New York Times Bestseller

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

AŞK ve YONCA

JENNA EVANS WELCH

YABANCI

"Çünkü kalbim sızlıyor."

ADDIE, TEYZESİNİN AŞIRI ABARTILI DÜĞÜNÜ İÇİN İrlanda'daydı ve tek isteği, yazını mahveden korkunç anıları aklından çıkarmaktı. Ama abisi Ian'ın durmak bilmez iğnelemeleriyle hayatı iyice katlanılmaz hâle geldiğinden, Lina'nın yanına İtalya'ya gitmeyi ve her şeyi bir süreliğine olsun ardında bırakmayı iple çekiyordu.

Otel kütüphanesinde unutulmuş alışılmadık bir gezi rehberi olan *Kalbi Kırıklar İçin İrlanda*'yı keşfettiğinde, şansı dönmek üzereydi. Planlarındaki ufak bir değişiklik, bir anda Ian ve –itiraf etmek gerekirse oldukça sevimli– arkadaşı Rowan'la dünyanın en küçük aracında sıkışıp kalmasına sebep oldu.

Nefes kesen yeşil tepeleri, sayısız kaleyi ve bir dizi masalsı ormanı arkalarında bırakırlarken Addie gezi rehberinin yalnızca onun değil, hepsinin kırık kalplerini onarmasını umuyordu.

Tabii yolda tamamen kaybolmazlarsa...

"Kalp kırıklığı, dostluk, aile ve hedefler üzerine keyifli bir roman."

–Kirkus

Çeviren: Burcu Karatepe

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786257 973397

/yabanciyayinlari

KAKTÜS TEAM

"İrlanda'nın gözalıcı manzarası eşliğinde yürek ısıtan bir yolculuk hikâyesi."

–Entertainment Weekly

"Başarılı bir anlatım, zekice diyaloglar, eğlenceli karakterler ve güçlü ilişkilerin mükemmel bir karışımı."

–Head Over Books

"Tarih ve efsanelerle yoğurulmuş bu yolculukta çok eğleneceksiniz."

–Commonsensemedia

KAKTÜS TEAM

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BİLİNMEMEKTEDİR.
SADECE PDF'IN YENİDEN
DÜZENLEMESİ KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Aşk ve Yonca
Özgün Adı | *Love & Luck*
Jenna Evans Welch

Yabancı Yayınları | 323

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzelti | Ece Çavuşlu
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ağustos 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-39-7

Türkçe Çeviri © Burcu Karatepe, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Jenna Evans Welch, 2018

Sertifika No: 46603

Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - info@yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

JENNA EVANS WELCH

AŞK ve YONCA

Çeviren
Burcu Karatepe

KAKTÜS YAYINLARI

Bir yıldan uzun zamandır karanlığımı aydınlatan,
son derece azimli ayakların ve de gamzeli gülüşün sahibi
Nora Jane'e...
Bu senin için, bebeğim.

KAKTÜS TEAM

Sevgili Kalbi Kırık,

İrlanda'yı baştan sonra gezmek deyince gözünün önüne ne geliyor? Loş, gürültülü bir barda bağıra çağıra şarkılar söylemek mi? Yosun tutmuş kaleleri gezmek mi? Dört yapraklı yoncalarla dolu bir tarlada yalın ayak koşmak mı? Belki de Johnny Cash'in şu ünlü şarkısı: *yeşil, yeşil, kırk tonuyla yeşil.*

Pekâlâ, gözünün önüne gelen her neyse, benim terk edilmiş arkadaşım, yanlış olduğunu üstüne basa basa söyleyebilirim. Dublin'deki küçük bir meyhanede sarhoş bir şekilde naralar atmayacağını ya da kale arazilerinin fazlaca ıslak topraklarında bata çıka gezmeyeceğini söylemiyorum. Şunu söylemeye çalışıyorum, bu çıktığın gezi *aklına gelebilecek her şeyden çok daha güzel* olacak. Bana inanmıyor musun? Moher Kayalıkları'nın ucunda durup da rüzgâr saçını evirip çevirip tek bir rasta hâline getirene, kalbini pata pata çalınan bir davula çevirene kadar bekle. Ondan sonra konuşalım.

Kendini kırılgan, bir kumru gibi ürkek hissettiğini biliyorum, o yüzden izin ver de ben olan biteni ortaya sereyim. O kırık minik kalbini iyileştirmekle kalmayıp seni her noktada sonuna kadar zorlayacak, sınırlarını keşfetmeni sağlayacak bir yere sırılsıklam âşık olmak üzeresin. Bavulunu, zihnini ve de bu rehberi açma vakti geldi çünkü ben, İrlanda'ya dair her şeyde iflah olmaz bir uzman olduğum kadar, kalp kırıklığı konusunda da iflah olmaz bir uzmanım. Beni ikisi bir arada rehberi

gibi düşün. Ayrıca bana ihtiyacın yokmuş gibi de davranma. İrlanda'ya dair binlerce rehber kitap olduğunu biliyoruz ama sen bunu seçtin.

Doğru yerdesin, benim tatlı çöreğim. Emerald Isle, konu kırık kalpleri onarmak olunca en iyisidir.

Güven bana.

Not: Yakın bir zamanda, havanın oldukça güzel olduğu bir günde County Clare, İrlanda'da tam olarak kırk yedi yeşil tonu saydım. Buna ne diyeceksin, Johnny?

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

KAKTÜS TEOM

Giriş

GELMİŞ GEÇMİŞ EN KÖTÜ YAZ.

Aklımdan geçen düşünce tam da buydu. Hayır, *Şu anda düşüyorum*, değildi. *Az önce erkek kardeşimi Moher Kayalıkları'ndan aşağı ittim*, de değildi. *Büyük gününü mahvettiğim için teyzem de beni öldürecek*, bile değildi. Sadece, *Gelmiş geçmiş en kötü yaz.*

Önceliklerimin darmadağın göründüğünü söyleyebilirdiniz. Tepenin aşağısında yatarken açıkçası ben de darmadağındım.

Nihayet yuvarlanmam sona erip de durana kadar özel dikim elbisem ve ben, en az on tane çamur deryasının içinden geçmiştik ve şimdi de kesin bir çiftlik hayvanından çıkma bir şeyin içinde yatıyordum. Ama en büyük sorunum inek pisliği değildi. Yuvarlanırken bir şeye sert bir şekilde çarpmıştım ve ciğerlerim çılgına dönmüş bir şekilde ne yapmaları gerektiğini bulmaya çalışıyorlardı. *Nefes al*, diye yalvardım. *Sadece nefes al.*

Nihayet başarabilmiştim. Gözlerimi kapadım ve ne zaman nefesim kesilecek gibi olsa yaptığım gibi derin derin nefes alarak beşe kadar saymaya başladım. Ki bu normal bir insana oranla çok daha sık başıma gelen bir şeydi.

Bende, futbol hocamın *hücum faktörü* diye adlandırdığı şey vardı. Ne zaman oyuncuların atkuyruklu Atilla Han gibi göründüğü bir okula gitsek, oyunu sonuna kadar oynayacağımı anlardım. Nefessiz kalmak, sıklıkla yaşadığım için üzerinde uzman-

laştığım bir şey sayılırdı. Ancak genelde bu olduğunda makyajlı ve topuklu ayakkabı değil, krampon ve forma giyiyor olurdum.

Ian neredeydi? Yana doğru dönüp erkek kardeşime bakındım. O da benim gibi yerde yatıyordu, lacivert ceketi üstünden sıyrılmak üzereydi ve başı da otoparktaki devasa turist otobüslerine dönüktü. Ancak o benim aksime hareket etmiyordu.

Hem de hiç.

Olamaz. Hemen ayağa fırladım, panikten görüşüm bulanıklaşmıştı. Yüksek topuklu ayakkabılarım elbisemin eteğine gömüldü ve onu kurtarmak için bir süre debelendim; gözümün önünden sağlık dersinde izlettikleri klişe kalp masajı videosundan sahneler beliriyordu. Suni teneffüs mü yapmalıydım? Göğsüne basınç mı uygulamalıydım? Neden o sağlık dersindeki videoyu daha dikkatli izlememiştim ki?

Tam kendimi üstüne atmak üzereydim ki gözlerini açıverdi.

"Ian?" diye fısıldadım.

"Vay canına," dedi kollarını oynatmaya çalışırken bitkin bir hâlde.

Rahat bir nefes alarak kendimi geriye attım, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Kardeşimi bir tepeden aşağı itmiş olabilirdim ama en azından onu öldürmemiştim. Bu da bir şey sayılırdı.

"İlerlemeye devam edelim, şuraya bakın." Donup kaldım. Konuşan bir İngiliz'di ve fazlasıyla yakınımdaydı. "Hag's Head biraz daha ileride. Ah, bakın, tepede bir düğün var. Şu güzel gelini görebiliyor mu herkes? Ve... ah, Tanrım. Sanırım gelin bir nedimesinden olmuş. Ufak tefek, eflatun bir nedime. Merhaba eflatun nedime. İyi misiniz? Sanırım düştünüz."

Hızla döndüm, vücudum beni "ufak tefek eflatun nedime" diye yaftalayan kişinin üzerine atlamaya hazırdı ancak gördüğüm şey çok daha ufak tefek olmak istememe sebep oldu. Ian'la birlikte yürüyüş yolunun sandığımdan çok daha yakınına düşmüş olmamızın yanı sıra, kiraz kırmızısı pançosu ve geniş kenarlı şapkasıyla, büyülenmiş bir grup turiste liderlik yapan birinin dibinde yatıyorduk. Tabii ki turistlerin hiçbiri nefes ke-

sen manzaraya ya da Mel teyzem olan güzel geline bakmıyordu. Hepsi *buna* bakıyordu. Otuzu birden.

Gören de daha önce hiç düğün didişmesi görmediklerini sanırdı.

Kontrolünü kaybetme.

Ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. "Ufak bir yuvarlanma sadece," dedim canlı bir sesle. *Hadi ya!* "Yuvarlanma" genelde kullandığım bir kelime değildi. Ayrıca o mutlu, robotik ses benden mi çıkmıştı?

Tur rehberi şemsiyesini bana doğrulttu. "Gerçekten de şu tepeden mi yuvarlandınız?"

"Öyle görünüyor," dedim yine canlı bir sesle. Ancak aslında söylemek istediğim şey içimden taşmaya hazırdı. *Hayır, aslında gübre kaplı bir elbiseyle şurada bir uyku çekeyim demiştim.* Gözlerimi Ian'a çevirdim. Ölü taklidi yapıyordu. Ne kadar da uygun bir davranıştı.

"İyi olduğunuza emin misiniz?"

Bu sefer sesime ağır bir, *Lütfen, çekip gidin artık,* vurgusu vermeye çalıştım. "Eminim."

İşe yaramıştı. Rehber bir anlığına kıstığı gözleriyle bana baktı, ardından şemsiyesini kaldırıp gruba doğru tuhaf sesler çıkardı ve onlar da tek bir beyne itaat eden bir kırkayak gibi ilerlemeye başladılar. En azından bu halledilmişti.

"Tur grubu konusunda bana yardım edebilirdin," dedim Ian'ın hareketsiz vücuduna.

Cevap vermedi. Tam ona göre bir davranıştı. Bu aralar, bu yaz olanları aileme anlatmaya ikna etmeye çalışmak dışında bana doğru düzgün bakmamıştı bile. Onu suçlayamazdım tabii. *Ben bile* kendime bakamıyordum, her şeyi berbat eden bendim sonuçta.

Üzerime bir yağmur damlası düştü. Ardından da bir diğeri. *Gerçekten mi? Şimdi mi?* Gökyüzüne sitem dolu bir bakış attım ve seçeneklerimi değerlendirmeye çalışırken kollarımı kaldırıp başımı dirseklerimin içine gömdüm. Tepenin altına yapılmış

Hobbit evlerine benzer hediyelik eşya dükkânlarından birine sığınmak dışında tek seçeneğim tepeye çıkıp düğüne dönmekti ki bu plana, tüm bölgeyi kasıp kavuran öfkesiyle annem de dahildi. Zorunda kalmadıkça kendimi o ateş hattına atmam mümkün değildi.

Uçuruma vuran vahşi dalgaların sesini ve sadece birkaç dakika önce savurduğumuz konfetiler gibi tepeden aşağı inen konuşmaları dinledim:

Gördün mü?

Neler oldu?

İyiler mi?

"İyi değilim!" diye bağırdım ama rüzgâr söylediklerimi önüne katıp götürmüştü bile. Bir hafta ve de üç gündür, yani tüm yaz boyunca takıldığım ve neredeyse tüm gençlik hayatım boyunca âşık olduğum çocuk Cubby Jones'un, kalbimi tuzla buz edip tüm futbol takımının önünde yere çalmaya karar verdiği zamandan beri hiç de iyi değildim. *Ian'ın* futbol takımı önünde yani. Bana bakmaya bile katlanamamasının haklı bir nedeni vardı.

Yani hayır. Kesinlikle iyi değildim. Ve uzunca bir süre iyi olmayacaktım.

Belki de bir daha asla iyi olmayacaktım.

Vahşi Atlantik Yolu

Yine ben, tatlım. Yolculuğunu planlama aşamasında işine yarayabilecek son derece önemli bir ipucu vereceğim. Dikkatlice oku çünkü bu, bu kitaptan kapabileceğin az sayıdaki zor ve de hızlı kurallardan biri. Kulağın burada mı? İşte başlıyoruz. *İrlanda'ya ilk kez gidecek biri olarak sakın ama sakın, hangi şartlar altında olursa olsun, yolculuğuna başkent Dublin'den başlama.*

Kulağa biraz sert geliyor, biliyorum. Bir haftadır akbaba gibi dolandığın sitede Dublin için inanılmaz bir fırsat var, biliyorum ama beni dinle. Bu tavsiyede ısrarcı olmamın sebepleri var ve en önemlisi de şu:

Dublin *aklını oynatmana neden olacak kadar baştan çıkarıcıdır.*

Şimdi ne yapacağını biliyorum, tatlım. Benimle baştan çıkarıcı bir şeyin nasıl aklını oynatmana sebep olacağı konusunda tartışmaya gireceksin.

Ama konumuzdan sapmayalım.

Sonuç olarak, Dublin bir elektrikli süpürge gibidir ve sen de o çok sevdiğin sallantılı küpenin teki gibisin, hani şu yılbaşı gecesinden beri kayıp olan küpen. Eğer bu şehre fazla yaklaşırsan seni hüp diye içine çekiverir ve ezilmeden hayatta kalman söz konusu bile olamaz. Fazla dramatik davranıyor gibi mi görünüyorum? Güzel. Çok fazla metafor mu kullandım? Mükemmel. Çünkü Dublin de dramatik bir şehirdir ve çok sayıda metafor kullanımına uygundur. İlginç müzelerle, komik sayılabilecek kadar uygunsuz isimleri olan heykellerle

ve şu dünyadaki gelmiş geçmiş en iyi müzikleri duyabileceğin barlarla doludur. Nereye gidersen git, yapmak, görmek ve tadına bakmak isteyeceğin şeylerle karşılaşırsın.

İşte sorun da tam olarak buradadır.

Birçok aklı başında gezgin Dublin'e, birkaç gün orada burada takılıp daha sonrasında İrlanda'nın geri kalan kısmına dikkatini vermek niyetiyle ayak basar. Ve birçok aklı başında gezgin kendisini bir hafta sonra, içinde leprikon olan iki kar küresiyle ve de bir çanta dolusu fazlaca pahalı tişörtle Temple Bar'da doksanıncı turunu atarken bulur.

Bu çok ama çok eski bir öyküdür.

Benim sana tavsiyem (belki de emrim?) yolculuğuna batı kısmından, özellikle Vahşi Atlantik Yolu'ndan başlamandır. Hatta özellikle Burren ve Moher Kayalıkları'ndan. Bunlara daha sonra geri döneceğiz.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: *Sürpriz!* Vahşi topraklarımızda dolanırken, ben de senin İrlanda'yla kaynaşman ve de yanında gezdirip durduğun kalp kırıklığından yavaşça uzaklaşman için sana küçük egzersizler vereceğim. İlk görev ne mi? Okumaya devam et. Evet, gerçekten. Okumaya devam et.

—*Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı*

"KAVGA EDİYORDUNUZ. HEM DE *TÖREN* SIRASINDA." Annem ne zaman kızsa, sesi üç oktav düşer ve zaten herkesin bildiği bir şeyleri vurgulamaya başlardı.

Gözlerimi, penceremden geçip gitmekte olan yeşilin binlerce tonundan ayırdım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Elbisem, çamurlu bir tütü şeklinde etrafımda toplanmıştı ve gözlerim davul gibi şişmişti. Ama bu konuda konuşmaya hakkım yoktu: Ian'ın gözü çok daha beter görünüyordu. "Anne, tören bitmişti; biz de..."

"Yanlış taraf, yanlış taraf!" diye bağırdı Archie.

Annem küfrü basıp arabayı sola çevirdi ve bize yaklaşmakta olan traktörün önünden çekildik; bense bu esnada tırnaklarımı, bana en yakın insan tenine, en büyük abim Walter'ın koluna geçirmiştim.

"Addie, kes şunu!" diye bağırıp kolunu çekti. "Beni ölümüne pençeleyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Az önce devasa bir çiftlik aracıyla kafa kafaya girmekten son anda kurtulduk. Ne yaptığımı biliyor muyum sanki ben?" diye lafı yapıştırıp onu sola ittim. Son yetmiş iki saati her türlü ulaşım aracında iki abimin arasında yolculuk ederek geçirmiştim ve klostrofobim zirve yapmıştı. Biraz daha yükselirse yumruk atmaya başlayacaktım. Yeniden.

"Sen onu dinleme, anne. Harika gidiyorsun. O traktörle

aranda en az on santim vardı," dedi Archie ve koltuk başlığının yanından uzanıp onun omzunu okşadı. Ardından gözlerini kısarak bana bakıp sessizce, *Onu strese sokmasana*, dedi.

Walt'la birbirimize bakarak gözlerimizi devirdik. Havalimanındaki araba kiralama firmasındaki adam annemin bir saate, maksimum iki saate ters yönde sürmeye alışacağını söylemişti ama kırk sekiz saat olmuştu ve ne zaman arabaya binsek, lunaparklardaki dandik eğlence trenlerine binince hissettiğim o duyguyu hissediyordum. *Kaçınılmaz bir felaket hissi.* Eve beraberimde götüreceğim tüm duygusal ve psikolojik zararın sorumlusu olarak araba kiralama firmasındaki adamı görüyordum.

Kurtulamadığı mide bulantısı yüzünden ön koltuk savaşında galip gelmiş olan Ian bu durumdan etkilenmemişti. Pencereyi bir anlığına açıp içeriye inek esanslı soğuk havanın dolmasını sağladı, her zamanki gibi bacağını sallıyordu. Ian'la ilgili bilmeniz gereken iki önemli şey vardır. Bir, hareket etmeden duramaz. Asla. Erkek kardeşlerimin en küçüğüydü ve benden yalnızca birkaç santim uzundu ama kimse bunu fark etmezdi çünkü her nerede bulunursa, orayı enerjisiyle sarıp sarmalardı. İki, Ian'ın bir öfke eşiği vardır. Birden sekize kadar olan durumlar mı? Hepimiz gibi bağırmaya başlardı. Peki dokuz ve üzeri durumlarda? Sessizliğe bürünürdü. Şimdi olduğu gibi.

Morarmış gözüne bakmak için öne eğildim. Kulağının altına bulaşmış bir parça çamur ve saçında da çimenler vardı. Gözü gerçekten kocaman olmuştu. Neden şimdiden o kadar şişmişti ki?

Ian, sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde gözünün altına dokundu. "Kavga mı? Hadi ama, anne. Sadece ufak bir tartışmaydı. Bizi gören olmadı bence." Sesi oldukça sakin, hatta sıkılmış gibi çıkıyordu. Gerçekten annemi ikna etmeye çalışıyordu.

"*Tartışma*, ortada kaba kuvvet olmadığını ima ediyor. Ama ben yumrukları gördüm ki bu da bir kavga olduğunu gösterir," dedi Walter. "Ayrıca, millet, Ian'ın gözüne bakın bir zahmet."

"Gözüme falan bakmaya kalkmayın," diye homurdandı Ian,

o sakin hâli kaybolmuş gibiydi. Herkes ona baktı; buna, anında yolun ters tarafına kaymaya başlayan annem de dahildi.

"Anne!" diye bağırdı Archie.

"Biliyorum," diye bağırıp arabayı diğer tarafa çekti annem.

Ian'ın canını yakmıştım. Kalbim oldukça tehlikeli bir düşüşe kalkışacak gibi oldu ama onu hemen yakalayıp ait olduğu yere koydum. Bir de suçluluk duygusuna ihtiyacım yoktu. Hele ki tıka basa pişmanlık, utanç ve kendine acıma duygularıyla doluyken. Ayrıca Ian o morarmış gözü *hak etmişti.* Durmadan Cubby'nin bahsini açan oydu. Daha doğrusu, beni onunla sürekli dürtmüştü. Bu, ucuna alev topu bağlı bir sopayı ne zaman canı isterse bana batırması gibi bir şeydi.

Bir anda kafamın içinde Ian'ın sesini duydum, son on gündür bozuk plak gibi bu kelimeleri dinliyordum. *Başka biri yapmadan önce anneme olanları anlatmalısın.*

Alev alev yanan, rahatsız edici o endişe ortaya çıktı ve hemen Archie'nin üzerinden uzanarak camı açıp içerinin temiz havayla dolmasını sağladım. *Cubby'yi düşünme. Okulu düşünme. Sadece düşünme.* Üçüncü sınıftan on gün ve yedi bin kilometre kadar uzaktaydım, kalan zamanımı geri döneceğim o korkunç sahneyi düşünerek geçiremezdim.

Kendimi camdan dışarı bakmaya zorladım, manzaraya konsantre olmaya çalışıyordum. Her yerde tatlı bir şekilde kümelenen, bembeyaz dış cephelerinin yanında parlak renkli kapıları olan evler ve pansiyonlar vardı. İplerdeki çamaşırlar İrlanda çisentisi altında bir ileri bir geri sallanıyor, inekler ve koyunlar o kadar yakında otluyordu ki neredeyse evlerin arka bahçelerinde sayılabilirlerdi.

Hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Tatilli düğün deyince aklınıza asla İrlanda'nın batı sahilindeki rüzgârlı bir uçurumun dibi gelmezdi herhalde ancak benim teyzem tam da öyle bir yeri seçmişti. Moher Kayalıkları. Moher, *morr** diye telaffuz ediliyordu. Daha fazla rüzgâr, daha fazla yağmur, to-

* İngilizcede *daha fazla* anlamına gelen *More* kelimesi kastedilmektedir. –çn

puklu ayakkabılarla katedilecek daha fazla dik yokuş. Ancak, abilerimin teyzemin üvey çocuklarına tepeye kadar tırmanma konusunda yardımcı olmaları gerekse ve o dünya evine girdiği sırada hepimiz çamura batmış olsak da, teyzemin neden burayı seçtiğini çok iyi anlayabiliyordum.

Bir kere ekranda çok iyi görünecekti. Mel teyzemin, yirmili yaşlarının sonunda ve özellikle yüz kılları konusunda inanılmaz yaratıcı gençlerden oluşan gezici kamera ekibi, tören girişini iki kez yaptırmıştı. Kameralar onun etrafında dönerken teyzemin art deco elbisesiyle, rüzgârın da etkisiyle araba yıkamacıların önünde çılgınlar gibi kolunu sallayan şişme adamlar gibi görünmesi gerekirdi ancak bir şekilde onun narin ve berrak görünmesini sağlamışlardı. Ardından hepimiz yerlerimizi aldığımızda karşımızda *görkemiyle* başımızı döndüren bir manzara vardı. Yeşilin yumuşak tonundaki çalılıklar dik kayalıkların ucunda son buluyor, dalgaların estetik bir şekilde kayalara çarptığı okyanusa iniyordu.

Tabii ki yüzyıllardır burada bulunan ve son derece romantik olan kayalıklar, bu yaz hayatımı mahvetmiş olmamla ilgilenmiyordu. *Herkesin önünde kalbin paramparça mı edildi?* diye sordu uçurum. *Bir de beni şu gelecek dalgayı milyonlarca elmas parçasına çevirirken izle.*

Manzara, bir anlığına da olsa aklımdaki her düşünceyi bir kenara itmeyi başarmıştı. Kameralar yoktu, Cubby yoktu, kızgın abim yoktu. On gündür kendi zihnimden uzaklaşabildiğim tek andı. Ta ki Ian bana doğru eğilip, *Anneme ne zaman söylüyorsun?* diye sorana kadar ve sonrasında bastırmaya çalıştığım ne kadar öfke varsa bir anda patlayıvermişti. Neden bu işin peşini bırakamıyordu ki?

Walter penceresini açıp arka koltukla arada bir cereyan yaratırken mutlulukla içini çekti. "Herkes kavgayı gördü. Uçurumun kenarına kadar gidince herkes nefesini tuttu resmen. Bahse varım ki kameramanlardan biri filme almayı başarmıştır. Bir de turist grubu var. Seninle konuşuyorlardı, değil mi?"

Ian'ın sallanan bacağı durdu, yerini sinirli sinirli yumruk sıkma rutini aldı. Walter'a doğru döndü. "Walt, kapa çeneni."

"Hepinize söylüyorum..." diye başladı annem ancak hemen sonrasında rengi attı. "Olamaz."

"Ne? Ne oldu?" Archie boynunu öne uzattı ve muhtemelen bir NASA çalışanının *dünyayı küle çevirecek öfkeli bir meteorit*, derken kullanacağı bir ses tonuyla, "Kavşak," dedi.

Hemen iki kolumu da abilerimin kollarına kenetledim. Walter emniyet kemerini göğsüne çekti ve Archie de kopilot moduna geçerek talimatları bağırmaya başladı. "Sürücü, kavşaklarda iç kısımda kalır. İçeri girerken yol ver, içerideyken değil. Odaklan ve ne olursa olsun sakın *frenlere asılma*. Bunu başarabilirsin."

Kavşağa, âdeta köpekbalıklarıyla dolu sulara girermişiz gibi girdik, annem dışında hepimiz nefeslerimizi tutmuştuk. O oldukça gürültülü bir şekilde küfrediyor, Ian ise her zamanki sallama hareketini yapıyordu. Kavşaktan çıktığımızda arka koltuktan kolektif bir nefes alma sesi yükseldi ve en son sürücü koltuğundan yükselen bir sesle son buldu.

"Çok iyi işti, anne, her kavşağı böyle atlatırsak bizden iyisi yok," dedi Archie ve koluna kenetlediğim pençelerimi açtı.

Walt da öne eğilerek beni kendinden ayırdı. "Anne, lütfen küfretmeyi kes, bu işte *hiç iyi değilsin*."

"Küfretmede kötü olamazsın," dedi annem hâlâ titrerken.

"O teoriyi az önce tek başına çürüttün," diye itiraz etti Walt. "Bu işin bir matematiği var, bazı kelimeler birbiriyle uyumlu olur. Öyle hepsini ortaya savuramazsın."

"Şimdi ben sizi bir yerlere savuracağım," dedi annem.

"Gördün mü bak, bu iyiydi, anne," dedi. "Belki de akıllıca iğnelemeleri kullanmalısın. Öylesi çok daha iyi oluyor."

"Konu çok önemli. Ve ayrıca şekline şemaline de saygı göstermek lazım," diye ekledi Ian, sesi yeniden sakinleşmiş gibi çıkıyordu. Parmaklarımı çamurlu eteğime geçirdim. Kafam karışmıştı. Ian sinirli sakin miydi yoksa *sakin* sakin mi?

Archie hepimize şöyle bir baktı. "Kadın istediği sözcük kombinasyonunu kullanabilir. Artık bizi otele sağ salim götürmesini sağlayacak ne varsa. Ofis meditasyonlarında yaptıklarını hatırla, anne. *Kendini güçlü hissettiğin yere git.*"

"Harika," diyerek inledi Ian. "Catarina'yı çağırdın."

"Onu bu işe karıştırmaya hiç gerek yok," diye ekledim.

Annem hepimize gözlerini kısarak baktı. On üç ay önce annem, yoga taytı ve büyük beden tişörtlerini, emlakçı gardrobu ve yaşadığımız bölgede yaşayan emlakçı Catarina Hayford'un *İşiniz Olun, İşinizi Düşünün* ses kayıtlarıyla değiştirmişti. Ayrıca bu konuyla ilgili onunla dalga bile geçemiyorduk çünkü sadece bir yılda ondan çok daha deneyimli iş arkadaşlarına oranla yüzde doksan daha fazla satış yapmış ve çalıştığı firmanın ilanlarında yer alma hakkı kazanmıştı. Bu da, Seattle'ın herhangi bir yerinde kafamı kaldırdığımda, onun bana gülümseyerek baktığını görebildiğim anlamına geliyordu. Ayrıca çok yoğun olduğu dönemlerde, bazen onu sadece oralarda görebiliyordum.

"Neden hepinizi İrlanda'ya getirmek için para döktüğümü hatırlatsanıza," diye yapıştırdı lafı, sesi hissedilir derecede yükselmişti.

Walt hemen atladı. "Sen ödemedin ki, Mel teyzem ödedi. Ayrıca, Addie ve Ian'ın orada sergiledikleri performans olmasaydı, inanılmaz sıkıcı bir düğün olacaktı, hem de o akıllara zarar manzaraya rağmen." Beni dürttü. "En sevdiğim kısım da küçük kız kardeşimin Ian'ı tepeden aşağı ittiği kısımdı. Öylesine *düşünceli* bir hareketti ki. *Prenses Gelin*'de Buttercup, Wesley'yi tepeden itince adamın, *Nasıl isterseeeen,* diyerek yuvarlanması gibiydi."

"İki şey söyleyeceğim," dedi Ian, arkaya döndüğünde uzun saçları hafifçe omuzlarına değiyordu. Bakışları benim üzerimden kayıp geçti. "Birincisi, harika bir benzetmeydi, Moher Kayalıkları'nı filmi çektikleri Cinnet Kayalıkları'na benzetmek. Ve iki, neler olduğunu *gördün mü* ki sen?"

Walter birden keskin bir şekilde içini çekti. "Neden gitme-

den önce kimse bana bunu söylemedi? Haklısın. Harbiden de Cinnet Kayalıkları'ndaydık resmen. O sahneyi yeniden canlandırabilir..."

"*Kes sesini.*" Sesimin mümkün olduğunca tehditkâr çıkmasına dikkat etmiştim. Walter başladığında dizel motorlu bir trene dönüşürdü. Oldukça gürültülü ve durdurulması zor.

"Yoksa ne olur? Beni de bir tepeden aşağı mı itersin?"

"Aslında daha çok döner yumruk gibiydi. Ya da sağ kroşe. Tekniğin çok başarılıydı, Addie, gerçekten etkilendim."

Ian hızla arkasına döndü, bu sefer morarmış gözü benimkilerle buluştu. "Beni tepeden aşağı falan itmedi. *Kaydım.*"

"Evet, tabii." Walter bir kahkaha attı. "Egonu böyle tatmin etmeye devam edebilirsin, dostum."

Dirseklerimi Walter ve Archie'nin bacaklarına gömdüm ama ikisi de beni tutup olduğum yere kıstırdı, ta ki ben kıpırdanarak ellerinden kurtulana dek. "Tepenin tam ters tarafına düştük. Kimse tehlikede falan değildi."

Walter başını salladı. "Şanslıydınız. Rüyalarındaki düğünü *cinayete* teşebbüsle lekelemiş olsaydınız Mel teyzem sizi asla affetmezdi." *Cinayet* kelimesini, en sevdiği gerçek suç televizyon programında yaptıkları gibi fısıldayarak söylemişti.

"Ama öyle bir şey olsaydı düğün bölümünün reytingleri nasıl olurdu, düşünebiliyor musunuz?" diye lafı yapıştırdı Archie. "HGTV size bir ömür boyu minnettar kalırdı. Büyük ihtimalle kendi programınızı yapmanızı önerirdi. *Uluslararası düğün kaçakları kiralık katillere karşı* bölümü olurdu."

"*Hepiniz* bir susar mısınız?" Annem, sağ şakağını ovmak için direksiyonu bırakma riskini göze almıştı. "Bakın ne diyeceğim, sanırım arabayı kenara çekiyorum."

"Anne, ne yapıyorsun?" diye bağırdım, annem arabayı yolun kenarına çekerken. Arkamızda bir sıra araba hararetle korna çalıyordu. Bu arabada bir saniye daha bu şekilde oturmaya devam etmem gerekirse aklımı sıyıracaktım. "Arkamızda bir sıra araba var. Hem emniyet şeridi de yok gibi bir şey."

"Evet, Addie, biliyorum." Arabayı sert bir şekilde park edince hepimiz öne fırladık. "Bu iş daha fazla bekleyemez."

"Tepedeki kavga yüzde yüz Ian'ın suçuydu." Kelimeler hiç de planlamadığım bir çığlık gibi ağzımdan fırlamıştı ve şimdi üç abim de dönmüş korkuyla bana bakıyordu. Bennett kardeşler kurallarının en önemlisini ihlal etmiştim: *Asla içinizden birini ateşin içine atma.* Ama bu Cubby konusu bambaşkaydı. Belki de eski kurallar geçerli olmazdı.

Ian'ın yüzü öfkeyle gerildi. "Asıl sen..."

"YETER!" Annemin sesi arabanın içinde bir gong sesi gibi yankılanmıştı. "Kimin başlattığı umurumda bile değil. Addie seni bala bulayıp bir ayı mağarasına atmış olsa da umurumda değil. Sizler neredeyse yetişkin sayılırsınız. Ve bu tartışmalarınızdan bana gına geldi. Sen bir tepeden aşağı yuvarlandın. Hem de bir düğünün ortasında."

Ayı mağarası mı? Bal mı? Annemin gerçekten de harika bir hayal gücü vardı. Walter tam gülmeye başlıyordu ki annemin ona döndüğünü görünce hemen sustu. Ardından iyice Ian'a yaklaştı.

"Üniversiteyle aranda sadece bir yıl kaldı. Bu hâllerine göz yumacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. Ve Addie, her ne kadar on altı yaşında olsan da on yaşındaki bir çocuğun kontrolü bile yok sende."

"Hey!" diyerek araya girmeye yeltendim ama Archie'den bir dirsek yiyince iki büklüm oldum. Gerçekten akıllıca bir hareketti. Bu işten sağ çıkma olasılığım varsa bunu ancak *sessiz kalarak* yapabilirdim. Ayrıca annem de haklıydı. Oradaki patlamam da çok iyi göstermişti ki sadece dürtülerimle hareket etmem başıma bela oluyordu.

"İkiniz çok yakındınız," dedi annem. "İçinizde birbirine en yakın olan sizdiniz. Yıllarca etrafınızda sizden başka insanların da olduğunun farkında olmadığınızı düşündüm. Bu yaz neler oluyor böyle?"

Ardından araba birden sessizleşiverdi. Korkunç bir şekilde sessizdi. Tam şu anda duyarlı davranmaya karar vermiş gibi gö-

rünen cam silecekleri dışında herkes sessizdi. *Bu yaz, bu yaz, bu yaz*, diye söylenmeye başladılar bir yandan cama su fışkırtırken. Ian'ın dizi yavaşladı, yüzümde bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. *Anneme söyle.*

Gözlerimi onunkilerle buluşturdum, telepatik olarak göndermeye çalıştığım mesaj, en az onunki kadar ısrarcıydı. *Anneme. Söylemeyeceğim.*

"Pekâlâ. Söylemeyin." Annem avuç içini sertçe direksiyona vurunca hepimiz irkildik. "Eğer babanız burada olsaydı ilk uçakla Seattle'a dönüyor olurdunuz, biliyorsunuz değil mi?"

Ian'la aynı anda koltuklarımızda dikleştik. "Anne, hayır! İtalya'ya gitmem gerekiyor. Lina'yı görmeliyim!" diye bağırdım.

Ian'ın ölçülü sesi arabayı doldurdu. "Anne, bunu iyice düşünmelisin."

Annem tenis oyunundaki ters vuruşla sayı karşılıyormuş gibi elini havada şöyle bir salladı. "Gitmeyeceğinizi söylemedim."

"Tanrım, sakin ol, Addie," diye fısıldadı Walter. "Ön camı parçalayıp çıkacaksın sandım."

Panik damarlarımdan yavaşça çekilirken yeniden koltuğuma çöktüm. Mel teyzenin düğünüyle ilgili en güzel şey –şahane lokasyonunun yanında– beni, yazın başından beri en yakın arkadaşımı çalan kıta olan Avrupa'ya taşıyacak olmasıydı.

Teyzem hepimiz için düğün sonrasında İrlanda'da yapılacak bir tur organize etmişti ama ben bizimkileri, birkaç günlüğüne Lina'yı görmek için İtalya'ya gitmeye ikna etmiştim. Lina, tam olarak doksan iki gün önce babası Howard'la yaşamak üzere Floransa'ya taşınmıştı ve her geçen gün bana bir ömür gibi hissettirmişti. Onu görmemek gibi bir şey mümkün olamazdı. Özellikle de şimdi, kalan tek arkadaşım oyken.

Ian rahatlayarak öne eğildi ve saçlarının arkasını toplayıp kıvırdı. Saçlarını sırf kımıldanması için daha fazla sebebi olsun diye uzattığına yemin edebilirdim.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti annem. "İkinizi de geri göndermem gerekirdi ancak o Floransa biletlerine çok

para verdik ve ikinizden, didişip durmalarınızdan biraz da olsa uzaklaşamazsam kafayı yiyeceğim."

Taze bir öfke dalgasıyla yeniden canlanmıştım. "Lütfen biri bana Ian'ın *neden* benimle İtalya'ya geldiğini açıklayabilir mi?"

"Addie," diye çıkıştı annem. O sırada Ian bana tam da şu anlama gelen bir bakış attı: *HEMEN kes sesini.*

Ben de inatla ona baktım. Kesinlikle *HEMEN sesimi kesiyor* olmam gerekse de aklımdaki oldukça geçerli bir soruydu. Benim yanımda durmaya bile katlanamazken neden benimle birlikte gelmek istiyordu ki?

"O yüzden olay şu," dedi annem, kendisini bakışma müsabakamızın arasına sokarak. "Yarın sabah Archie, Walter ve ben turla birlikte ayrılacağız ve siz de Floransa'ya doğru yola çıkacaksınız." Yavaşça konuşuyordu, sanki bir sıra domino taşını dikkatlice diziyor gibiydi ve ben de ilk taşı ne zaman iteceğini düşünüyordum.

Ancak... o taşı itmedi.

On saniyelik bir sessizlikten sonra başımı kaldırdım, sesimdeki iğneleyici tonu perdeleyebildiğimi umut ederek sordum: "Bu kadar mı? Gidebiliyor muyuz yani?"

"Onları öylece İtalya'ya mı göndereceksin?" diye sordu Walter, sesinde en az benim hissettiğim kadar kuşku vardı. "Onları... ne bileyim, cezalandırmayacak mısın?"

"Walter!" diye bağırdık Ian'la aynı anda.

Annem yeniden olduğu yerde döndü, önce bana ve ardından Ian'a dikkatlice baktı. Omurgası bu ters duruştan hiç etkilenmemiş gibiydi. En azından hâlâ yoga derslerinin faydasını görüyordu. "İtalya'ya gidiyorsunuz. Bu sizi, birlikte güzel zaman geçirmeye mecbur bırakacaktır," dedi, *güzel* kelimesini fazlaca vurgulayarak. "Ama bir şartım var."

Tabii ki bir şartı vardı. "Ne?" diye sordum sabırsızca ve dağılan topuzumdan özellikle ince uçlu bir tel tokayı çekip çıkardım. Onu çileden çıkaracağını bilmesem tokayı Ian'ın saçına takar, yüzünün gözünün biraz görünmesini sağlardım.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Ian, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Annem bir an durdu, gözleri benimle Ian arasında gidip gidip geliyordu. "Beni dinliyor musunuz?"

"Dinliyoruz," dedim hemen, Ian'ın dizi de onaylar gibi sallanmaya başladı. Hiç sabit duramaz mıydı bu çocuk?

"Bana, kendi başınızın çaresine bakabileceğinizi kanıtlamak için bir şans bu. Lina'nın babasından kötü bir şey, herhangi bir şey duyarsam; kavga ederseniz, bağırırsanız, birbirinize ters ters bakarsanız bile ikinizi de takımlardan çıkarırım."

Bir anlığına ölüm sessizliği oldu ve hemen ardından beklenen patlama yaşandı. "Ne?" dedi Archie.

"Durun bir dakika, durun, durun!" Walter başını salladı. "Bu konuda ciddi misin, anne?"

"Takımlardan çıkarırım derken?" diye sordum. "Futbol takımlarımızdan mı yani?"

Başını salladı, kendinden emin bir gülümseme yüzüne sıcak tereyağı gibi yayıldı. Bu kararıyla gurur duyuyor gibiydi sanki. "Evet. Futbol takımlarınızdan. Ayrıca ikinizin aynı anda bir şey yapmasına da gerek yok. İkinizden biri bir şey yaparsa diğeri de cezayı alır. Ve kesinlikle ikinci bir şans da olmayacak. Tek bir hatayla kaybedersiniz. O kadar."

Daha fazla panik yapamam derken eski yaşananların da etkisiyle yüreğim sıkıştı, âdeta akordiyona dönüştü. Öne eğildim ve dengemi bulabilmek için ellerimi ön koltuğa koydum. "Anne, bu yıl oynamam gerektiğini biliyorsun." Sesim yüksek tonda ve tiz çıkmıştı, hiç de niyetlendiğim gibi aklı başında değildi. "Eğer oynayamazsam üniversitelerin yetenek avcıları beni göremez ve ben de üniversite takımına giremem. En önemli yıl bu yıl. *Geleceğimden* bahsediyoruz burada."

"O zaman siz de bu işi berbat etmeyin."

Gözlerim Ian'ınkilerle buluştu, kelimelerin kafası içinde oradan oraya zıpladığını görebiliyordum. *Çoktan berbat ettin, Addie.*

Ona delici bakışlar attım. "Ama..."

"Bu senin kontrolünde. Ve de Ian'ın. Kararımdan dönmeyeceğim."

Sanki bunu söylemesine gerek varmış gibi... Annemle babam şimdiye kadar hiçbir kararlarında geri adım atmamıştı. Hayatımda en iyi bildiğim şeylerden biriydi bu: İki nokta arasındaki en kısa mesafeye doğru denir, kök birasının tadı köpüğü hafif eriyince daha lezzetli olur ve annemle babam verdikleri cezayı asla geri almaz.

Ama futbol? Futbol, iyi bir okula giriş biletimdi. Çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım notlarım düzelmiyordu ki bu da orta hâlli bir mühendislik programına girmek için spora güvendiğim anlamına geliyordu. Uzak bir ihtimaldi ama denemekten başka çarem yoktu.

Ayrıca, *futbol*. Gözlerimi kapadım, çimenlerin kokusunu, takım arkadaşlarımın komplike ritmini, zaman kavramının kaybolup hayata dair her şeyin oyunun dışında kalışını düşündüm. Orası bana aitti. Gerçekten ait olduğum tek yer orasıydı. Lina'nın taşındığı, Ian'ın da benden nefret ettiği bu dönemde oraya her şeyden daha fazla ihtiyacım vardı.

Gelecekteki Addie'yi unutun. Futbola şimdiki Addie için ihtiyacım vardı. Eğer Cubby'den sonra hayatta kalma şansım varsa, bu ancak o sahada mümkün olabilirdi.

Annem, şimdi cansız bir kukla gibi başını sallayan Ian'a döndü. "Ian, dinliyor musun?"

"Dinliyorum," dedi tuhaf bir şekilde uysal bir sesle. Vücut dili ve sesinden, *Umurumda değil*, mesajı çıkarılabilirdi ama öyle olmadığını biliyordum. Spor, onun hayatında benimkine oranla çok daha büyük bir yer kaplıyordu. Hem de benden çok daha başarılıydı.

"O hâlde senin *ya da* Addie'nin bir hata yapması durumunda futbol takımından çıkacağını anlıyorsun, değil mi? İkinci bir şans yok, müzakere etmek yok, doğruca çıkıyorsunuz."

"Anladım," dedi oralı değilmiş gibi. Eli saçları arasında arkaya kaydı ve orada öylece durdu.

Archie bir parmağını havaya kaldırdı. "Bilgeliğinden şüphe duyduğumdan değil, anne ancak bu biraz *acımasız* olmadı mı sence de? İçlerinden biri işleri berbat ederse *ikisinin* de..."

"Siz bu işe karışmayın," diye lafı yapıştırdı annem.

"Bir dakika, nasıl ya?" diye çıkıştım, cezanın ikinci kısmı kafama yeni dank etmişti. "Ian hata yaparsa benim de ceza alacağımı mı söylüyorsun yani?"

"Evet. Eğer sen hata yaparsan Ian da ceza alacak. Bunu bir ekip çalışması olarak düşün. Biriniz batırırsa diğeri de kaybeder."

"Ama anne, Ian'ın ne yaptığı konusunda ben söz sahibi değilim ki. Bu hiç adil değil," diye sızlandım.

"Hayat adil değil," deyiverdi annem sesinde belli belirsiz bir keyifle. İnsanlar peynire, kaliteli şaraba bayılırken bizimkiler böyle klişe lafları severdi.

Hem nasıl oluyordu da Ian bu kadar *sakin* davranabiliyordu? Oyunu tek başına tersine çevirdiği ilk futbol müsabakasından ve sonra takımı resmen şampiyonluğa taşıdığı günden beri futbol Ian'ın tüm hayatı olmuştu. Lise takımında oyun kurucu olmasının yanında iki üniversite onunla burs için görüşme yapmak istemişti. Bir tanesi tam da futbol kampından önce olmuştu. Hiç umurunda değilmiş gibi görünmesine şaşmamak gerekirdi. Büyük ihtimalle içten içe çöküş hâlindeydi.

Cubby'nin ne yapmaya çalıştığını anlıyorsun, değil mi? Onun amacı... Ian'ın sözleri hiçbir uyarıda bulunmadan gün yüzüne çıkıverdi ve aklımı çelmeye çalışmadan önce onları derinlere bastırdım. Şu an futbol kampını düşünemezdim. Keçileri kaçıracak gibi olmaktan, *tamamen* keçileri kaçırma durumuna geçmek istemiyorsam tabii. İşin ucunda İtalya varken bunu yapamazdım.

"Harika. Hepimiz anlaştık o zaman," dedi annem sessizce oturduğumuzu görünce. Önüne döndü ve ellerini direksiyonun üzerine mükemmel bir onu on geçe pozisyonuna getirdi. "Bu akşamki plan şöyle: Otele dönünce herkesin bavullarını hazırla-

masını istiyorum. Walter ve Archie, tur otobüsü yarın sabah çok acımasız bir saatte yola çıkacak, o yüzden hazır olmanız lazım. Addie ve Ian, üstünüzü değiştirip kendinize çekidüzen vereceksiniz, sonra da sizi teyzenizin odasına götüreceğim ve ondan özür dileyip sizi affetmesi için ona yalvaracaksınız."

"Anne..." diye yakınmaya başladım ama annem bir elini havaya kaldırdı.

"Yalvarmak mı dedim? Dizlerine kapanacaksınız demek istemiştim. Ondan sonra birlikte düğün yemeğine katılacağız, orada medeni insanlar ya da en azından az çok eğitilmiş maymunlar gibi davranmanızı bekliyorum. Sonrasında dans edeceğiz, pasta yiyeceğiz ya da kız kardeşim bizden her ne yapmamızı istiyorsa onu yapıp sonra da doğruca yataklarımıza gideceğiz. Addie ve Ian, sizlere şiddet içermeyen bir yöntemle uzlaşmanın bir yolunu bulmanızı tavsiye ederim. Aksi takdirde İtalya'da içler acısı günler geçirirsiniz. Duyduğuma göre Lina'nın yaşadığı daire oldukça küçükmüş."

"Hayır, değil. Devasa," diye atlayıverdim.

"Addie," dedi Ian, sabrı birazdan taşacakmış gibiydi. "Konuşmayı. Kes."

"Ben sadece neden..."

"Addie!" diye bağırdı hepsi.

Kendimi geriye atıp abilerimin kaslı kolları arasına sıkıştım. *Konuşmayı kes.* Futbol oynamaya devam etmek istiyorsam şu iki şeye dikkat etmem gerekiyordu: annemin suyuna gitmek ve Ian'la iyi anlaşmak.

Ian'ın karmakarışık olmuş saçlarına göz ucuyla bakarken dudaklarımın içini kemirmeye başladım. Ian'la iyi anlaşmak, *dikkat etmem* gereken bir şeye ne ara dönüşmüştü?

❋ ❋ ❋

Hayatımızın herhangi bir döneminde Ian'ın benimle İtalya'ya gelmesinden daha iyi bir şey olamazdı. Her macerada benim ortağımdı. İlkokuldayken, evimizin civarında tuhaf noktalar bularak beni şaşırt-

mayı bir oyun hâline getirmişti. Bir keresinde küflenmekte olan çizgi romanlarla dolu bir kulübeye dalmıştık ve başka bir gün beni, üzerine adlarımızın başharflerinin kazındığı devasa bir meşe ağacının içine iterek sokmuştu.

"Saha gezileri," derdi Ian onlara. Büyürken de bu geleneğe sadık kalmıştık, hem artık ehliyetlerimiz de olasılıklarımızın zenginleşmesini sağlamıştı. Hatta üç hafta öncesinde yine böyle bir geziye çıkmıştık.

"Saha gezisi zamanı." Her zamanki gibi Ian kapıyı tıklatma zahmetine girmemişti. Odaya daldı ve yanımdan geçip kendini dağınık yatağıma attı.

"Olmaz. Bir saate annemin iş arkadaşı gelecek ve hep birlikte yemek yiyeceğiz," dedim annemi taklit ederek. "Ayrıca, çarşaflarımı kirletiyorsun."

Aslında henüz ona doğru dönmemiştim ve söylediğim tamamen tahmine dayalıydı. Ama Ian'ı tanıyordum. Normal bir insan gibi duş almak ve üstünü değiştirmek yerine, Ian antrenman bittiği gibi fırlayıp kaçardı. Arabamızın çamura bulanmış döşemeleri bunun iyi bir kanıtıydı.

Hızlıca son yanıtı da karaladım ve defterimde temiz bir sayfaya geçtim. Yaz okuluna gidiyor olmak beni içten içe bitiriyordu ama bu sene biyolojiyi zar zor geçebilmiştim ve bizimkilerle dersi tekrar almamın mantıklı olabileceğine karar vermiştik.

Ian dramatik bir şekilde dönünce yatağın yayları gıcırdadı. "Annem, çok önemli Sporcu Öğrenciler Komitesi toplantımız için yemeği kaçırmamıza ses etmez."

"SÖK mü?" Sandalyemde hızlıca ona doğru döndüm. "Lütfen beni ona yazdırmadığını söyle." SÖK, okulumuzun eyaletteki en agresif (yani acımasız) taraftarlara sahip olma yönündeki kötü ününü düzeltmeyi umduğu yeni ve çaresiz bir girişimdi.

Ian, o çok meşhur, tüm yüzünü ele geçiren ve benim heyecan verici bir şeylerin olmak üzere olduğunu anlamamı sağlayan gülüşüyle bana baktı. "Endişelenme. Seni yazdırmadım. Ama annem sorarsa gittiğimiz yer orası."

Kalemimi masaya bıraktım. "Ama seni yine de oraya alacaklarını

biliyorsun, değil mi? Bayan Hampton okulun en sevilen sporcularını aralarına alacaklarını söylerken yemin ederim ki gözünü senden ayırmıyordu." Elini kalbinin üzerine yerleştirip kadının titrek ve tiz sesini taklit etmeye başladım. "Ian, sen mükemmelliğin parlayan yıldızısın. Bizi kendimizden kurtar!"

Suratını astı. "Lütfen, lütfen, lütfen, futbol hakkında konuşmasak olmaz mı? Seni arabada bekliyorum." Zıplayarak ayağa kalktı ve rüzgâr gibi odamdan fırlayıp çıkarken beyaz çarşaflarımın üstünde çamurlu izler bıraktı.

"Ian," diye homurdandım izlere bakarken. Ama masanın altından spor ayakkabılarımı kaptığım gibi peşinden gittim. Ian'ın peşinden gitmek asla bir seçenekmiş gibi görünmemişti bana. Daha çok uyumak ya da dişlerini fırçalamak gibiydi. Bu sadece yaptığım bir şeydi.

KAKTÜS TEAM

Moher Kayalıkları

Ne zaman bir gezgin İrlanda'ya gidip de Moher Kayalıkları'nı görmeden dönerse, bir banshee* sesini yitirirmiş. Evet, tatlım, doğru duydun, bir banshee. Sonuçta İrlanda'dayız. Tiz sesleriyle bağıran hayaletler boldur burada. Rehberin ve artık arkadaşın olarak, *İrlanda'ya gidip de kayalıkları görmemek olmaz*, diyorum. Bunlar pazarlığa kapalı. Okumanı tavsiye ederim. Asıl mesele bu çünkü.

Sebebini açıklayayım. Kayalıklar muhteşemdir. Nefesini keser âdeta. Ama bir gündoğumunun ya da yeni bir lambanınki gibi tatlı bir etkileyicilik değildir bu. Bir fırtınanın muhteşemliğine sahiptirler, şu soğuk ve seni hem kendine hayran bırakacak hem de korkmana neden olacak fırtınalar gibi. Hiç gök gürültülü bir fırtına sırasında bir arabanın içinde mahsur kaldın mı? Kayalıklar da işte öyle güzeldir. Dramın, öfkenin ve huzurun paket hâlinde sana sunulduğunu düşün.

Sırlarına nail olmadan önce yıllarca kayalıkları inceledim, onları bir manzara unsuru olmaktan çıkarıp hayat değiştiren hâle getiren şeyi. *Çok güzeller çünkü kendileriyle çelişiyorlar.* Yumuşak, yosunumsu yerlerin insanın ödünü koparan kayalıklara dönüşmesi. Dalgalı bir denizin sakin bir gökyüzüne karşı durması. Ziyaretçilerin tam bir saygı ve coşkunluk yaşaması. Kayalıkları görmeden önce güzelliğin enfes ve ilham verici olduğunu bilirdim. Ancak kayalıklardan sonra katı ve acınası olduğunu da öğrendim.

Aslına bakarsan kayalıkları, tanıdığım bir kalbe *fena hâlde* benzetiyorum. Derinlerinde hem milyonlarca sevinç parçası-

* Kelt folklorunda, geceleri hüzünlü ağlayışını duymanın, bir aile ferdinin öleceğinin habercisi olduğuna inanılan doğaüstü bir varlık. -çn

nı hem de ezici bir hüznü barındırmayı başaran bir kalp, biliyor musun?

Tabii kimsenin bana sorduğu yok.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Biraz öfkemizi ortaya koyalım, ne dersin? Fırlatacak bir şey bulmanı istiyorum. Belki bir kaya? Sinir bozucu bir güvercin? Sen karar ver. Ona, bu konuyla ilgili en çok canını sıkan şeyin kimliğini yükle ve sonra da onu fırlat gitsin. Bazen öfke, akıl sağlığın için iyidir. Ondan sonra da derin bir nefes almanı istiyorum. Sonra bir tane daha. Nefesler nasıl ardı sıra geliyor farkında mısın? Nasıl kendilerine sahip çıkıyorlar, değil mi?

—*Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı*

"GÜZEL ELBİSE, KARDEŞİM. BİRİLERİNE EV FALAN MI gezdireceksin sonrasında?"

Başımı, Archie'ye ölümcül bakışlar atmak niyetiyle kitabımdan kaldırdım ancak enerjim puf diye sönüp beni iğrenme ve küçümseme arası bir yerde bırakınca planladığımı yapamadım. Böyle bir günden sonra içimde ölümcül sayılabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Archie, Archieliğini yaparak, benim pasifliğimi bir davet gibi algılayıp kendini koltuğa atıverdi ve bu esnada hem beni hem de elimdeki kitabı havaya fırlattı.

"Archie, ne yapıyorsun ya!" diye hırladım ve yeniden yerime yerleşmeye çalışırken, birden elimdeki kitabın adında "kalbi kırıklar" yazdığını hatırlayıp panik yaptım.

Kitap, otelin dans salonunun dışındaki küçük kütüphanenin rafından resmen kucağıma düşmüştü. Kütüphane birçok şey için oldukça uygundu. Hâlâ kızgın görünen annemi buradan net bir şekilde görebiliyordum; bunun yanında, eski misafirlerin yanlarında götürmek istemeyip geride bıraktıkları kitaplarla tıka basa dolu olan bu küçücük yer lavanta ve tozun huzur veren bir kombinasyonu gibi kokuyordu. Diğer bir deyişle, saklanmak için en mükemmel yerdi.

Kalbi Kırıklar İçin İrlanda ismi hemen gözüme takılmıştı. Aslında incelenecek çok da bir şey yoktu. Kapak, kalp şeklindeki

yoncalarla süslenmişti ve fazlasıyla uzun ismi de bir daire içine alınmıştı. Ama kapağın bir önemi yoktu: İrlanda'daydım ve kalbim kırıktı. Bu kitap resmen benim için yazılmıştı.

Tam da kitabı koltuğun yastıklarından birinin arkasına tıkıştırmaya çalışırken, "Ne okuyorsun?" diye sordu Archie.

"*Küçük Ev*," deyiverdim, aklıma ilk bu gelmişti. Çocukken okuma konusunda biraz yavaştım ancak bunu aştıktan sonra kitapları sayfaları ayrılmadan elimden bırakmaz olmuştum. "Ayrıca bu mobilyalarda öyle zıplamamalısın. Sanırım bu koltuk antika."

"Tüm otel antika." Yine antika mobilyalar, parlak avizeler ve ömrümde görmediğim kadar kıymetli kristallerle dolu dans odasını işaret etti.

Her ne kadar gösterişçi bir düğün mekânı gibi görünse de, budaklı gül ağaçlarıyla dolu yemyeşil çimenlik alan, her akşam kabartılan yastıklar ve üzerine bırakılan altın rengi ambalajlı çikolataları sayesinde Ross Köşkü, insanda sihirli bir kır evi hissiyatı bırakıyordu. Köşkün, misafirlerine sürekli çay ve kurabiye teklifleriyle tuzaklar kuran sahipleri, beyaz saçlı ve yaşlı çift de çok tatlıydı. Walter onlara *bahçe cüceleri* diyordu. Ne kadar da uygun bir takma isimdi.

"Babam bundan nasıl da nefret ederdi, değil mi?" dedi Archie. "Burada olmadığı için çok mutluyum." Yazın başında teyzemin nişan haberi evimizi pahalı bir arı sürüsü gibi kuşattığında babam konuyla ilgili fikrini net bir şekilde belirtmişti. *Kardeşin, insanların shot bardaklarını biriktirdiği gibi erkek biriktiriyor. Bir haftanızı bir peri masalını yeniden canlandırmaya çalışarak geçireceğiniz bir düğüne daha katılmayacağım.*

Uzanıp on beş dakikada bir yaptığım gibi annemi kontrol ettim. Bir saat kadar önce Mel teyzemin "yavaş ölüm müziği" çalmaya başladığı için çığlıklar atarak dolandığı dans salonunda yavaşça gezinip masalardaki çiçek aranjmanlarını düzeltiyordu. Yavaş ölüm müziğine yer olmadığı ortadaydı. Özellikle de işin içinde reytingler varken.

Beş yıl önce Mel teyzem, HGTV'de yayınlanacak bir ev dekorasyonu programına başlamıştı. Bu da herhangi bir öğleden sonra elimde atıştırmalıklarımla televizyon karşısına geçip teyzemi, *Mel'in Otuz Dakikada Yenilenme Hareketi* bölümlerinden birini yaparken izleyebileceğim anlamına geliyordu. Bu programlarda eski bir ahşap paleti, sadece tornavida ve bir kavanoz kurumuş oje yığınıyla muhteşem bir kitaplığa dönüştürmeyi öğretiyordu. En azından ben yaptığının bu olduğunu sanıyordum. Asla bir bölümü sonuna kadar izleyememiştim.

Archie başıyla Mel teyzemi işaret etti. "Sence bu seferkini evlenmeye nasıl ikna etti?"

"Clark'ı mı?" Yeni eniştemiz barın kenarında durmuş, hafif çakırkeyif bir şekilde sallanıyordu. Adam nişanlandıklarını duyurduklarından beri, inatçı bir akıntıyla kıyıya sürüklenen bir ağaç dalı gibi görünüyordu. Bu çok normaldi. Bir ve iki numaralı enişte lerim de aynı görünüşe sahipti. Her ne kadar annem bunu duyduğunda çileden çıkmış olsa da babam, teyzemin bir "girdap dalgası" olduğunu söylerken haklıydı. Zaten annem sadece insanlar dürüst davrandıklarında sinirlenirdi.

"Büyük ihtimalle parasıyla. Ve tasasız, modern eklektik tarzıyla," dedim, Mel teyzemi taklit ederek.

"Evet ama bu kadarı yeterli mi gerçekten? Annem, teyzemin ona zorla yirmi kilo verdirdiğini anlattı."

"Ayrıca bıyığını da kestirmiş," diye ekledim.

"Asıl ailesi o bıyığı kesmeye zorlamalıydı. Yüzüne ıslak bir sıçan yapışmış gibi görünüyordu."

Bir kahkaha attım, on gün sonra ilk kez güldüğüm için olacak ki sesim, uzun zamandır açılmamış bir kapının çıkardığı bir gıcırtıyı andırıyordu.

Archie gülümseyerek bana baktı. "Bunu duymak iyi oldu. Uzun zaman olmuştu. Bir süredir... depresyonda gibiydin."

Moralim yeniden düşüşe geçti. Haklıydı. Ne zaman üçüncü sınıfın nasıl olacağını düşünsem Cubby ortaya çıkıyor, omuzla-

rıma binerek moralimi en az üç metre dibe gömüyordu. Şimdi olduğu gibi. *Nasıl o kadar aptal olabilmiştim ki?*

"Ian'la birlikte teyzemin dizlerine yeterince kapandınız mı?" diye sordu Archie.

Başımı salladım, konuyu değiştirdiği için rahatlamıştım. "Ben kapandım. Ian da öylece durup kaşlarını çattı."

Archie inledi. "Yani diğer bir deyişle Ianlığını yaptı."

"Kesinlikle." Turistlerle birlikte kayalıklarda olduğu gibi. Ben çaresizce bir açıklama yapmaya çalışırken Ian'ın ölüyü oynaması gibi. En azından bu sefer ayaktaydı.

"Bu arada Ian demişken, o nerede?" diye sordu Archie.

Kafamla işaret ettim. "Saat sekiz yönünde. Taht görünüşlü bir sandalyede oturuyor." Ian da benimle aynı hayatta kalma stratejisini uyguluyordu: Bütün geceyi üzerinde geçirebileceğin, gözden uzak bir antika mobilya bul ve olduğun yer dışında herhangi bir yerdeymişsin gibi davran. Ama o, bir yandan da yüzünde neşeli diyebileceğim bir ifadeyle mesajlaşıyordu.

"Gülümsüyor mu o?" dedi Archie şaşkınlıkla. "Bugün olan onca şeyden sonra. Ne tuhaf bir çocuk ya."

Dudağımı ısırıp Ian'ı otomatik bir şekilde savunma dürtümü engellemeye çalıştım. Ailemiz hep bu şekilde taraf almıştı: Ian ve Addie'ye karşılık Walter ve Archie. Nadiren de olsa farklı ittifaklar kurduğumuz oluyordu ancak ana bağlılığımız asla değişmiyordu. Bunu sonsuza kadar yok etmiş olabilir miydim? "Kayalıklardan ayrıldığımızdan beri telefonuna bakarak sırıtıyor. Kiminle mesajlaşıyorsa, hoşuna gidiyor olmalı."

"Büyük ihtimalle bir kız," dedi Archie.

"Sanmam." Dünyadaki tüm kızlar Ian'a âşıktı ama o, kızların farkına bile varmayacak kadar nadiren ortaya çıkardı ki bu da, peşinden koşanların ona yakınlaşmanın yolunun kız kardeşinden geçtiğini düşünmelerine neden olurdu.

Archie elbisemin kolunu çekiştirdi. "Ciddiyim, kardeşim. Bu elbise. Seattle Emlakçılar Kraliçesi gibi görünüyorsun."

Bu sefer o ölümcül bakışı çabalamadan atabildim. "Hadi ama, Archie. Kayalıklarda elbiseme ne olduğunu gördün. Çok seçeneğim yoktu. Anneminkilerden birini giymek zorundaydım."

"Daha az emlak komisyoncusu gibi görünmeni sağlayacak bir elbise yok muydu?"

"Hımm, annemle tanıştın değil mi?" dedim.

"Kısaca tanıştık. Bize sürekli bağıran şu kadın, değil mi? Kısa saçlı? Sık sık reklam panolarında gördüğümüz hani?"

Hafifçe ürperdim. "Bu sene o ilanlara çıkmaması için onu ikna etmemiz lazım."

"Sana o konuda şans dilerim. Okul masraflarımı o ilanlar ödüyor."

"Okul masraflarını asıl futbol ödüyor. Ayrıca Walt'ınkini de," diye çıkıştım. "Ve Ian da futboldan para kazanan ilk üniversite öğrencisi olacak muhtemelen. Üniversite masraflarını karşılaması için o ilanlara ihtiyaç duyan bir tek ben kalacağım."

Kendine acıma konuşması yapmıyordum, gerçek buydu. Abilerim *doğuştan sporculuk* genlerini almış ve bana da *hevesli sporcu* olma seçeneği kalmıştı. İyiydim ama bir yıldız olduğum söylenemezdi. Abilerinin, okuldaki sporcular koridorunda kendilerine ayrılmış özel bölümleri varken bu durum hiç de iyi sayılmazdı.

Archie'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Üniversitede oynama hayalinden bu kadar çabuk vazgeçme. Geçen sene büyük bir gelişme kaydettiğini gördüm. Kesinlikle şansın var."

Omuzlarımı silktim. Moral konuşmalarını çekemeyecek kadar üzgündüm. "Ian'la her şeyi batırmazsak."

"Batırmazsın. Sen Lina'yla birlikte olacaksın, Ian da... Ne bileyim, lanlığını yapacak."

Lanlığını yapmak. Bu tek başına olimpik ekstrem spor olarak görülebilirdi. Müzik, futbol, okul. Hepsinde de herkesten çok daha iyiydi. "Ian'ın neden benimle İtalya'ya gelmek istediğine

dair bir fikrin var mı? Çünkü Lina'yı sevdiğini bile düşünmüyorum. Kız bizimle altı ay yaşadı, Ian onunla nadiren konuşmuştur. Bana işkence etmeye mi çalışıyor?"

Archie omuz silkti. "Küçük Lina mı? Eminim ki onu seviyordur. Lina hem komik hem de biraz tuhaf bir kız. Ayrıca çılgın saç olayı da var. Gideli ne kadar oldu sahi?"

Tam sayıyı belirtmek istiyordum ancak kulağa fazlasıyla nevrotik geleceğini düşündüm. "Haziranın başında gitti."

"İtalya'da temmelli mi kalacak?"

Omuzlarım çaresizlikle çöktü. *Temelli*, kulağa resmen ömür boyu hapis gibi geliyordu. "Okul devam ederken orada olacak. Babası Howard sık seyahat eden biri, bu yüzden sürekli bir yerlere gidiyorlar. Ekimde babası onu ve erkek arkadaşını Paris'e götürecek."

Lina'nın *erkek arkadaşı*. Bu da değişen başka bir şeydi. Geçtiğimiz yıl Lina birçok şey yaşamıştı. Önce annesi Hadley'ye pankreas kanseri teşhisi konmuştu. Ne zaman Hadley'yi düşünsem boğazımı kavuran o alev yeniden belirdi. Kesinlikle çok özel bir insandı. Yaratıcı, macerasever, kaotik, fazla boğmadan kendini özel hissetmeni sağlayacak kadar etrafında olan anneydi.

Bazen, Hadley'nin kaybını iki kez yaşadığımı düşünürdüm, hem kendim hem de Lina için. Lina'yı içinde çırpınıp durduğu kederden çekip çıkarmak için o kadar çok uğraşmıştım ki. Endişelenmekten hasta olacak bir noktaya gelene kadar.

Eski çaresizlik hissini üzerimden atıp Archie'ye ve geziye odaklanabilmek için sertçe yanağımın içini ısırdım. "Ian'ın, bu hafta sizin göreceğiniz tüm o kaleleri ve diğer mekânları tercih etmesi çok daha mantıklı olurdu. *Cesur Yürek*'in çekildiği kaleye de gitmeyecek misiniz?"

Archie bir anda canlandı. Tüm abilerim o filme yürekten bağlıydı. "*Cesur Yürek* kalesine gideceğiz tabii ki. Hatta Walt, birkaç sahneyi yeniden canlandırırız diye yüz boyası bile getirdi yanında."

Ah, Tanrım. Mel teyzem buna bayılacaktı. "Gördün mü işte? Ian da o filme bayılır. Eskiden uyurken bile o filmi açık bırakırdı. Sanırım İtalya'ya sırf benim canımı sıkmak için geliyor."

"Belki de kız kardeşiyle vakit geçirmek istiyordur."

"Tabii ya, bu yaz ne çok vakit geçirdi benimle." Archie gözlerini devirdi ama benim iğnelemelerimle başa çıkmanın bir yolu yoktu. Ian yaz tatilinin büyük kısmını üniversite başvuruları için yazılar yazarak ve gizemli işleri için, müziği sonuna kadar açtığı arabasıyla oradan oraya giderek geçirmişti. Sonra da ben Cubby'yle bir şeyler yaşamaya başlamıştım ve Ian'la ilişkimiz askıya alınmıştı.

Futbol kampında olanları anlatmama bile gerek yoktu tabii.

Archie birden bana döndü, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Pekâlâ, Addie, anlat."

Sesinde öyle bir tını vardı ki yüreğim sarsak bir şekilde çarpmaya başladı. "Neyi anlatayım?"

"Olay ne?"

"Ian'la mı?" diye sordum tereddütle. *Lütfen olanları duymamış olsun.*

Archie başını hayır anlamında salladı. Yüreğim ağzımdan fırlayacak gibi olduğundan öfkeli bir sesle konuştum: "O zaman neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Sakin ol, kardeşim. Kızgın olduğun abin ben değilim." Bakışlarıyla beni tarttı. "Ian'ın ne dediğini duydum. Sen onu itmeden önce."

Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı ve çaresizce Ian'ın ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. Archie nasıl olmuştu da fısıldaştığımız bir şeyi duymuştu ki? "Ne duydun?"

"Başın belada falan mı? Ian'ın anneme ve babama anlatmanı istediği şey neydi?"

Archie neler olduğunu bilmiyor. Rahat bir nefes alarak geriye yaslandım. "Başım belada değil," dedim çabucak. Şimdilik bunun doğru olduğu söylenebilirdi. Yaşananlar daha fazla yayılmazsa, başım belaya girmezdi. Rezil olmuş muydum ve kalbim

kırılmış mıydı? Evet. Başım belada mıydı? Hayır. İşte *bu yüzden* anneme anlatmıyordum.

Başını bir eline yaslamış olan Archie beni süzdü yine. "O zaman ne oluyor? Bir çocukla falan mı alakalı? Ne kadar sinirlendiğini düşünürsek onun takımından biri belki?"

Sesinde *şüpheci* bir tını mı vardı? "Popüler bir futbol oyuncusu benim gibi birinden hoşlanamaz mı?" diye lafı yapıştırdım.

"Ne? Hayır." Elini savunur gibi havaya kaldırdı, mavi gözleri kocaman olmuştu. "Addie, öyle bir şey demedim. Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?"

Çünkü kalbim sızlıyor. Çünkü gerçekten de Cubby gibi birinin, benim gibi birinden hoşlanması imkânsız. Gözlerimi yeşil yer döşemelerinden ayırmadım, dökülmeye hazır gözyaşlarımı tutmak için tırnağımı yoluyordum. Gözlerim yanmaya başlamıştı. "Annem ve Walt duydu mu?"

Başını hayır anlamında salladı. "Annem telefonunda gizlice bir anlaşma yapmaya çalışıyordu ve Walt da gizlice müzik dinliyordu. Herkes çıldırmaya başlayana kadar sizin uçurumun oraya gittiğinizi bile fark etmemişti."

En azından duyan Archie'ydi, Walter değil. Abilerim arasında en normal sır tutan hep Archie olmuştu çünkü ona verilen sırlara sadık kalırdı. Asıl anormal olan diğer ikisiydi. Bir tarafta Ian vardı. Ona bir sır verdiğin anda bir kasaya dönüşürdü; o yüzden annemlere Cubby olayını anlatmayacağı konusunda ona güveniyordum. Diğer tarafta da onun tam tersi Walt vardı. Ne zaman sır saklaması gerekse, Sıcak Patates oyunu oynuyor gibi olurdu. Sırrı alıp bir yere fırlatması gerekiyor gibi davranırdı ve o yer genelde tam da *istemediğiniz* bir yer olurdu.

"Eğer bu çocuk canını sıktıysa, okula döndüğümüzde seve seve karşısına dikilebilirim. Belki de yolda yürürken bir anda arabanın kontrolünü kaybederim. Ya da arkayı kontrol etmeden geri geri çıkabilirim. Adını söylemen yeter." Ses tonu her zamanki rahat Archie'den, gergin Archie'ye geçmişti ki bu oldukça nadir olurdu.

"Hayır, Archie. Arabayla kimsenin üstünden geçmeni istemiyorum," dedim üstüne basa basa, şakayla söylediği şeyin ciddileşmesi ihtimalini düşünerek.

"Emin misin?"

"Evet, eminim," diye inledim. "Hem öyle bir şey yapmak hiçbir şeyi düzeltmez."

"Uğraşmaması gereken insanlarla uğraştığını anlar."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Archibald Henry Bennett. Hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

"Emin misin?"

"*Söz ver!*" diye bağırdım.

"Tamam. Söz."

Vah benim hâlime. Abiler. Arada bir sana da saldıran bir grup koruma köpeğinin olması gibi bir şeydi bu. Bu konuşma beni fena hâlde yormuştu. Tüm gün beni yormuştu. "Bu sohbet için teşekkür ederim ama şimdi biraz yalnız kalsam iyi olacak," dedim, hiç de kibar olmayan bir şekilde kafamı kapıya doğru sallayarak. Uzun zaman önce erkeklere ipucu vermenin bir işe yaramadığını görmüştüm, en azından bizim ailedeki erkeklere. Ne kadar net olursan o kadar iyiydi.

Archie ayağa fırladı ve sarsakça omzuma vurdu. "Yanındayım, Addie," dedi.

"Buna gerçekten minnettarım." Başımı kapıya doğru daha da şiddetle salladım.

"Tamam, tamam, gittim." Kasıla kasıla yürüyerek odadan çıktı; yapılacaklar listesi neon bir tabela gibi kafasının üstünde parlıyordu resmen. *Kız kardeşine destek ol. Yapıldı.*

Archie görüş alanımdan çıkar çıkmaz rehberi aldım ve kütüphanenin tozlu masa lambasını açtım. Kelimelere konsantre olmaya çalışıyordum ama lan durmadan gözüme takılıyordu. O koltuk-

tan bir an olsun kalkmamıştı ve hâlâ pür dikkat telefonuna bakıyor, bu esnada yüzüne düşen saçları siper görevi görüyordu.

Noel'den hemen sonra Ian saçlarını kestirmeme kararı almıştı ve annem ne kadar yalvarıp onu tehdit etse de bu kararından dönmemişti. Şimdi saçları neredeyse omuzlarına geliyordu ve bu bana gen havuzunun ne kadar adaletsiz olduğunu gösteriyordu. Tüm abilerim annemin gür kirpiklerini ve dalgalı, koyu renk saçlarını almıştı. Babaannemin sarı saçları ise bir jenerasyon atlayarak babamı koyu renk saçlarla bırakıp bana gelmişti.

Hepimizin gözleri maviydi ancak bu mesafeden bile Ian'ın gözleri, benim sayemde sol gözünde oluşan koyu halkanın da katkılarıyla, daha bir maviydi. Morluk gerçekten çok fena görünüyordu. Ve de bir son gibi. Uzun ve sefil bir cümlenin sonundaki noktalama işareti gibi.

Birden Ian'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve bir duygu patlaması göğsümü sıkıştırır gibi oldu. Çünkü Ian'ın gülümsemesiyle ilgili olay şuydu: Her zaman yüzde yüz samimi bir şekilde gülümserdi. Ian kimseye hiçbir sebepten numara yapmazdı, asla da yapmamıştı. Onu güldürmeyi başarırsanız gerçekten komik olduğunuzu düşünebilirdiniz. Onu kızdırırsanız, tam bir gerzek gibi davrandığınızdan emin olabilirdiniz.

Ben de tam bir gerzektim.

Göğsüm panikle köpürdü ve ayağa fırlayıp rehberi kolumun altına sıkıştırdım. Temiz hava almalıydım. Hemen.

Annem damadın annesiyle bir sohbete dalar dalmaz, dans pistinin yanından geçiverip bahçeye çıktım.

Dışarıda durup içime birkaç şahane nefes çektim. Eğer İrlanda'yla ilgili bir gezi rehberi yazacak olsaydım, işe buranın nasıl koktuğunu anlatarak başlardım. Yeni yağmış yağmurla karışık toprak kokusuydu ve bir şey daha vardı, gizli bir şey. Babamla birlikte 4 Temmuz hafta sonunu mükemmelleştirmek için yapmaya çalıştığımız yumurtalı ekmek tarifiyle heba ettiğimiz muskat parçacıkları gibi özel bir şeydi.

Babam öğrenirse ne olacaktı?

Zihnimin bu düşünceye yapışıp kalmasına izin vermeden, yağmur ile taşmış olan süs havuzunun yanındaki merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Sıcak, pırıltılı ışıklar bahçedeki yolu aydınlatıyor, sarı ampüller asıldıkları yerde keyifli bir çıngırtı sesi çıkarıyordu. Taşların üzerindeki su birikintileri parıldıyor, keskin ve serin hava uğulduyordu. Bu kadar güzel bir yerde bu kadar berbat hissetmek nasıl mümkün olabilirdi ki?

Donuk bir acı göğsüme çöreklenirken tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Bazen Cubby'yi mi yoksa kafamda ikimize dair oluşturduğum resmi mi özlediğimi anlayamıyordum. Her seferinde aynıydı. Eylülün ortalarında, okul başladı tantanasından birkaç hafta sonrasıydı. Okulun koridorunda, onun kolu rahat bir şekilde belime dolanmış birlikte yürüyorduk; önemli tek şeyin karşındaki insan olduğu zamanlarda edilen sohbetlerden birine dalmış oluyorduk. Biz koridorda yürürken fısıltılar da bizi takip ediyordu. *Bak, Addie Bennett. Birlikte çok tatlı görünmüyorlar mı? Onu neden daha önce fark etmediğimi ben de bilmiyorum.*

Eh, dileğim gerçekleşmişti. Gerçekten de fısıldaşacaklardı. Ama benim istediğim şekilde değil.

Sonunda bahçenin uzak bir köşesinde sarmaşıklarla kaplı kameriyeye vardım, kütüphanedeki saklanma yerimin açık alan versiyonu gibiydi burası. Annemin pek muhafazakar eteğinden soğuğu hissetmeme rağmen bağdaş kurup oturdum. Telefonumu çıkarıp ekranında yeni bir mesaj görünce kalbim hopladı.

NEREDESİN?????????????????

Lina.

Lina ve on sekiz soru işareti. Emin olmak için iki kez saydım. Agresif noktalama işaretleri, söz konusu Lina'ysa iyi olamazdı. Normalde, eline akıllı telefon geçmiş on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir öğretmen gibi yazardı mesajlarını: yerinde büyük harfler, ölçülü emoji kullanımı ve her zaman tam cümleler. Birden fazla soru işareti, Lina'nın kilise törenında ayağa kalkıp

megafonla küfretmesine eşdeğerdi. Sadece kızgın değildi, kü. pürüyordu.

Çabucak cevap ver butonuna tıkladım ve kasten muğlak bir cevap yazdım. Üzgünüm, şimdi konuşamam. Düğün işleri 😳

Muğlak mesaj yazma konusunda giderek daha iyi oluyor. dum. Bir de telefon konuşmalarından kaçmakta. Somurtkan emoji bana yargılar gibi bakıyordu.

"Ne var?" diye çıkıştım. "Aramalarına cevap vermememin çok geçerli bir nedeni var, söyleyeyim."

Lina'yla konuşmuyordum çünkü Lina'yla konuşamazdım. Beni fazla iyi tanıyordu. Sesimi duyduğu anda ters giden bir şeyler olduğunu anlayacaktı ve ben de Cubby'yi ona telefonda anlatmayı *reddediyordum*. Lina beni yargılayacaksa, bunu yüz yüzeyken yapmasını tercih ederdim. Ayrıca ona anlatmam gereken tonla şey vardı. Cubby hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden ona adım adım tüm yazı anlatmam gerekiyordu.

İşte bu yüzden İtalya'ya gitmek zorundaydım. Oraya gider gitmez başından sonuna kadar, hiçbir konuyu atlamadan ona her şeyi anlatacaktım. Nasıl gideceğini de tamı tamına biliyordum. Başta şoke olacak, sonra kafası karışacaktı. Sonra da her şeyin yolunda gideceği konusunda yüreğime su serpip üçüncü sınıfı atlatmam için dahice bir plan yapacaktı.

En azından ben kendime böyle olacağını söylüyordum.

* * *

Cubby'yle ilk konuşmamız tam olarak Seattle'a taşınmamızdan dört gün sonra oldu. Waffle yapıyordum. Daha açık olmak gerekirse waffleları rüşvet olarak yapıyordum ve çok iyi gittiğini de söyleyemezdim. Archie ve Walter mutfak kolileri açma görevini üstlenmişler ve bir şekilde bunu devasa bir bubi tuzağına çevirmeyi başarmışlardı. Fırın tepsisini kafama yemiştim ve ekmek yapma makinesine takılıp koca bir kutu yumurtayı kırmıştım. Ama ilk waffle tavaya ulaştığında ve mis gibi kokusu etrafa yayıldığına buna değeceğini anlamıştım.

Tatlının olmuş bir şekilde kokuyu içime çektim. Waffleların lezzetli olması gerekiyordu. Çünkü onlar, Ian'ın bana yasakladığı sabah takılmacasına giriş biletimdi. Sıcak wafflelarla dolu bir tabak taşıyan birine kimse, Addieçıkşuradan, *diye bağırmıyordu. Yeni arkadaşlarını etkilemeye çalışırken bile.*

"Saçında hamur var."

İşte. Cubby'nin bana söylediği ilk kelimeler. İtiraf ediyorum, romantik bir giriş sayılmazdı ama o zamanlar sadece on iki yaşındaydım. Cubby'yi her görüşümde hissettiklerime henüz bir isim koymamıştım. Henüz.

Kâküllerimi bulaşık beziyle silerken Cubby de waffle kokusunu alarak bana yaklaştı. Bana yaklaşır yaklaşmaz onda farklı olan şeyi anladım. "Gözlerin!" diye bağırdım, bulaşık bezini elimden atıp. Cubby'nin gözlerinin renkleri farklıydı.

Gülümsemesi soluverdi. "Heterokromi deniyor. Genetik bir şey, tuhaf değil."

"Tuhaf olduğunu söylemedim," dedim. "Dur bakayım." Kolunu yakaladım ve onu kendime doğru çektim. "Mavi ve gri mi?" diye fısıldadım.

"Mor," diye düzeltti.

Başımı salladım. "Evet. En çok onu sevdim. Bir bilimkurgu filminde olsaydın, o gözün güçlerinin kaynağı olurdu."

Gözleri kocaman açıldı ve ardından yavaşça, birbirinden farklı renkteki gözlerine kadar ulaşan, hafif şaşkınlıkla dolu bir gülümseme yüzüne yayıldı. Erkeklere iki şekilde baktığımızı tam da o sırada fark ettim. Bir normal şekilde bakıyorduk, tüm hayatım boyunca yaptığım gibi; bir de bu şekilde. Mutfağın hafifçe sarsılmasına ve Mickey Mouse şeklindeki tavada waffleları unutmanıza neden olacak şekilde.

* * *

Yeni evli çifti maytaplarla uğurlama töreni tam bir komediydi. En büyük kardeşimin gül ağacını ateşe verme girişiminin –ve de başarılı olmasının– yanı sıra, iki numaralı kameraman gelin ve

damadı çekmeyi bir türlü başaramamıştı. Bu da maytaplarımız bitene kadar töreni tekrar etmemize ve en kamera âşığı davetlinin bile isyan etmesine neden olmuştu.

"Otobüsler yarın sabah tam altıda kalkacak," diye bağırdı Mel teyzem, üç numaralı eniştem onu otele taşırken. Elbisesinin kuyruğu arkalarından sürünüyor, konfeti ve ölü maytap kalıntılarını peşinden götürüyordu. Uğurlama töreni sadece şov amaçlıydı. Onlar da herkes gibi Ross Köşkü'nde kalıyorlardı.

"Nihayet özgürüz," dedi annem sessizce ve yorgunlukla elini saçlarında gezdirdi. Rimeli gözaltlarına bulaşmıştı ve bu da gözlerinin bulanık görünmesine neden oluyordu.

Bizler de onu takip ederek sessizce yeşil halı kaplı merdivenleri tırmandık ve sırayla gardıroptan bozma küçük odamıza girdik. Beş kişi olmamıza ve aramızdaki iki kişi King Kong'un çocuk boyu sayılabilecek futbolcular olmasına rağmen Mel teyzem bizi otelin en küçük odasına yerleştirmişti.

Duvarlar çiçekli duvar kâğıtlarıyla süslenmişti ve abilerimin yatakları odanın büyük bir bölümünü kapladığı için geriye hareket edilebilecek küçük bir koridor kalmıştı. Tabii ki orayı da şeker paketleri, birbirine girmiş şarj kabloları ve aklınızın almayacağı sayıda spor ayakkabıdan oluşan ıvır zıvırlarıyla doldurmayı başarmışlardı. Bu karmaşaya bir isim bile vermiştim: Abi spagettisi.

Kendini banyoya atmayı başaran ilk insan oldum ve küveti sıcak suyla doldurmaya başladım. Aslında banyo yapmak gibi bir niyetim yoktu, sadece odadaki kakafoniyi kulaklarımdan uzak tutmak istiyordum. Ailemle seyahat etmek başıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

Emlakçı elbisesini attım ve büyük beden bir tişörtle bir şort giydim, sonra da dişlerimi mümkün olan en yavaş şekilde fırçalamaya başladım.

"İşemem gerek, kardeşim!" diye bağırdı Walt, kapıyı yumrukluyordu. "İşemem gerek, işemem gerek, işeemeem gereeek."

Sesini kesmesi için kapıyı açtım. "Tatlı şarkıymış. Haklarını falan almalısın."

Yanımdan geçip banyoya girdi. "Hoşuna gideceğini biliyordum."

Odaya girdim ve spor ayakkabı mayınlarından sakınarak yatağıma ulaşıp yorganın altına girdim. Uyumak için sabırsızlanıyordum. Ve de unutmak için. Son on gündür, Ian odama dalıp hayatını mahvettiğimi söylediğinden beri yaşananlarla başa çıkma yöntemim buydu. *Onun* hayatını. Sanki tüm okul yılını Cubby'yi ve onu tanıyanları görmezden gelerek geçirmeye çalışacak olan kendisiymiş gibi. Midem, çarşaflarım gibi gerilmişti.

"Peki, planın tam olarak ne? Bana ait olduğunu unutana kadar benim tişörtümü giymek mi?" Ian'ın sesini duydum ve başımı yavaşça yorganın altından çıkardım. Benimle mi konuşuyordu?

Annem, Şükran Günü hindisiymiş gibi bavulunu kokluyordu ve Archie de, üzerinde takım elbisesiyle yüzünü yatağa gömmüş yatıyordu. Ian da bir yastık dağına yaslanmıştı ve yüzünü bana dönmüştü.

"Onu bana sen verdin," dedim; bu repliği bir sitcom senaristi yazıyor olsaydı yanına KÜSTAH BİR ŞEKİLDE LAFI YAPIŞTIRIR, diye not alırdı. Siyah yakalı ve kollu, bir hayli rahat bir tişörttü, üzerinde kalın harflerle BİLDİĞİNİZ TEK NIRVANA ŞARKISI GİBİ KOKUYOR[*], yazıyordu.

"*Bana verdin*, derken, tişört çekmecemi karıştırıp en yumuşak olanı seçtiğini mi söylemek istiyorsun?"

Güzel noktaya parmak basmıştı. "Geri alabilirsin," dedim. *Ian benimle konuşuyordu. Benimle. Konuşuyordu.* Bir umut ışığıyla canlandım.

"Göndermeyi anladığını bile sanmıyorum," dedi yastığını düzeltirken. Saçlarını tepede korkunç bir topuz yapmıştı, yanlardan fırlayan kısımlar ve arkada toplamadığı kocaman bir tu-

[*] *Smells Like The Only Nirvana Song You Know*: Nirvana grubunun *Smells Like Teen Spirit* adlı meşhur şarkısına gönderme yapılıyor. –çn

tam vardı. Ona yolladığım, *Erkek Topuzu Yapmanın En İyi Yolu*, videosunu izlemediği belliydi.

"Ian, seninle Fleet Sokağı'nda oturup tüm *Nevermind* albümünü dinledim. Göndermeyi anlamadığımı nasıl düşünebilirsin?" Bu, Ian'ın Nirvana döneminde yaşanmıştı. Kurt Cobain'in çocukluk evinin de dahil olduğu, üç Nirvana temalı saha gezisi yapmıştık. Hatta Cadılar Bayramı'nda Courtney Love gibi giyinmeyi bile kabul etmiştim. Her ne kadar bir taç takmamı gerektirse ve kimsenin ne kılığına girdiğimi anlamamasına neden olsa da.

"En azından ben ne anlama geldiğini biliyorum." Ian huysuzca yan tarafa döndü. Önce bir tereddüt etti, sonra telefonunu dürtüp fısıldar gibi söylendi. "Anneme ne zaman söyleyeceksin?"

Çarşafların içinde homurdandım. *Yine* bu konuyu açmıştı. Hem de şimdi. Annem, Archie ve Walt konuştuklarımızı duyabilecek mesafedeyken. Morarmış gözünün sebebinin bu olduğunu söylemiyorum bile. Ian'ın takım arkadaşlarından biri ona mesaj atıp Cubby'yi sormuştu. O da düğünden sonra, yalnız kalabileceğimiz bir anı beklemek yerine telefonu gözüme gözüme sokup anneme anlatmam gerektiğini söylemeyi tercih etmişti. Anne babamın öğrenmesi olabilecek en kötü şeydi. Neden bunu anlayamıyordu ki?

"Ian!" diye hırladım.

Gözleriyle annemi işaret edip bana uyarır gibi bir bakış attı. Homurdanarak yorganın altına kaçtım ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Ian'a patlamama ihtimalim ancak onun her fırsatta Cubby'yi gündeme getirmemesi ihtimali kadar kuvvetliydi. Bu da durumun hiç de iyi olmadığı anlamına geliyordu.

Bu konuşmaya bir son vermenin vakti gelmişti. "İyi geceler Ian." Yorganın altında daha derinlere daldım ama buna rağmen, bakışlarıyla sırtımı delip geçtiğini hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra onun da yorganının altına girdiğini duydum, kulaklıklarından yayılan müziğin sesi aramızdaki mesafeyi dolduruyordu.

Birlikte geçirilecek bir haftadan nasıl sağ çıkacaktık ki?

Ertesi sabah, okulumuzun pek ünlü bando takımının nefesli çalgılar bölümüyle o kadar da ünlü olmayan drama ekibinin ortak patırtısına benzer bir sesle uyandım. Gözlerimi çok hafif araladım. Annem kendisini alarmlı saatin ve lambanın kablolarından kurtarmaya çalışıyordu. "Hay cehennemine tüküreyim," diye söylendi. En azından ben öyle duydum. Walter haklıydı. Anneme bir küfür müdahelesinde bulunmak gerekiyordu.

Gözümü bir milimetre kadar açtım. Zayıf günışığı perdeler arasından içeri sızıyor, Archie ve Walter neler olduğundan bihaber görünüyorlardı.

"Pasaportlarınız sizde, değil mi?" diye sordu nihayet kendini kurtaran annem. Çocuklar ona boş, hâlâ uykulu gözleriyle bakınca içini çekip bir krem kokusu bulutuyla bana yaklaştı. "Taksiniz saat dokuzda burada olacak. Cüceler uyandırmak için kapıyı tıklatacaklar." Çocukken ateşim olduğu zamanlarda yaptığı gibi yanağını alnıma bastırdı. "Ian'la aranı düzelteceğine söz ver. Bulup bulabileceğiniz en yakın arkadaşlarsınız siz."

Yarama tuz bas tabii. "Seni seviyorum, anne," dedim ve gözlerimi yeniden kapadım. Annem Ian'ın yanına eğildi ve ona bir şeyler söyledikten sonra üçü odadan çıkıp kapıyı gürültülü bir şekilde kapadılar.

Neredeyse dakikalar gibi gelen bir sürenin ardından bir şey beni uykumdan uyandırdı. Çabucak kalktım, sersemlemiştim ama odadaki tüm havanın tamamen değiştiğini fark edecek kadar da kendimdeydim. Archie, Walter ve annem olmadan oda neredeyse iki katı büyüklüğünde görünüyordu ama bunun yanında perdelerin ardından parlak, güçlü güneş ışığı içeri süzülüyordu. Şimdi oldukça sessiz olan oda, havadaki belirgin rahatsızlık hissinin daha da ön plana çıkmasına neden oluyordu. Odaya biri mi girmişti?

"Ian," diye fısıldadım. "Uyanık mısın?"

Kıpırdamadı bile ki bu oldukça normaldi. Ian dünya yansa uyumaya devam edebilirdi.

Sırtüstü uzanıp kıpırdamadan yattım, kulaklarımı zorladım. Otele inanılmaz yoğun bir sessizlik hâkimdi. Birden odamızın kapısı yavaşça kapatıldı ve koridorda hızla uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Hırsız mı? Adam kaçıran bir Avrupalı? Cüceler-den biri?

"Ian," dedim yatağımdan fırlarken. "Az önce burada biri vardı. Odamızda biri vardı." Omzunu dürtmek için uzandım ama daha da sersemlememe neden olacak şekilde elim yatağında boşluğa daldı.

Yorganını kaldırınca yatağın içindeki yastık yığınıyla karşılaştım. Yastıklarla kandırmış mıydı yani beni? Hemen arkamı döndüm ve diğer yatakları kontrol ettim. Boş, boş ve boş. "Ian!" diye bağırdım sessiz odada.

Gözlerim kapıya gitti ve orada gördüğüm şey beni inanılmaz rahatsız etti. Kapının yanında iki yerine tek bir lacivert bavul vardı. Benimki.

Hemen alarmlı saate baktım ama cansız bir şekilde öylece duruyordu. Tabii ki. Annem bir hışımla fişini duvardan çekip çıkarmış olmalıydı. Telefonumu bulmalıydım.

Çarşafların arasında değildi, komodinde değildi, darmadağınık broşürlerin arasında da yoktu. Sonunda pencereye koşup perdeleri açtım ve elde ettiğim tek şey retinama aldığım darbe oldu. Kırsal bölge alev alev yanıyordu, yeşil ve gün ışığı yoğun bir parıltı yaratıyordu. Görünüşe göre İrlanda'nın da güneş ışığı vardı ve insanı kör edecek cinstendi.

Kapıya doğru koşup odadan fırladım, çıplak ayaklarım koridorda keskin patırtılar çıkarıyordu.

Aşağıda kahvaltı salonuna hızlıca bir göz attım ama tek hayat belirtisi, kadife bir sandalyenin üstüne tünemiş obez, turuncu bir kediydi. Hemen ön kapıya koşup park alanına çıktım ve anında soğuk hava tarafından yumruklanmış gibi hissettim. İrlanda güneşi gösterişten ibaretti belli ki.

Park alanındaki tek araç, pek yalnız görünen bir kamyonetti ve hemen yanındaki gül ağacı, rüzgârla birlik olup bana çılgınca sorular soruyor gibiydi. *Ian nerede? Taksiyi kaçırdın mı?*

Sakin olup düzgün düşünmeliydim. Uyuyakalmış olsam bile, Ian İtalya'ya bensiz gitmeye çalışmazdı. Belki de sabah yürüyüşüne çıkmıştı. Bavuluyla mı?

Uzaktan gelen bir motor sesi beni kendime getirdi. Hemen sesi takip etmeye başladım ve park yerinin yanına koşarken sesin yükseldiğini fark ettim. Köşeyi dönünce aniden durdum, gördüklerimi idrak etmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Can veriyormuş gibi sesler çıkaran araç teknik olarak bir araba sayılabilirdi ama bunun için pek de yeterli değilmiş gibi görünüyordu. Ufacıktı, kutu gibiydi –bir Volkswagen ile bir hamsterın birbirini çok sevmesinden meydana gelmiş gibi– boyası yamalıydı ve egzoz borusu yerden sadece birkaç santim yukarıdaydı. Ve araca doğru bir elinde lacivert kabin boy bavulu ve omzunda sırt çantasıyla kararlı bir şekilde yürüyen de Ian'dı.

Bir anda tüm vücudum adrenalinle sarsıldı. Ben anlayamadan bacaklarım mesajı aldı ve hedefime abimi alarak park alanında koşmaya başladım.

Beni yolcu kapısına ulaşmadan önce gördü ama artık çok geçti. Onunla, beşlik çakmaya çalışan Hulk'muşum gibi çarpıştık. Sırt çantası fırlayıp düştü ve ikimiz, son yirmi dört saatte ikinci kez yuvarlanarak birlikte yere yapıştık. Hem de yakıcı bir acıyla kıvrandıran, kafa göz vurmalı bir şekilde.

"Ne yapıyorsun sen?" diye hırladı ayağa fırlarken.

"Ben mi ne yapıyorum? Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım, kalkıp toparlanmaya çalışırken.

Sırt çantasını almaya çalıştı ama çantanın sapına parmaklarımı dolayıp onu engelledim. "Bensiz gitmeye mi çalışıyorsun?" diye çıkıştım.

"Odaya geri dön. Aynaya bir not astım." Gözlerime bakmıyordu.

"Not mu? Bu annemin bizim için çağırdığı taksi mi? Neden bu kadar berbat bir durumda?"

Birden yolcu kapısının camı dengesiz hareketlerle aşağı inmeye başladı. Havayı önce bir alkış, ardından bir İrlandalının sesi doldurdu. "Ah, Ian, bir kız tarafından tartaklandın! Keşke videoya alsaydım. Tekrar izlemeyi çok isterdim."

"Rowan!" Ian pencereye doğru atıldı; sesi, az önce park alanında tartaklanan birine göre fazlasıyla mutlu çıkıyordu. Yüzünde, telefondaki mesajlaşma seansları sırasında beliren o sırıtmanın aynısı vardı.

Ian'ın sırt çantasını yere attım ve arabadakini daha iyi görebilmek için onu kenara ittim.

"Selamlar," dedi şoför koltuğundaki çocuk. Ian'ın yaşlarındaydı, belki birkaç yaş daha büyük olabilirdi, darmadağınık saçları ve büyük yeşil gözleri vardı. Gözlerinde, yaşlı bir amcanın yüzünde olması gereken kemik çerçeveli bir gözlük vardı ama bir yandan da tuhaf şekilde onun gözlerine aitmiş gibi görünüyordu. Tişörtünün üzerindeki HIPNOTİZE EDİCİ KEDİ yazısının altında gözleri girdap şeklinde büyükçe bir kedi baskısı vardı. Taksi şoförü olmadığı kesindi. Gülümseyince bir yanağında büyüleyici bir gamze belirdi. O âna kadar gamzelerin hep çift olduğunu düşünürdüm.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Elini bana doğru uzattı. "Ben Rowan. Sen de Addie olmalısın." Yüzde yüz İrlandalı aksanında, ünlü harfler yumuşayıp dondurmanın içindeki çikolata sosu gibi akıp gidiyordu.

Bunları önemsemedim. Ne elini ne de çikolata sosunu andıran sesini. Ama bana bakışlarını önemsemeden edemiyordum. Bana, sanki yabani hayatta keşfettiği son derece nadir ve heyecan verici bir şeymişim gibi bakıyordu. "Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ian'ın Addie adında bir kız kardeşi olduğunu biliyorum ve açıkçası ya bir koruma görevlisi ya da bir kardeş birini böylesine taşlı bir park alanında tartaklar."

Gülümsemesine karşılık vermeyince onunki de soldu ve bilinçli bir şekilde iki eliyle gözlüğünün köşelerini tutup yukarı itti. "En azından kardeşlerin böyle davrandıklarını düşünüyorum. Ayrıca onun minik kadın versiyonu gibi görünüyorsun."

"Bana Ian'ın kadın versiyonu deme," diye çıkıştım. Lisenin ilk haftasında Ian'ın en az beş arkadaşı onun sarı bir peruk takmış hâli gibi göründüğümü söylemişti ve kendime güvenimi kazanmama yardımcı olması için aradığım şey tam olarak bu değildi.

Hemen elini kaldırdı. "Sakin ol. Seni sinir etmeye çalışmıyorum. Birinin bana bir kadının erkek versiyonu gibi göründüğümü söylemesi eminim benim de hoşuma gitmezdi." Gamze yeniden ortaya çıktı. "Ayrıca barışçıl niyetle geldim. Bana da saldırma."

Ian çabucak dürterek beni kenara itti. "Kusura bakma, Rowan. Sistemde minik bir arıza işte. Addie, odaya geri dön. Daha sonra senin taksin buraya gelecek. Notta her şeyi açıkladım."

Az önce benim için sistemde minik bir arıza mı demişti?

"Senin taksin derken ne demek istiyorsun? İkimizin de taksisi. Neden konuşmak için çıktığın bu..." Durdum. Neredeyse *Hipnotize Edici Kedi Çocuk* diyecektim ama kulağa çok kaba geleceğini fark etmiştim.

Ian kolumu tuttu ve beni arabadan uzaklaştırıp sesini Hipnotize Edici Kedi Çocuk'un duyamayacağı kadar alçalttı. "Sana süper bir haberim var: Dileğin gerçek oldu. Seninle İtalya'ya gelmiyorum. Yukarı çık ve notu oku. Tüm detayları yazdım."

Park alanı tekrar tekrar döner gibi oldu. Ciddiydi. "İtalya'ya gelmiyor musun? Ne zamandan beri?" diye sordum sersemlemiş hâlde.

Saçlarını gözlerinin önünden çekti ve elini omzuma koydu. "En başından beri. Seninle eve uçuştan önce Dublin'de buluşuruz." Annem yalnızca İtalya'ya gidiş ve dönüş biletlerini ayarlamıştı. Dublin'e dönüp grupla birlikte eve uçacaktık. Ama şimdi, bu plan değişmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ama... neden?" diye sordum çaresizce.

Rowan'ın sesi aramızdaki sessizliği delip geçti. "Addie'nin bundan haberdar olduğunu sanıyordum. Stradbally'ye gideceğimizi neden bilmiyor?" Bir anlığına dikkatim dağıldı. Adımı öyle bir söylemişti ki kulağıma sanki İrlanda kemanıyla bir şarkı söyleniyor gibi gelmişti.

"Ona bir not bıraktım," dedi Ian, yanakları pembe pembe olmuştu. Saçlarını yeniden arkaya savurdu ve gözlerini suçlar gibi bana dikti. "Bu şekilde çok daha kolay olacak."

"Kim için?" diye lafı yapıştırdım.

Rowan yolcu penceresinden dışarı doğru eğildi, gözlüğünün ardından endişeyle bakıyordu. "Not mu? Seni tartaklamasına şaşmamalı. Kim bilir nasıl saçma görünüyordur. Rasgele bir adamla tanışıp daha önce hiç duymadığı bir yere gidiyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Nihayet birileri mantıklı konuşmaya başladı."

Rowan anlamlı bir şekilde bana baktı. "Stradbally, Dublin'e yakın küçük bir kasaba. Ama öncesinde birkaç yere gideceğiz. Önce araştırma yapıp..."

"Dur-dur-dur!" diye araya girdi Ian. "Lütfen ona hiçbir şey söyleme." Beni yine itip geçti ve kapının açmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

"Bana neyi söylemeyecek? Ian, bana neyi söylemeyecek?" Sırt çantasını tutup çektim.

Rowan özür diler gibi Ian'a baktı. "Kusura bakma, Ian. Sahibinin söylediğine göre kapı doksanlardan beri açılmamış. Çocuklar her zaman pencereden girmek zorunda kalıyor."

"Hangi çocuklar?" diye sordum. Sanki cevap alınması gereken en önemli soru buymuş gibi.

Ian sırt çantasını arabanın içine attı ve pencereden içeri kayarak girdikten sonra bavuluna uzandı. Bavulu tutmaya çalıştım ama o arabanın içine sokmayı başardı. "Addie, git notumu oku diyorum. Birkaç gün içinde görüşürüz."

Pencerenin çerçevesini sıkı sıkıya kavradım. Metal kısımlar resmen titriyordu. "Ian, sen dün arabada değil miydin? Anne-

min her şeyi berbat etmememizle ilgili söylediklerini duymadın mı? Bu yaptığın tam da her şeyi berbat etmek oluyor."

Omuzları çöktü. "Hadi ama, Addie, kendi ağzınla söyledin. Seninle İtalya'ya gelmemi istemiyorsun ve ben de bunu anlayışla karşılıyorum. Hatta buna saygı duyuyorum. Bu yüzden git ve gez, ben de kendi gezime gideyim. Ancak onlara söylersek anne ve babamla başımız derde girer ve dürüst olalım, ikimiz de onlara söylemeyeceğiz."

"Ian..."

"Elektro Piknik'e uğrayacağız," dedi Rowan, kuduz bir köpeği sakinleştirmeye çalışır gibi. "Pazartesi sabahı dönmüş olacağız. Stres yapacak bir durum yok, ninja kardeş."

"Ne elektriği?" Hipnotize Edici Kedi bana acır gibi baktı. Sesim isterik çıkmıştı. Boğuluyormuşum gibi.

"Elektro Piknik. İrlanda'nın en büyük müzik festivali. Her yıl yapılır. Bir sürü indie ve alternatif müzik işleri. Ama bu yıl farklı. Bil bakalım ana müzisyen kim?" Rowan durdu, sanki burnunun dibinde sıcak ve tarçınlı bir şey sallamışım gibi sırıtıyordu.

"Ian olamaz," dedim zayıf bir sesle.

"Evet, Ian," dedi Ian. "*Kesinlikle,* Ian. Ve senin umurunda bile olmayacak çünkü sen o sırada İtalya'da çok eğleniyor olacaksın."

"Titletrack Elektro Piknik'te çıkacak," dedi Rowan, sanki ikimiz de onu hayal kırıklığına uğratmışız gibi bir ses tonuyla.

Titletrack. Birkaç saniyeliğine durdum ama hemen ardından Ian'ın masası önündeki devasa poster geldi gözümün önüne. Dört adam, dört düşünceli surat ifadesi ve itiraf etmem gerekirse, Ian'ın beni okula arabayla götürdüğü günlerde duymak için can attığım eşsiz müzik. "Şu çok sevdiğin grup. İngiltereli olan."

"Evet, çaktın," dedi Rowan cesaret vermeye çalışır gibi. "Ama İngiliz değil İrlandalılar. Ve Ian da..."

"Tamam, Rowan, bu kadar yeter. Addie, İtalya'da bolca eğlen." Ian camı kapatmaya çalıştı ama tüm ağırlığımla üstüne yaslandım.

"Ian, *dursana*." Rowan, hiç de onaylamayan bakışlarla Ian'a bakıyordu. "Pencereyi üstüne mi kapatacaktın?"

Ian, Rowan'ın bakışları altında eziliyormuş gibi büzüldü, sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıpırdattığı ellerine indirdi. "Addie, sana daha sonra açıklayacağım. Sadece annemle babamın öğrenmesine engel ol, her şey yolunda gidecek. Bir yolunu bulursun." Derin bir nefes aldı ve son cümlesini alelacele söyledi. "Tüm yaz boyunca herkese yalan söyledin, bu da senin için o kadar zor olmasa gerek."

Bu cümleyi kafasında daha önce de kurmuştu. Acil durumlar için arka cebinde taşıyordu. *Yoluna çıkmam durumunda.*

"Ian..." Yaşlar gözlerime hücum etti ve tabii ki bu durum daha da sinirlenmeme neden oldu. Şu anda kontrolü kaybedemezdim, özellikle de tuhaf giyimli bu çocuğun ve tuhaf giyimli bu çocuğun arabasına çoktan binmiş olan Ian'ın önünde. "Ian, bunu başarmamızın yolu yok. Senin İtalya'ya gitmediğini öğrenenceklerini biliyorsun. Sonra ikimizi de takımlardan alacaklar."

Bakışlarını arabanın ön paneline çevirdi. "Hadi ama, Addie. Spor her şey değildir."

"Spor her şey değil midir?" Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Söyleyeceği bir sonraki şey ne olacaktı acaba? *Bayılan keçiler hiç de komik değil* mi? "Kimsin sen?"

"Titletrack konserine gitmemin tek yolu buydu. Hoşuna gitmemesine üzüldüm ama bunu yapacağım." Sesinde sert ve net bir ton vardı, gözleri çelikten bir maviye dönüşmüştü. O bakışları, içimde zincirleme bir tepkinin oluşmasına neden oldu. Anlaşılan o ki *Küstah Ian* safhasına geçmiştik, diğer bir adıyla *Asla Sözünden Dönmeme* safhası. Onu durdurmak için etkili bir şey yapmazsam o konsere gidecekti.

Şimdi ya da asla.

Arabanın içine balıklama atlayıp anahtarı kontaktan çekip

aldım ve ikisinden biri neler olduğunu anlayamadan hızla geri çıktım.

"Addie!" Ian emniyet kemerini çözdü ve çabucak pencereden dışarı çıktı. Çoktan arabanın diğer tarafına gelmiştim, anahtarı avucumda sımsıkı tutuyordum. "Gerçekten bunu yapıyor musun?"

"Vay canına. Siz baya eğlenceli insanlarsınız ya. Sitcom derecesinde eğlenceli hem de." Rowan gürültülü bir şekilde koltuğunda arkasına yaslandı.

Abime döndüm. "Ian, bunu yapamazsın. İyi bir okula girmek istiyorsam futbol oynamam gerektiğini biliyorsun. Bu şansımı mahvetme."

"Üniversite planların beni ilgilendirmiyor." O zalim ses tonu bir miktar yumuşamıştı. Sert çocuğu oynamaya çalışıyordu ama gerçek Ian'ın, benim okulda ne kadar çabaladığımı ve her seferinde başarısız olduğumu çok iyi bilen Ian'ın oralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Bazen, kendisi her şeyi kolaylıkla elde ederken benim için hiçbir şeyin kolay olmaması konusunda kendisini suçlu hissettiğini biliyordum.

Birbirimize öylece bakıyor, birimizin ilk hamleyi yapmasını bekliyorduk. Ian bana doğru bir adım attı, ben de arabayı tampon bölge olarak kullanıp aksi yöne geçtim.

Ian sızlanmaya başladı. "Kusura bakma, Ro. Şu sorunu hallettikten sonra yola çıkarız. Yolda ufak bir tümsek işte."

"Sistemde minik bir arıza demek istedin herhalde?" dedim, bilerek sesimi onunkine benzetmeye çalışarak. "Ve *Ro* mu? Bu çocuğun şimdiden takma ismi de mi var?"

Ian bana doğru yaklaşırken saçını geriye attı. "Onu bir yıldır tanıyorum."

"Nasıl?"

"İnternette tanıştık." Ian üzerime atlamaya çalıştı ama ayağı taşlara takılınca arabanın diğer tarafına kaçmam için bana bolca vakit tanımış oldu. Yavaşça ayağa kalktı ve teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ, pekâlâ, sen kazandın."

"Ian, hakkımı yeme lütfen. Seninle on altı yıl boyunca aynı tarafta savaştık. Bu hareketin sahte olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ellerini daha da yükseğe kaldırdı. "Bak, annem ve babam öğrenirse ödeşmiş oluruz. Ben senin Cubby'yle takılmanın sonuçlarına katlanacağım, sen de benim İrlanda'da kalmamın. Şimdi anahtarları bana ver."

"Sana Cubby'den bahsetmemeni söyledim," dedim. "Ve senin arkadaşlarının önünde mahcup olmanın bir sonucu falan yok."

Pencereden Rowan'ın sesi yükseldi. "Cubby en büyük abiniz mi?"

"Hayır," dedi Ian gözlerini benden çekmeden. "O Walt."

"Ah, doğru, Walt." Rowan arabanın kapısını açtı ve dışarı çıktı, elinde büyük boy bir kahvaltılık gevrek kutusu vardı. Üzerinde ŞEKERLİ PUFLAR yazıyordu. "Bakın çocuklar. Her ne kadar eğlenceli olsa da buna devam edemezsiniz. Neden içeri geçip gerçek bir kahvaltı yapmıyoruz?" Şekerli Puflar'ın kutusunu Ian'a doğru salladı. "Ya da daha sert bir şeye ihtiyacın vardır belki? Koca bir bardak bira falan? İçip üzerine konuşuruz."

Başımı hayır anlamında salladım. "Bira içebilecek yaşta değiliz. Ayrıca konuşulacak bir şey..."

Ian, bir hışımla arabanın önünden yanıma geldi ve bileğimi yakaladı. Onun anahtarları avucumdan almak için savaştığı, benim de bir tespihböceği gibi kıvrılarak kurtulmaya çalıştığım bir arbede başladı aramızda. Tüm enerjimi avuçlarımı sıkı sıkıya kapalı tutmak için harcıyordum. Başka bir klasik Addie/Ian kavga hareketi. Lisenin ilk yılında bu pozisyonda tam on bir buçuk dakika kalmıştık ve uğruna savaştığımız şey de Oreo'ydu. Süreyi Walter tutmuştu. "Ian... bırak... beni."

Rowan arabaya yaslanıp bir avuç dolusu gevreği ağzına tıktı. "Sizler, tek çocuklu aileler için gördüğüm en iyi tartışma konusunuz." Bir an ağzındakini çatır çutur çiğnedi ve ardından yuttu. "Pekâlâ, çılgın bir fikre ne dersiniz? Addie, anahtarları benim gözetimime versen ve ilk durağa kadar bize katılsan?"

"İyi bir fikir değil," dedi Ian, omzunu benimkinin üzerine bastırırken.

"Size katılmak derken?" Dirseğim doğruca Ian'ın göğüs kafesine daldı.

"Addie," diye inledi Ian. "Acıdı be."

"Ünlü hareketimdir," dedim gururla.

"Dinleyin beni." Rowan gevrek kutusunu havaya kaldırdı. "Gideceğimiz ilk yer buradan çok da uzakta değil. Bir saatten daha az mesafede. Addie, sen bizimle gelirsin ve Ian'ın planıyla ilgili daha fazla şey öğrenirsin. Sonra ailelerinize yakalanmamak için sağlam bir plan yaparsınız ve Addie, sen de yoluna bakarsın. Ölümüne kavganın olmadığı bir plan."

İlk yer. Bu birden fazla yer olduğu anlamına mı geliyordu? Merak kanıma girmişti ama başka soru sormayacaktım. Sonuçta Ian bu geziye çıkmayacaktı. Özellikle de tüm enerjimi hâlâ Rowan'ın anahtarını tutmak için harcarken. "İkimizin de bineceği uçağı kaçıramayız," dedim, *ikimizin* kelimesini fazlaca vurgulayarak. "Lina'yı görmemek gibi bir şey söz konusu olamaz."

"Lina kim?"

"En yakın arkadaşım."

"Ah, evet ya. İtalya'ya taşınan."

"Ian sana benim hakkımda başka neler anlattı?" diye sordum, anahtara iki katı bir güçle yüklenirken.

"Kendini bir şey sanma," dedi Ian. "İster inan ister inanma, tüm vaktimizi senin hakkında konuşarak geçirmiyoruz."

Dönüp otele koşmayı denedim ama Ian'ın elinden kurtulmayı başaramayınca anahtarlar elimden uçup gitti ve taşların üzerine düştü. Uzanmaya çalıştım ama Ian benden hızlı çıktı ve anahtarları kaptı.

Hemen arabaya koştu. "Gidelim hadi!" diye bağırıp anahtarları Rowan'a attı ama Rowan yerinden kıpırdamadı. Onun yerine dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. "İlk durağımıza gel işte bizimle. Havalimanı Burren'a çok yakın. Bir hayli zamanımız olacak."

Burren. Bu kelimeyi daha önce nerede duymuştum? Küçük bir ses, *Nerede duyduğunu hatırlıyorsun, tatlım,* dedi. Rehberdeki Kadın. Tabii ya.

"Taştan olan yer mi?" diye sordum.

Gözleri ışıldadı ve hevesle gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Duydun mu orayı?"

"Dün akşam bir kitapta okudum." *Kalbi Kırıklar İçin İrlanda* kitabında, Moher Kayalıkları kısmından sonra orası için koca bir bölüm vardı. Ian'ın gerçekleşmeyecek seyahatindeki ilk durağının, benim kırık kalpler rehberimde de yer alması ne kadar tuhaf bir rastlantıydı. Duruşum gevşedi. "Zamanında varır mıyız yani?"

"Kesinlikle." Rowan arkadaşça bir gülümsemeyle bana baktı.

Ian boğuk sesler çıkarıp ikimizin arasına girdi. "Bak, Rowan. Yapmaya çalıştığın şey için minnettarım ama bence bu kötü bir fikir." Ve Rowan'ın, söylemeye çalıştığı şeyi anlamamış olması ihtimaline karşılık devam etti. "Çok kötü bir fikir. Orijinal plana sadık kalmalıyız."

"Çok da kötü bir fikir değil," diye karşı çıktım.

"Zaten orijinal plana sadık kalıyoruz, sadece havalimanına uğrayacağız. Planın gerisinde kalmamıza neden olmuyor ki."

Rowan'ın sesi belirsizlikle yavaşlamıştı ve kaşlarını çatmıştı. Anlamamız için illa dile getirmesine gerek yoktu: *Neden bu konuda ahmak gibi davranıyorsunuz?*

Ian'ın omuzları çöktü, sağ eli saçlarının arasında kayboldu. "Ama... arabanda bir sürü eşya var. Nereye oturacak?"

"Orası kolay. Ufacık tefecik bir şey zaten. Yer açarız." *Ufacık tefecik mi?* Rowan çenesiyle beni işaret etti. "Bir saat kadar sıkışmaya itirazın olmaz, değil mi?"

Arka camdan içeri bakmak için uzandım. Ian abartmıyordu. Arabanın mümkün olabilecek en küçük boyutta bir arka koltuğu vardı ve Archie ile Walter'ın yeni okul yılı için evden ayrılırken yaptıkları gibi eşyayla dolup taşıyordu. Bir kıyafet yığını,

kitaplar ve tuvalet malzemeleri. İlk defa ufak tefek olmak işime yarayacaktı. "Bir şekilde hallederim."

Ian öne arkaya sallanmaya başladı, dalgın bir şekilde ceketinin fermuarıyla oynuyordu. Aklı karışmıştı.

Ne derse desin, beni otelde tek başıma bıraktığı için içi rahat etmeyecekti. İçinde güçlü bir abi olma dürtüsü vardı. Bunu kendi lehime kullanmalıydım.

"Bak, oldukça mantıklı bir plan." Rowan gevrek kutusunu Ian'a uzattı ama o elini savurarak reddetti. "İhtiyacınız olan tek şey, bu fikre alışmak için biraz zaman. Burren'a beraber gitmek de o zamanı size kazandıracak."

"Bu kötü bir fikir," diye yineledi Ian.

"Onu daha önce de söyledin." Kafamda iki senaryo belirdi. İyi ihtimalle, Ian'ın aklını başına getirmek için vaktim olacaktı. Kötü ihtimal ise, İtalya'ya gitmeden önce kırık kalbimi onarmak için bir yer daha görecek olmamdı, tabii Rehberdeki Kadın neden bahsettiğini biliyorsa. Kafamdaki Sihirli Top bir cevap vermişti: *Tüm işaretler Evet'i gösteriyor.*

Rowan'a doğru otoriter bir adım attım. "Anahtarları bana vermen gerek."

"Sakın verme," diye buyurdu Ian.

Rowan'ın kaşlarından biri havalandı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Gidip bavulumu almam lazım ve arkamı döner dönmez fişmeyeceğinizden emin olmalıyım."

"Rowan..." diye uyardı Ian.

Rowan düşünceli bir şekilde başını salladı ve gülümsemeye devam ederek yumuşak bir hareketle anahtarı bana attı. Gülümsemesi ödüllendirilmişsin gibi hissetmeni sağlıyordu. "Kusura bakma, Ian. Kız haklı, ben de olsam aynı garantiyi isterdim. Ve üzerinde iyi düşünülmüş bir tartışma için can atıyorum."

Zafer.

Ian saçlarını yüzünden çekip kollarını sıkıca kavuşturdu.

"Addison Jane Bennett, eğer beş dakika içinde aşağı gelmezsen, ben gelip seni bulurum."

Rowan'ın gamzesi yeniden belirdi. "Acele etsen iyi olur, Addison Jane."

"Addison Jane Bennett. Geometride B eksi mi? Senin tüm derslerinin A olduğunu sanırdım."

Elim göğsümde sendeleyerek içeri girdim. Temmuz ayının erken bir sabahıydı; ya hayal görüyordum ya da Cubby Jones, elinde karnemle birlikte mutfağımızda duruyordu.

Hızla gözlerimi kırpıştırdım ama yeniden baktığımda hâlâ oradaydı. Ancak bu sefer elini buzdolabına dayamış, o meşhur gülümsemesiyle bana bakıyordu. Ona waffle yaptığım sabahtan sonra çok şey değişmişti. Cubby'nin gülüşü samimi bir şekilde gözlerine yansımıyordu, daha içten pazarlıklı gibiydi. Sanki gülümsemesinin gücünü fark etmiş de onu kendi lehine kullanıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Ne arıyorsun burada?" diye söylendim.

Yeniden sırıttı, rahat ve atletik bir hareketle kendini tezgâhın yanındaki tabureye attı. "Konuyu değiştirmeye çalışma. B eksi mi? Onur öğrencisi abin bu konuda ne düşünüyor?"

"Finalde çuvalladım," dedim, umursamaz görünmeye çalışmış ve başaramamıştım. "Ve karneler kişiye özeldir, biliyorsun değil mi? Sadece sahibini ilgilendirirler." Kâğıdı elinden almak için uzandım ama o daha da sıkı tutup beni kendine doğru çekti. Ve aniden yeniden on iki yaşıma geri dönmüştüm, bu mutfakta gözlerine ilk defa bakıyor ve Cubby'nin farklı olduğunu görüyordum. O da aynı ânı dönmüş olacaktı ki eski Cubby geri geldi ve bu sefer gülümsemesi, gözlerine kadar ulaştı.

"Eee..." Boğazını temizleyip beni baştan aşağı süzdü. "Koşuya mı çıkıyorsun?"

Hemen kollarımı göğsümde birleştirdim, birden ne giydiğimi hatırlayıverdim. Pasaklı bir tişört ve çok kısa olduğu için ya yatarken ya

da sabahları erkenden bir şeyler atıştırmak için mutfağa inerken giydiğim bir voleybol şortu. Ancak bu sefer mutfak gezim, uzun zamandır âşık olduğum çocukla karşılaşmamla sonuçlanmıştı.

Bazen hayatımdan ölesiye nefret ediyordum.

"Koşu falan yok. Ben sadece..." Gergin bir şekilde dudağımı kemirdim, aynı anda hem buradan çıkmak hem de yanında kalmak için çırpınıyordum. "Burada ne arıyorsun, Cubby?"

"Artık kimse bana Cubby demiyor, Addison," dedi başını hafifçe eğerek.

"Eh, bana da kimse Addison demiyor. Sorum hâlâ geçerli." Koridora doğru ilerlerken çıplak ayaklarımla fayansların soğuğunu hissedebiliyordum. Cubby'nin bakışları, midemde tonlarca duygunun ayaklanmasına ve sonra da bir düğüme dönüşmelerine neden oluyordu. Neden bu kadar berbat görünmek zorundaydım ki? Üst katta banyo kapısının kapandığını duydum.

"Abini almaya geldim. Koç, bu sabah ekstra antrenman yapmamızı istedi ve Ian da arabanın bugün sende olduğunu söyledi."

"Ortak velayet," dedim. "Bu hafta sonu da bende."

Cubby anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Arabaya bu durumun onun suçu olmadığını açıkladınız, değil mi? Ve ikinizin de onu çok sevdiğini?"

Tam kahkaha patlattığım sırada içeri Ian girdi. Saçları duştan sonra hâlâ ıslaktı ve iki sweatshirtün iplikleri birbirine girmişti. İki sweatshirtü üst üste giyen tanıdığım tek insandı. Onları böyle giymeyi nasıl başardığını birkaç yıl daha düşünmemeyi planlıyordum.

Cubby başıyla selam verdi. "Selam Bennett."

Ian uykulu bir hâlde ona selam verdi ve sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Addie, bu saatte ayakta ne arıyorsun?"

"Lina'yla konuşuyordum." Aradaki zaman farkı, bazen onunla konuşabilmek için gerçekten çok erken kalkmam gerektiği anlamına geliyordu. Ian üzerimdekilere baktı ve yüzünü ekşitti. Ne düşündüğünü tahmin etmek için aklını okumama gerek yoktu.

"Hoşça kal Addison." Cubby rahat bir tavırla gülümsedi, sonra tezgâhtan kalkıp Ian'ın peşinden gitti.

"Hoşça kal Cubby," diye seslendim arkasından, kalbim gümbür gümbür atıyordu. O mutfaktan çıkar çıkmaz kendimi tezgâhın üstüne attım. Neden sürekli sevdalı üçüncü sınıf öğrencisi gibi davranıyordum? Üzerinde Ben ♥ Cubby Jones *yazan bir tişört giysem daha iyiydi.*

Birden Cubby'nin yüzü köşede belirdi. "Hey, Addie, bir ara birlikte takılmak ister misin?"

Hemen ayaklandım. "Şey... olur?" İnsanın bunca abisi olunca erkeklerle nasıl konuşulur bildiğimi sanırdınız ama öyle bir şey yoktu. Sadece kendimi nasıl savunacağımı biliyordum. Ve Cubby'nin bana bakışları –o gerçek bakışları– karşısında hiçbir savunma stratejim yoktu. O gülümseme resmen alev almama neden oluyordu.

❋❋❋

Otele döndükten sonra giyinip bavulumu hazırlama ve telefonumu bulma işini altı dakikada bitirerek bir dünya rekoru kırdım. Spor ayakkabılarımın bağcıklarını da bağladıktan sonra Ian'ın notuna bakmak için banyoya daldım. Gerçekten de aynanın kenarına sıkıştırılmış kare şeklinde bir kâğıt vardı ve Ian üzerine minicik el yazısıyla adımı yazmıştı.

"Ian, hadi ama," diye inledim. O kâğıdı hiç görmeyebilirdim.

Notu cebime soktum, bavulumu kapıya sürükledim ve tam o sırada yatağın yanından gözüken rehberi görünce durdum. Çabucak geri dönüp kitabı aldım. Cücelerin kütüphanesinden bir şey çalma fikri hiç hoşuma gitmiyordu ama rehberin kırışık sayfalarında içimi rahatlatan bir şeyler vardı. Daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Ayrıca, ya Rehberdeki Kadın doğruyu söylüyorsa ne olacaktı? Belki de kalp kırıkları konusunda bir uzmandı. Her türlü yardıma ihtiyaç duyuyordum. Belki kitabı İtalya'dan buraya geri postalamanın bir yolunu bulurdum.

Dışarı çıktığımda arabanın bıraktığım yerde durduğunu ve Rowan'ın bagajı karıştırdığını gördüm. Artık abimle aktif bir tartışma içinde olmadığıma göre ona alıcı gözle bakabilirdim.

sandığımdan daha uzun ve bir hayli zayıftı, Archie'nin ya da Walter'ın yarısı kadardı neredeyse. Ama buna rağmen annemin dediği gibi bir *duruşu* vardı. Bir restorana girse en az on kız yemeklerinden başlarını kaldırıp ona bakar ve heyecanlı bir sesle, *Şu da kim?* diye sorardı.

Neyse ki benim heyecanlı sesim kalıcı bir şekilde içime kaçmıştı.

"Tekrar hoş geldin." Rowan bavulumu alıp bagaja soktu.

Arabanın arkasındaki çıkartmaları işaret ettim. "Bunları sen mi yapıştırdın yoksa daha önceden var mıydı?"

"Kesinlikle önceden kalma. Arabayı üç haftalığına kiraladım."

FIR DÖNEN BEZELYELERİ HAYAL ET

BU ARABA SAF İRLANDA ŞANSIYLA ÇALIŞIR

OXFORD VİRGÜL TAKIMI

KAPKEKLER, HAYALLERİNDEN VAZGEÇMEYEN KEKLERDİR

"Kapkekli olan bayağı komikmiş," dedim, rehberi kucağımda sıkı sıkı tutarak.

"Bence de. Bu arabayı almamın sebebi bile olabilir. Çünkü başka sevilesi yanı pek yok."

Başımı hayır anlamında salladım. "Katılmıyorum. Arabanın nadir görülen sarkık bir egzoz borusu var. İnsanların araba şovlarında bunlar için çıldırdığına eminim."

"Bekle bir dakika. Şaka mı yapıyorsun yoksa egzoz borusu gerçekten sarkıyor mu?" Rowan endişeyle arabanın tavanına bakmaya başladı, egzoz borusunun en az üç metre yukarısına bakıyordu. Hay aksi. Rowan'ın pek de araba insanı olmadığını söylemek yanlış olmazdı.

"Şey... şu boru dediğim şey var ya?" dedim arabanın çamurluğunun altını işaret ederek. "Arabanın egzozunu dışarı salan

şey. Eğer yere sürtmeye başlarsa gürültülü, korkunç bir ses çıkarır."

"Ah..." Derin bir nefes verdi, yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Aslında, o sesi çıkarıyor sanırım. Buraya gelirken duydum. Özellikle de yol engebeli olunca. Ama Yonca, zaten bir sürü korkunç ses çıkarıyor, o yüzden her zamanki hâli sandım." Arabaya sevgiyle dokundu.

"Yonca mı?"

Rowan çamurluktaki en dikkat çekici çıkartmayı işaret etti, üzerinde büyük, rengi solmuş bir yonca vardı. "Adaşı."

"Ne kadar İrlanda'ya özgü."

"Güzel bir klişe gibisi yoktur," derken dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. Keşke şu gülümseme işini kesseydi. Başka dikkat çekici bir gülümsemenin anılarını çağırıyordu.

"Gitme vakti." Ian kafasını camdan çıkarmış, parmaklarıyla kapıda ritim tutuyordu. Öyle amaçladığını sanmasam da heyecanlı hâli beni de etkilemişti. "Addie, sana alan açtım. Yandan girersen daha iyi olur bence."

Hemen camın yanına gittim, onun bu hâlini bozmak istemiyordum ama içeri baktığım anda, Ian'ın gülümsemesinin yarattığı enerji soluverdi. Rowan'ın eşyalarını, neredeyse tavana kadar uzanan, zangır zangır titreyen bir kuleye çevirmeyi bir şekilde başarmıştı. Arka koltuktaki tek alan Ian'ın koltuğunun arkasındaki, öyle çok gelişmemiş üç sincabın ve belki bir de kirpinin sığabileceği büyüklükteki yerdi. O da iç içe geçerlerse.

"Muazzam, Ian," dedi Rowan arkamdan. "Arkada harikalar yaratmışsın."

Ya iyi bir yalancı ya da gerçek bir optimistti. "Şey, evet... çok iyi iş, Ian," dedim ellerimi camın iki yanına yerleştirirken. "Şimdi, içeri tam olarak nasıl gireceğim?"

"Kıvrılıp gir," dedi Ian. "Benim üzerimden geçersin."

"Harika." Bir bacağımı pencereden içeri soktum, arabanın orta kısmına geçmeye çalışırken rehberi koltuğumun altında tutmaya çalışıyordum.

"Ne tutuyorsun sen öyle?" diye sordu Ian, kitaba doğru uzanırken. Çabucak kitabı alıp arka koltuğa attım. "İrlanda hakkında bir rehber."

"Ah, evet. Burren'ı okuduğun rehber," dedi Rowan.

"Evet." Atacağım bir sonraki adıma karar veremeden havada öylece durdum. Eşya yığınından kaçınmak çok da kolay olmayacaktı.

"Belki de ayağını şuraya koysan..." diye başladı Rowan ama ben çoktan harekete geçmiştim. Rowan'ın eşyaları, vücudumun çıplak her bir noktasını dürtüyordu. Pat diye bana ayrılan kısma indim.

"Bunu yapmanın daha az vahşi yöntemleri vardı büyük ihtimalle," dedi Ian.

Rowan kaşlarını kaldırmıştı. "Bunu yapmanın kesinlikle daha az vahşi yöntemleri vardı. Ama hiçbiri bu kadar eğlenceli olmazdı."

Arka koltuk, sertleşmiş ve güneşten solmuş, peynir gibi kokan bir kadifeyle kaplıydı. Ve Ian'ın koltuğu benimkine o kadar yakındı ki bacaklarımı zor sığdırmıştım. Onları olabildiğince sıkıştırdım, dar alandan dolayı irkilip Rowan'ın eşya yığınını dürttüm. "Rowan, bu eşyalar da ne böyle?"

"Uzun hikâye." Arabayı çalıştırdı ve Ian'ın morarmış gözünü işaret etti. "Neler olduğunu anlatacak mısınız yoksa yolculuğumuzun büyük gizemi bu mu olacak?"

"Ona sor." Ian, başparmağıyla beni işaret etti. "Sorumlusu o."

Rowan bana döndü ve anlamaya çalışarak baktı. "Vay canına. Her zaman bu kadar agresif misindir?"

"Her zaman," dedi Ian benim yerime. Bana mı öyle geliyordu yoksa bu öfkenin üzerinde bir miktar da gurur mu vardı? Her ne olursa olsun, karşı çıkmayacaktım. Rowan'ın benim tehlikeli olduğumu düşünmesi işime gelirdi.

"Hazır mısınız?" diye sordu Rowan. Biz cevap veremeden gaza bastı ve öyle bir hızla öne atıldı ki eşya yığının arasından birkaç plak ve bir çift ayakkabı fırlayıverdi. Bir grup kuş, biz

park alanından rüzgâr gibi kayıp güneşle aydınlanan yola çıkarken arkamızdan havalandı ve gül yaprakları havada uçuşmaya başladı. En azından benim hayal ettiğim kadarıyla oradan ayrılışımız böyle oldu. Gözümün önünde, net olarak görmemi engelleyen çok fazla şey vardı.

Yola çıkınca bazı şeylerin netleşeceğini sanmıştım. Mesela İrlanda'nın batısında gideceğimiz yerin abimin en sevdiği müzik grubuyla ne alakası vardı? Ama açıklama yapmak yerine, Ian ortaya sırt çantasında taşıdığı belli olan kocaman, üzerine karalanmış notların olduğu bir İrlanda haritası çıkardı; Rowan da gevrek kutusunu paylaştı ve ikisi bağırarak konuşmaya başladılar. Öfkeli bağrışmalar değildi tabii, keyifli bağrışmalardı; bir sebebi yüksek sesli müzikti –çünkü Rowan'ın açıkladığına göre ses düğmesi kayıptı– diğer sebebi de heyecanlarıydı. Sanki ikisi tonla şeyi bu zamana kadar içlerinde tutmuşlardı ve şimdi yüz yüzeyken büyük bir patlama yaşıyorlardı. Ve Rowan da Ian gibi bir müzik bağımlısıydı, belki de daha beter olduğu bile söylenebilirdi. On dakika içinde şunlar konuşuldu:

- Seksenlerden, sahneye otuzdan fazla gitarist çıkardığı gitar senfonileri ile meşhur olmuş *Bruce bir şey* adından bir müzisyen,
- Minimalizmin gerçek müzisyenliğin bir göstergesi olup olmadığı,
- *Hard punk* denen şey, Rowan'ın iddia ettiği (ve Ian'ın da hevesle katıldığı) üzere, MTV'nin ilk dönemlerinde yükselişe geçen synthpop türünün doğal dengedeki karşılığıydı,
- Büyük indie plak şirketleri şarkıcıları seri üretimden çıkarır gibi ortaya attığı için artık 'indie' teriminin içinin boşaldığı.

Ian'ı doğal hâlinde izlemekle yola bakınca panik yapmamak arasında sıkışıp kalmıştım. Rowan, her anne babanın yaka silkeceği türden bir şofördü. Hızı, aşırı süratli denebilecek seviyenin sadece bir kademe altındaydı ve hangi kavislerde kendi şeridinde kalması gerekmediğini belirlemek için bir fizik metodu varmış gibi görünüyordu.

Ama bu durumdan endişelenen tek kişi bendim. Ian'ın heyecanlı sesi giderek yükseliyor, arabanın dışına taşıyordu ve kıpırdanma türleri arasında gidip geliyordu: diz sallama, parmaklarla ritim tutma, saç tutamını parmaklarıyla kıvırma. Bana bir şeyler açıklaması gerekmez miydi?

Telefonum çınlayınca hemen cebimden çıkarıp gürültülü konuşmalarına kulaklarımı kapadım:

(1) LINA'YLA KEDİLERLE İLGİLİ GERÇEKLER bültenine abone olduğun için teşekkürler. Şimdi en yakın arkadaşını görmezden gelirken, kediciklerle ilgili yepyeni şeyler öğrenebilirsin! Mısır'daki ailelerin, kedileri ölünce kaşlarını tıraş ettiklerini biliyor muydun? Ve ekstra bilgi: SEN DE kaşlarının tıraş edilmesi tehlikesi altında olduğunu biliyor muydun? BENİM TARAFIMDAN? (Sebebi bugün İtalya'ya gelecek olman ve senden BİR BUÇUK HAFTADIR hiç haber almamış olmam olabilir.) Günlük Kedilerle İlgili Gerçekler bülteninin sayısını artırmak istiyorsan beni görmezden gelmeye devam et. Abone olduğun için yeniden teşekkür eder ve MIRRRKEMMEL bir gün dilerim!

"Hay aksi," diye söylendim kendi kendime. Lina'nın mesajları ardı ardına düşmeye başlamıştı. Mısırlı aileler belli ki sadece başlangıçtı.

(2) Beş katlı bir binadan düşen kedilerin hayatta kalma şansı

yüzde doksandır. En yakın arkadaşlarını 7 günden uzun bir süre görmezden gelen insanların ise arkadaşlıklarını devam ettirebilme şansları yüzde 3'tür (ki o da ancak çok geçerli bir sebepleri varsa). Abone olduğun için yeniden teşekkür eder ve MIRRRKEMMEL bir gün dilerim!

(3) Yavru kedilerden oluşan gruba *kindle* denir. Yetişkin kedi grubuna ise kedi sürüsü denir. Yakın arkadaşlarıyla, hiçbir geçerli sebepleri olmadan iletişimi kesenlere ise pislik denir. Bu KEDİLERLE İLGİLİ bir gerçek değil. Bu öyle bir gerçek işte. Abone olduğun için yeniden teşekkür eder ve MIRRRKEMMEL bir gün dilerim!

(4) 1960'lı yıllarda CIA, kulağına ve omurgasına çip ve kamera yerleştirerek bir kediyi minik bir casusa çevirdi. Ne yazık ki Casus Kedi uzun süre görev yapamadı çünkü aniden trafiğe çıkınca hızla gelen bir taksinin altında kaldı. Bu bana, İtalya'da beni ziyaret etmeye karar vermeni ve sonra da bir hafta kala benimle konuşmayı tamamen kesmeni hatırlattı. ARTIK GELECEĞİNDEN BİLE EMİN DEĞİLİM!!! Abone olduğun için yeniden teşekkür eder ve MIRRRKEMMEL bir gün dilerim!

Midem suçluluk duygusuyla kasıldı. Bu sefer cevap vermem gerekiyordu.

Çok çok çok özür dilerim. Tabii ki İtalya'ya geliyorum. Oraya gelince her şeyi açıklayacağım.

"Annemle mi konuşuyorsun?" Ian'ın sesi, Rowan'ın eşyalarının arasından sekip bana ulaştı. Ağzının hemen kenarında ıslak ve pişmaniye gibi görünen bir tutam saç vardı.

"İğrenç," dedim saç tutamını işaret ederek. "Ve hayır. Lina'yla konuşuyorum."

Saçı yüzünden çekti. "Ne diyor?"

"İkimizi birden göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyor. Biliyorsun, ikimiz de onun yanına gideceğiz ya?" Kaşlarımı oynatarak ona baktım. Bazen şakayla karışık konuşmak Ian'ın üstünde işe yarıyordu.

"Sen rüya görmeye devam et," dedi. Taktiğim bugün işe yaramayacaktı sanırım.

"Addie, gevrekten istiyor musun?" Rowan, koltuklar arasında kalan o minicik aralıktan kutuyu bana uzattı.

"Hayır. Teşekkür ederim." Arkama yaslanıp bacağımı ovaladım. Böyle küçücük bir yere sıkışmak, bacaklarıma binlerce iğne saplanıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. "Ee, çocuklar, ne zaman beni bilgilendireceksiniz?"

"Hangi konuda?" Ian'ın ağzından çıkardığı saç tutamı savrularak omzuna düştü.

"Büyük planınız konusunda," dedim haritayı işaret ederek. "Mesela Burren'ın Titletrack'le bağlantısını açıklayarak başlayabilirsiniz."

Ian'ın dizi sallanmaya başladı. "Güzel denemeydi, kardeşim. Seni bir saat sonra havalimanına bırakacağız ve anlaşmamıza göre o zamana kadar sessiz kalman gerekiyor. Orada öylece otur, olur mu?"

Ian'ın şu küçümseyen tonla konuşmasından nefret ediyordum. Yalnızca abi rolünün ekmeğini yemek istediğinde böyle konuşurdu. On beş aylık yaş farkı, bence çok da büyük bir deneyim kazandırmazdı ama ona kalırsa yaradılışının en büyük kısmı o dönemde yer alıyordu. "Ne anlaşması? Anlaşma falan yapmadık."

Birden dönüp canlı bir gülümsemeyle bana bakınca şaşırdım. O an, her ne kadar yanında ben olsam da, tüm yaz olduğundan daha mutlu görünüyordu. "Bu arabaya binmiş olman,

bizim şartlarımızı kabul ettiğinin kanıtı. Sözleşmesi bile olan bir anlaşma yaptık."

"Dur tahmin edeyim. Koşulları da sen belirliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Kesinlikle." Patronluk taslar gibi omzuma vurdu. "Anlamaya başladın işte."

Elini ittirdim. "Biliyor musun? Boş ver gitsin. Aslında böyle gayet güzel. Senin katılmayacağın İrlanda yolculuğunu düşünmek yerine zamanımı manzarayı izleyerek ve Floransa'da çok eğleneceğimizi düşünerek geçirebilirim."

"Hayallerine devam et, kardeşim."

Dikiz aynasında Rowan'la göz göze geldim, dudaklarında çok eğleniyormuş gibi bir gülümseme vardı. Bu tartışmada benim tarafımı tutmasını umut ediyordum, sonuçta her şeyi yoluna koymak için bu ek geziyi yapmamızı öneren oydu. Ama o, Ian'la sohbetine geri döndü. Müziğin çekimi fazlasıyla güçlüydü.

Ian'ın haritasından ipuçları çıkarmak için öne eğildim. İrlanda'nın alt bölgesinde, hilal şeklindeki bir alan boyunca birkaç X işareti çizilmişti ve her birinin etrafında Ian'ın heyecanlı, minik el yazısından vardı. Çoğu yazı altı bölge üzerineydi:

1. Poulnabrone
2. Slea Head
3. Torc Malikanesi
4. An Bohair Pub
5. Cashel Kayası

En sonunda da büyük harflerle yazılmış şu vardı:

ELEKTRO PİKNİK

Süper. Ian'a ait bir projeyi nerede görsem tanırdım. Ne zaman gerçekten ilgisini çeken bir şey görse balıklama içine dalar

ve hiçbir tatlı sözle ondan koparılamazdı. Bir kez gönül verdi mi sonuna kadar giderdi. Onu bu kadar iyi bir sporcu yapan da buydu.

Arka cebimden yazdığı notu çıkardım.

Addie,

Planlarda değişiklik oldu. Seninle İtalya'ya gelmeyeceğim. Lina'ya ve babasına antrenman için erkenden dönmem gerektiğini, annemle babama da seninle birlikte olduğumu söyle. Eve dönüş uçuşunda buluşuruz. Sonra her şeyi açıklarım.

—Ian

Şaka yapıyor olmalıydı! Yeniden öne uzanıp kâğıdı Ian'ın gözüne soktum. "Not yazdım not yazdım dediğin bu muydu? O çoook büyük açıklaman? Senin el yazına bile benzemiyor! Kaçırıldığını falan düşünürdüm kesin!"

Ian birden şaşkınlıkla durdu, sanki arka koltukta oturduğumu bile unutmuş gibiydi. Belki de gerçekten unutmuştu. Not kâğıdını elimden çekip aldı. "Kısa ve öz olsun istedim."

"Başarmışsın da," dedim.

"Dur bir bakayım." Rowan kâğıdı alıp yazanları sesli olarak okumaya başladı, ahenkli sesiyle Ian'ın notu daha bir gizemli hâle gelmişti. "Vay canına, kötüymüş."

Ian kâğıdı geri alıp sırt çantasına tıkıştırdı. "İnsanların sadece ihtiyacı olan bilgiyi alabildikleri o savaş filmlerindeki gibi olmasını istedim. Böylece düşman tarafından kaçırıldıklarında ağızlarından zorla laf alamazlar hani?"

"Zorla laf almak mı?" dedim şaşkınlıkla.

Ian olduğu yerde süklüm püklüm oldu. "Ne demek istedi-

ğimi anladın. Sadece her şeyi bilmemen daha iyi olur diye düşündüm."

"Hâlâ da her şeyi bilmiyorum." Sağ bacağımı çekip bir gediğin içinden kurtardım. Ian neler olduğunu söylemeyecekse, belki Rowan söyleyebilirdi. Gözlerimi ensesine diktim. Saçları ensesinin biraz aşağısına kadar iniyordu.

"Sen tam olarak kimsin?" diye sordum, Catarina'dan onaylı en arkadaş canlısı sesimle. Meraklı davranmayı bir ikna yöntemi olarak kullanmakta ustaydı. İlgileniyormuş gibi görün.

Sorumdan mı yoksa cıvıl cıvıl sesimden mi bilmem, gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla bana baktı. "Rowan. Otelde tanıştık ya. Bana tamponumun düşük olduğunu söyledin."

"Kulağa edepsiz geliyor," dedi Ian.

"Egzoz borundan bahsediyordum," diye sızlandım, rol yapmayı bırakarak. "Boş ver gitsin. Artık bir önemi yok. Bilmek istediğim şey şu: Sen..." onu işaret ettim, "İrlandalı çocuk ve sen..." Ian'ı işaret ettim, "Amerikalı çocuk, çok yakın arkadaşmışsınız gibi davranıyorsunuz. Lütfen internet falan demeyin. Birbirini internet üzerinden tanıyan insanlar, birbirlerinin cümlelerini tamamlamazlar."

"Bu şartlar ve koşulların ihlaline girmiyor mu?" dedi Rowan, daha önce Ian'ın söylediği şeye gönderme yaparak. Ian ona, yumruk tokuşturmasına eşdeğer bir sırıtmayla baktı.

"Doğru, bu açık bir ihlal..." diye başladım ama sonra düşünmek için durdum. Bana geçerli bir argüman gerekiyordu. Öylesi daha önce Rowan'ın anahtarları bana verdiği zaman işe yaramıştı. "Rowan, işin aslı şu ki, eğer Ian'ın planlarını öğrenebilirsem, ona daha etkili bir şekilde destek olabilirim."

"Doğruuuu," dedi Ian kelimeyi uzata uzata.

"Ama öyle," diye ısrar ettim. "İlk durağınıza, arabanın arkasında oturup müzik endüstrisini enine boyuna tartışmanızı dinleyeyim diye gelmiyorum." *İlk durak* demek biraz riskliydi aslında. Bu, yolculuğun devam edebileceği olasılığını düşündürüyordu.

Rowan, gözlüğünü düzeltebilmek için iki elini de direksiyondan kaldırdı. "Kız haklı. Bizimle gelmesinin sebebi buydu: Bu fikre alışması için ona biraz zaman tanımak."

Ya da sizi o fikirden caydırmak, dedim içimden.

"Pekâlâ. Şeytani oyunlarına geliyorsun. Ama hayatını cehenneme çevirince ağlayarak bana gelme." Ian tavırlı bir hareketle cama doğru döndü. Tiyatro kulübüne katılmadığı için büyük şeyler kaybettiğini düşünürdüm hep.

Rowan dikiz aynasından meraklı gözlerle bana bakmaya başladı.

Omuzlarımı silktim. "Lütfen devam et. Şeytani oyunlarım devreye gireceği zaman haber vereceğim."

Gamzesi bana göz kırptı. "Pekâlâ. Ian'la çok sohbet ettik. Birbirimizi geçen yazdan beri tanıyoruz. Ama tanımak tam da uygun kelime değil, değil mi?" Ian'dan bir yorum gelmedi. Rowan gergin bir şekilde devam etti. "Başlarda sadece işlerini biliyordum. Başta makalelerini okudum ve sonra e-posta üzerinden konuşmaya başladık. Sonra da..."

"Neyi okudun neyi?" diye araya girdim.

Ian yüksek sesle inleyince Rowan'ın kaşları kafası karışmış gibi havaya kalktı. "Kusura bakmayın, ikinizin önceden tanıştığını varsayıyordum. Addie, Ian'la tanış, saygıdeğer müzik muhabiri. Addie, olağanüstü otopark tartakçısı."

Müzik muhabiri mi? Dizlerimle Ian'ın koltuğunu dürttüm. "Şaka yapıyor, değil mi?"

Rowan boğazını temizledi. "Şey, kusura bakmayın ama, asıl bu şaka mı?"

"Addie, makaleler yazıyorum, tamam mı?" Ian bacağını kaldırıp ön panoya dayadı ve sinirli bir şekilde ayakkabısının bağcığını çekiştirdi. "Eskiden bir blogum vardı ama artık dijital yayınlar için makale yazarak para kazanıyorum."

"Ha ha," dedim. "Ayrıca *My Little Pony*'yi de çok seviyorsun, değil mi?"

"Hayranlarına ne deniyordu?" diye sordu Rowan. "Bronies miydi?"

Ian bana pis bir bakış atınca irkildim. Bu konuda ciddiydi ve galiba biraz da kırılmıştı. Çenesini mağrur bir şekilde öne çıkarışından belli oluyordu. "Bir dakika. Gerçekten blogun var mı? İnternette?"

"Evet, internette. Başka nerede olabilir ki?" diye çıkıştı.

"Ama..." Çekinerek durdum, parçaların her zaman olduğu gibi yerine oturmasını bekliyordum. Ama öyle olmadı. "Blog derken gerçek bir blog mu? Yazı paylaşılan cinsten?"

"Evet... bireysel olarak kullanılan internet sitesi gibi. Oldukça faydalı oluyorlar," dedi Rowan kibar bir sesle.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Başka biri olsa benimle dalga geçerdi kesin. Ama Rowan fazlasıyla kibardı. "Teşekkürler, Rowan ama şaşırdığım şey blog kavramı değildi. Sadece Ian'ın blogunun olduğuna inanmakta zorlanıyorum." Ian'ın antrenmandan gelip duygularını sanal bir günlüğe aktarması fikri, imkânsız şeyler gerçekliğinde bile o kadar uzaktı ki teknik olarak var olduğu bile söylenemezdi.

"Neden inanmakta bu kadar zorluk çekiyorsun?" diye sordu Ian, dudakları incecik bir çizgi hâlini almıştı. Ses tonu, Archie'nin bir gece önce yaptığımız konuşmadaki hâli gibiydi. *Neden popüler bir futbol oyuncusu benim gibi birinden hoşlansın ki?* "Çünkü sporcular spordan başka bir şeyle ilgilenemez mi? Beni bu basmakalıp düşünceye ait gördüğün için teşekkürler."

"Basmakalıp düşünce falan yok." Son zamanlarda Ian sporcu olarak görülme durumundan çok yakınır olmuştu; buna bir alternatif ararken zorlanmasına neden oluyordu. Ama neden bu rolden böylesine şikâyetçiydi ki? Spor sayesinde bir lise tanrısı hâline gelmişti. "Yazacak vakti nasıl bulduğunu bile anlamıyorum. Okul zamanında ya ödev yapıyorsun ya da sporla uğraşıyorsun."

"Zaman ayırıyorum," dedi Ian. "Ayrıca bütün yaz boyunca ne yaptığımı sanıyordun?"

Nihayet bir şeyler yerine oturmuştu. Antrenmanda olmadığı zamanlarda Ian çoğu zaman bilgisayar başındaydı. "Annem üniversiteye başvuru yazıları yazdığını söylemişti."

Bazen kulağa bir kahkahaymış gibi gelebilen o haşin seslerden birini çıkardı. "Sana kesin olarak söyleyebilirim ki üniversiteye başvuru yazıları üzerinde çalışmıyordum. Gazetecilik okulları için portfolyo hazırlamayı üniversite başvurusu olarak düşünüyorsan ayrı tabii. O zaman, evet."

"Gazetecilik okulları mı? Washington State'te gazetecilik programı var mı ki?"

Ian birden elleriyle ön panoya vurunca Rowan'la aynı anda zıpladık. "Washington State'e gitmiyorum."

"Hey. Ian, iyi misin sen?" diye sordu Rowan. Ian, sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi çenesini hafifçe kaldırdı.

"Washington State'e gitmiyorum da ne demek? Seni yazın başında seçtiler. Sana tam burs verecekler," dedim. Ayrıca bu burs olmasa, ona burs verecek bir sürü okul vardı. Harika notlar artı mükemmel sporcu eşittir para.

"Futbol bursu umurumda bile değil," dedi Ian, sesi kendini tutmaya çalışıyormuş gibi azalmıştı.

"Neden peki? Piyango falan mı kazandın?"

"Bu noktada beni aydınlatmanız lazım," diye araya girdi Rowan, kafası oldukça karışmış gibiydi. "Sizler abi kardeşsiniz ama doğumdan sonra ayrıldınız, değil mi? Birinizi anneniz, diğerinizi de babanız aldı? Ya da belki de içinizden biri İngilizceyi çok kısa bir süre önce söktü de o yüzden daha önce hiç iletişim kuramadınız?"

Ian'ın kulakları birden kıpkırmızı kesildi. "Tüm yazını sana yalan söylemekle geçiren biriyle iletişim kurmak gerçekten çok zor."

Koltuğunun arkasına yapıştım, benim kulaklarım da en az onunkiler kadar kırmızıydı şimdi. Bu, en büyük öfke göstergemizdi. "Konuyu sakın Cubby'ye bağlama. Ayrıca anlatacak olan sendin. Belli ki tamamıyla gizli bir hayatın varmış."

"*Tamamıyla gizli bir hayat* falan değil," dedi benim sesimi taklit ederek. "Sadece bu yazdı. Ayrıca sürekli Cubby'yle gizli kapaklı takılmaya çalışmasaydın sana anlatabilirdim."

"Dönüp dolaşıp ona gelmekten vazgeç," diye bağırdım.

Rowan birden Yonca'nın frenlerine asılınca ikimiz de öne doğru fırladık. Yolda başka bir araba olsaydı bize kesin arkadan çarpmıştı. "Bakın, çocuklar," diye başladı Rowan, "bazı sorunlarınız olduğunu anlıyorum ancak hayatım boyunca yeterince sorun gördüm. Bu sebeple, Ian, Addie'yi ikili hayatın konusunda bir miktar bilgilendirmeye ne dersin? Bunu ailenden nasıl sakladığını anlamakta güçlük çekiyorum."

"Bunu sır olarak saklamak çok da güç değil. Futbol olmadığı sürece kimse ne yaptığımla ilgilenmiyor." Ian'ın omuzları çöktü, gerginliği gözlerine kadar ulaşmıştı. "Pekâlâ. Addie, ne bilmek istiyorsun?"

Nereden başlamak gerekirdi? "Blogunun ismi ne?"

"*Benim Lügatim*," dedi Ian.

"Nasıl yazılıyor o?" Rowan harf harf kodlarken ben de telefonumu çıkarıp tarayıcıya yazmaya başladım. Gerçekten de böyle bir blog vardı ve üstüne üstlük, en üstte büyük harflerle yazan BENİM LÜGATİM yazısı ve şık monokrom temasıyla on yedi yaşındaki bir gence ait olabilecek bir blogtan çok daha profesyonel görünüyordu. "Bob Dylan'ın bir sözüne gönderme var," dedi Rowan ben sormaya fırsat bulamadan. "Bu şarkılar benim lügatim. Ben şarkılara inanırım."

Ian öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Blogum sayesinde Indie Bülten'deki işi kaptım. Onlar için haftalık yazılar yazıyorum."

"Indie Ian'dan Haftanın Beşlisi de köşesinin adı," dedi Rowan.

"Indie Ian mı? Kullanıcı adın falan mı bu?" Birinin kahkahayı patlatıp şakayı sona erdirmesini bekliyordum ama öyle bir şey olmadı. "Pekâlâ. Beşli ne peki?"

"Müzik kategorileri," dedi Ian, sonra da parmaklarıyla say-

maya başladı. "İlgiye değer, fazla abartılmış, yeniden uyarlama, klasik ve elektronik. Her hafta bu türlerde şarkılar buluyorum." Derin bir nefes aldı. "Neden buna inanmakta zorlanıyorsun? Yazmayı her zaman sevdim. Ve müziği de. Geçen sene okul gazetesine katılmak istedim ama koç izin vermedi. Dikkatimi dağıtmamı istemiyormuş."

Koç öyle mi söylemişti gerçekten? İçimde hararetli bir kardeş koruma içgüdüsü alevleniverdi.

Rowan araya girdi. "Ian'ın Twitter'da tonla takipçisi var. Ne zaman bir şey paylaşsa bir konu etiketi çıkıveriyor – #IndieIan-Konusuyor. Ben de onu böyle buldum."

"Çok büyük bir takipçi sayım yok," dedi Ian mütevazı bir şekilde ama sesinde, gururun tınısı vardı.

"On bin takipçin var, sen ona büyük demiyor musun?" dedi Rowan.

Demek on bin ha? Hiç fena değil.

Ian saçlarını gözünün önünden çekti. "Hayır, hiç on bin olmadı. Ne zaman yaklaşsam, abartılmış kategorisinde yazdıklarımdan ötürü birileri sinirleniyor ve bir anda toplu göç başlıyor. Mezar taşımda şöyle yazacak: Daima on bine elli kala." Rowan buna güldü.

Twitter hesabını doğrulamak için telefonumu çıkardım. @IndieIan11'in profil fotoğrafında, Ian'ın gözlerinin yakın bir çekimi vardı ve kareyi de uzun saçları çevreliyordu. 9.9K takipçi. Davet edilmediğim devasa bir parti. Hatta daha önce haberim bile olmayan bir parti.

Bir anda üzerime çöreklenen duygular göğsüme baskı yaparken telefonu elimde sıkı sıkı tuttum. En azından artık Ian'ın tüm yaz neden o kadar mesafeli davrandığını anlayabiliyordum. İnternette gizli bir hayat yaşıyordu. "Ian, neden bana bunu anlatmadın?" diye sordum.

Başını salladı. "Neden anlatacaktım ki? Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyordun zaten."

Yan çiziyordu. "Ian, sana son kez söylüyorum. Bunların

Cubby'yle alakası yok. Eğer Rowan seni bir yıl önce bulduysa bu, senin müzik..." tereddütle durdum, "müzik gazeteciliğinin, biz Cubby'yle takılmaya başlamadan çok önce başladığı anlamına gelir."

"*Müzik gazeteciliği*, bunu sevdim," dedi Rowan. Bir hakem forması giyse de olurdu çünkü kavgamızı durdurmak için can atıyordu.

Ian sabırsızca bana doğru döndü. "Söylesene, anneme Cubby'yi Floransa'ya gitmeden önce mi yoksa gittikten sonra mı anlatmak istersin?"

"Ian, bunu defalarca konuştuk. Ona söylemeyeceğim." Sözlerim arabada yankılandı. Nasıl bu konuya dönmüştük ki yine? "Ayrıca Floransa'ya sadece ben gitmiyorum, birlikte gidiyoruz."

Ben bile ağzımdan çıkan şeye pek inanmamıştım.

* * *

Ian'a söylediğim ilk yalan, Cubby'yle ilgiliydi. Ve şaşırtıcı derecede kolay olmuştu.

Birlikte çıktığımız son saha gezisiydi ve diğerlerinden farklı olduğunu hemen anlamıştım. Genelde geziler, abimin en yeni keşifleri doğrultusunda ilerlerdi ama bu seferki öyle değildi.

"Ehliyetimi aldığımdan beri buraya geliyorum," dedi ve feneri, trolün boncuk gibi parlayan sert gözüne çevirdi. Üzerimizdeki üst geçitten arabaların uğultuları geliyordu.

Ian, heykelin boğumlu eline tırmandı, omzu ile başı arasındaki oyuğa yerleşti. Bense fenerimin ışığını heykelin üzerinde gezdirdim. Çimento heykel 6-7 metre boyundaydı, kocaman ellerinden biri gerçek boyutta bir arabayı kavramıştı. "Neden daha önce buraya gelmedim ki?"

Ian ayaklarını heykelin koluna uzattı. "Antrenmanlardan sonra buraya gelmeyi seviyorum. Düşünmek için."

"Neyi düşünmek için? Bir sonraki oyunu nasıl kontrolün altına alacağını mı?" diye dalga geçtim.

Boğazının gerisinden bir ses yükseldi, sonra hemen konuyu değiş-

ürdü. "Trolün ne kadar pürüzlü olduğunu görüyor musun? Çünkü insanlar üzerini sprey boyayla boyuyor ve ondan kurtulmanın tek yolu da heykelin üstüne bir kat daha çimento atmak."

"Güzel döndürdün lafı," dedim. Son zamanlarda Ian, futbolla ilgili her muhabbetten kaçınıyordu. Ama bu akşam üzerine gitmeyecektim. Onun yanında olmak güzeldi. Son zamanlarda onu hiç görmemişim gibi hissediyordum.

Feneri sweatshirtümün cebine soktum ve ona katılmak için yanına uzandım. Bir süreliğine tepemizden gelen arabaların ritmik gümbürtülerini dinledik sadece. Tahmin edilebilir sesleri insana huzur veriyordu. Ian'ın burayı neden sevdiğini anlayabiliyordum.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu birden ve kalbim, yukarıdaki arabalardan daha hızlı bir şekilde gümbürdemeye başladı.

Gözlerine bakmaya cesaret edemedim. "Erkenden yattım."

Başını iki yana salladı. "SNL'i izlemek ister misin diye sormak için odana geldim. Salı akşamı da yoktun. Dışarı nasıl çıkıyorsun? Pencereden mi? Anne babamın penceresinin önünden geçmek de cesaret ister."

Gerçekten cesaret istiyordu. Özellikle de benim gibi bir elli boyunda olan biri dalları en az beş metre yükseklikteki bir ağaçtan inmeye kalkışınca.

"Büyük ihtimalle mutfaktaydım," dedim ve yalanın ağzımdan ne kadar kolayca kayıp çıktığını fark ettim. Daha önce Ian'a hiç yalan söylememiştim, aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama düşününce, sanırım daha önce bunu yapmak için bir sebebim yoktu. Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi, elimde değildi.

Kaşları havaya kalkmıştı. "Dışarıya nasıl çıktığını öğrendiğime göre soru şu: Çıkıp kiminle görüşüyorsun?"

Dudaklarımı, sırrımın üstüne mührü basar gibi sıkı sıkı kapadım. Bazen, sahip olduğum her şey daha önce abilerime aitmiş gibi geliyordu, onları ne kadar çok seviyor olsam da bazı şeyleri kendime saklama fikrini seviyordum.

---

* Saturday Night Live: Amerika'da cumartesi akşamları yayınlanan ve birçok komedyenin skeçleriyle katıldığı bir komedi programı. –çn

Birkaç saniye sonra Ian uzun ve abartılı bir şekilde içini çekti. "Peki. Öyle olsun." Trolün kolundan kayıp aşağı indi ve spor ayakkabıları pat diye yerle buluştu. "Ama eminde sonunda öğreneceğimi biliyorsun."

Beni heykelin olduğu yere götürmek, Ian'ın sırrını öğrenmek için kullandığı bir taktikti: Ben sana bir sırrımı vereceğim, sen de bana bir sırrını vereceksin.

Ne yazık ki sırrı ona veren ben olmayacaktım.

***

Rowan'ın arabası, İrlanda'nın birden sapa ve gaddar bir hâl alan virajlı yollarında kıvrılarak ilerliyordu. Dar yolları yosunların sarıp sarmaladığı damsız taş binalar çevreliyordu. Her şey uzun zaman önce terk edilmiş görünüyordu ve bu da, içimde taşıdığım saatin daha gürültülü tiktaklamasına neden oluyordu. Ian'ı bu plandan vazgeçmeye ikna etmek için sadece bir saatim vardı. Neyse ki gizli bir silahım vardı. İki hafta önce annemle birlikte teyzemi ziyaret etmek için kuzeye gitmiştik ve yolda Catarina Hayford'un yeni *İkna Teknikleri* adlı kaydını dinleme şansı bulmuştum. Daha önce buna ihtiyacım olacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama artık uzmanlara güvenmenin zamanı gelmişti. Adım bir: Meraklı davran. "Peki Burren'ın Titletrack'le bağlantısı ne?"

Ian'ın gözaltındaki morluk bana suçlar gibi baktı. "Dinle, Catarina. Şu anda sadece gerçekten bilmen gerekenleri öğreneceğin bir pozisyondasın. Ayrıca kimse seni davet etmedi, soru sormayı kes."

"Catarinalık yapmıyordum," deyiverdim. Sanırım o kaydı Ian da dinlemişti.

"Evet, yapıyorsun. Adım bir," dedi Ian, Catarina'nın gırtlaktan çıkan sesini taklit ederek. "Meraklı davran."

"Catarina'nın kim olduğunu sorardım ama büyük ihtimalle ikiniz benim kafamı falan koparırsınız," diye araya girdi Rowan.

"Bu konuda güvendesin," dedi Ian. "Tüm boş zamanını sahte bronzluk peşinde koşarak harcayan bir emlak gurusu. Annemi Seattleli bir emlak kodomanına çevirdi."

"Annenin emlak işinde olduğunu bilmiyordum." Rowan gözlerini merakla Ian'a çevirdi. Abime bu kadar yakın olan biri için, onun hakkında oldukça az şey biliyordu. Walt'ın ismini bile bilmiyordu.

"Adım iki: Asla müşteriyle orta yolda buluşmayın. Bütün yolu gidin." Ian saçlarını omuzlarının arkasına attı ve dudaklarını inandırıcı bir şekilde büzdü. "Adım üç: Gerçekçi ve iyimser olun. Gelecek, umut edenlere aittir."

Omzunu dürttüm. "Ian, kes şunu."

Homurdandı ve sonra da rol yapmayı bırakıp ön camdan dışarı bakmaya başladı. "Rowan, şurası Corofin mi?"

"Hayır. Orası ilk kasabaydı. Burası Killinaboy. Ayrıca koşul ve şartlarınızı reddediyorum." Rowan'ın bakışları bana kaydı, kelebek gibi usulca hareket etmişti gözleri. "Kardeşin ne yaptığımızı bilmeli."

"Ne? Neden?" diye sordu Ian.

"Çünkü neden onunla gitmediğini bilirse, misilleme yapmaya çalışmaz belki."

"Rowan, inan bana. Misillime yapacaktır," dedi Ian.

"Bahsettiğiniz kişi sizi duyabiliyor," dedim onlara ama bakışlarım, Rowan'ın gözlüğünü düzeltme girişimlerinden biriyle bölündü. Gözlüğünü itişinde sevimli ve inekçe bir şey vardı. Kendinden bu kadar bihaber olmasa, kasten yaptığını düşünebilirdim. "Ve Ian, sanırım arkadaşını sevmeye başladım. Senin aksine o, insanların duygularına önem veriyor."

Kulağa komik gelmesi niyetindeydim ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı anladım. Ian bağlılığa büyük önem verirdi. Ona, birini yüzüstü bıraktığını ima etmek bile köpürmesine neden olurdu.

Arkasını döndü. "Tabii. Çünkü senin duygularına hiç önem

vermedim. Çünkü ben hiç ama hiç senin arkanda durmadım ya da hatalarını telafi etmedim."

Yanaklarım kızarıverdi. Cubby'yle okuldaki durumda beni kurtarışını mı kastetmişti? "Gerçekten bunu söyledin mi?" deyiverdim.

Rowan kelimeler yoluyla kendini ikimizin arasına attı. "Pekâlâ, çocuklar. Hadi Titletrack hakkında konuşalım. İlk başladıklarında kimseyle anlaşma yapamadıkları için şarkılarını internetten yayınlıyorlar ve İrlanda'daki barlarda sahneye çıkıyorlardı. Sonunda bir radyoyu şarkılarını çalması için ikna ettiler ve şarkı o kadar çok istek aldı ki ilk on listesine girmeyi başardı. Ondan sonra kimse onları göz ardı edemedi."

Uzun ve tuhaf bir sessizlik oldu ancak Rowan'ın yaptığı işe yaramıştı. Kavga etmeyi kesmiştik. Ian koltuğuna gömüldü, çenesini göğsüne dayadı.

Rowan ise başka bir kavganın daha çıkmaması ümidiyle devam etti. "Ve Titletrack'in son konseri üç gün sonra. Duyuruyu yılın başında yaptılar ve o aptal gruplar gibi önce emekli olacaklarını söyleyip sonra da yeniden turneye çıkmayacaklarını söylediler."

"Öyle yapanlardan nefret ederim," dedi Ian, bu sefer de öfkesini bu konuya yönlendirerek.

Titletrack'in son konseri miydi yani? Bu durum sandığımdan daha çaresiz bir hâl alıyordu. "O zaman Burren'ın bunlarla alakası ne?" diye sordum çok dikkatli bir şekilde.

Rowan yeniden sazı eline aldı. "Ian'ın fikri de –ki söylemem gerek ki çok akıllıca bir fikir– grup için önemli yerleri gezmek ve Piknik'le sonuçlanacak bir yazı yazmak. Elektro Piknik'e varan yolculuklarının izini sürmek gibi." Durdu. "Ian, bence yazının başlığı da bu olmalı!"

"Hımm," dedi Ian yorum yapmadan.

"Her neyse, Burren da, grubun *Classic* adındaki şarkıları için ilk kliplerini çektikleri yer. Naçizane görüşüme göre dünyanın en iyi şarkısıdır."

"Öyle gerçekten," diye onayladı Ian. Öne doğru eğilince saçları bir şelale gibi yüzünün önüne dökülüverdi. "Okula giderken sana çalmıştım birkaç kez. Hafife alınan sadelik hakkında olan şarkı."

Şarkıyı hatırlıyordum. Hatta birkaç kez de ben çalmasını istemiştim çünkü solistin *hafife alınan sadelik* kelimelerini ağzında döndürüş şekli çok hoşuma gitmişti.

"Evet," dedi Rowan. "Tüm geziyi belgeleyeceğiz ve Ian da blogunda ve sosyal medya hesaplarında fotoğrafları paylaşacak. Sonra hepsi bittiğinde de yazısının büyük bir yerde yayınlanmasını sağlayacak."

"*Belki* büyük bir yerde yayınlanmasını sağlarım," dedi Ian çabucak.

"*Belki*den kastın nedir?" diye sordu Rowan kuşkucu bir sesle. "Sen yapmazsan ben senin için yaparım. Çok güzel yazıyorsun ve aklını başından alacak birkaç İrlanda dergisinde tanıdıklarım var."

"Yani bu hayranlıkla araştırma gezisi karışımı bir şey," dedim. Her yeni bilgi, beni daha da umutsuz bir yerlere itiyordu.

"Kesinlikle," Rowan hevesle havaya bir yumruk attı. "Ve teyzenin düğünü... Bu evrendeki en iyi rastlantıydı."

Ian, Rowan'a gülümsedi, kızgınlığını unutmuş gibiydi. Sıfırdan altmışa, sonra altmıştan yine sıfıra. İki türlüsü de olabilirdi. Kavga ederek geçirdiğimiz bir ömürden sonra buna alışık olmam gerekirdi ama yine de bu durum beni hazırlıksız yakalayabiliyordu. Özellikle de şimdi, kayalıklarda olduğu gibi büyük bir kavga edeceğimizi sanırken. "İnanamamıştım," dedi Ian. "Son konserlerinden hemen önce İrlanda'ya gelme olasılığım neydi ki?"

Ian için mi? Olasılık yüksekti. Hayat onun için işleri kolaylaştırmayı seviyordu.

Koltukta arkama yaslandım, artık boyun eğdiğimi fark ediyordum. İrlanda büyüleyiciydi, Rowan da Ian'ın ruh ikizi, en

yakın arkadaşıydı ve Ian'ın en sevdiği grup son bir konser verecekti. Bu savaşı daha başlamadan kaybetmiştim.

Bacaklarımı kamuma çekip kollarımı etrafına doladım. "Burren'da çok hızlı olmanız gerek çocuklar. Ve Ian, İtalya biletini iptal ettin mi?"

Ian tam arkaya dönecekken kendini durdurdu. "Hayır ama havayollarıyla konuştum. Ben orada olmayınca koltuğumu başka birine veriyorlarmış." Zafer narası atmayacak kadar merhametliydi.

Aklıma İtalya ve Lina geldi; ne kadar da sıcak ve çekici bir düşünceydi. Güneş, dondurma, sanat, scooterlar, spagetti ve en yakın arkadaşım. Gözlerimi kapayıp kafamda beliren bu resme tutunmaya çalıştım. Ian'ı İrlanda'da bırakmak aklımın ucundan bile geçmezdi ama belki de ikimiz için en iyisi buydu. Önümüzdeki bir saat nasıl geçecekti acaba?

"Pekâlâ," dedim, yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde arkama yaslanırken. "Sen kazandın. Sen her zaman kazanırsın."

Burren

Ah, Burren. *An Bhoireann**. Taştan yer. Tanrı'nın (büyük oranda) yeşil yeryüzünü süsleyen muhtemelen en ıssız, en kasvetli manzara parçası. Daha önce buraya hayran biri, "Burada insanı ne boğacak kadar su ne asacak kadar ağaç ne de gömecek kadar toprak var," demiş.

Bayılacaksın.

Ama hayranlık başlamadan önce İrlanda coğrafyasına dair birkaç bilgi edinelim. Üç yüz kırk milyon yıl önce Emerald Isle, bugün olduğundan biraz farklı görünüyordu. Barlar ve Penney mağazalarına akın eden gençler olmadığı gibi, burası tamamen sular altındaydı; aslına bakarsan hayatla dolu büyük tropikal bir okyanustu. Hayvanlar, balıklar, bitkiler, aklına ne gelirse, hepsi etrafta dolanıp barbarlığın verdiği neşeyle birbiriyle kapışıyordu. Ama her Disney filminden öğrendiğimiz gibi bir noktada o yaratıkların ölmesi gerekiyordu (çoğunlukla korkunç bir şekilde ve çocuklarının gözleri önünde) ve o zaman da kemikleri okyanusun yüzeyinde toplandı ve aşağıdaki denklemle özetlemeye çalıştığım antik, ilkel bir tarif hayata getirildi.

kemikler + basınç + milyonlarca yıl = kireç taşı

İşte meydana gelen şey de tam olarak buydu. Kireç taşı. Tam 25 bin metrekarelik bir alan aslına bakarsan. Ve tüm okyanus yüzeyi kadar olduğunda o kireç taşı yüzeye çıkarak, bugün azimli minik ayaklarının üzerinde durduğu manzaraya dönüş-

* Burren kelimesi, Kuzey İskoç dilindeki bu kelimeden türemiştir. Kelime, metinde geçtiği gibi *taştan yer* anlamına gelmektedir. –ç.n

tü. Bu da bizi başka bir denkleme getiriyor, her ne kadar çok bağlantılı olmasa da yardımcı olacaktır:

cesaret + zaman = iyileşmiş bir kalp

Böyle söyleyince kulağa çok basit, çocuk oyuncağı gibi geliyor, değil mi? Bence kendini bir şekilde Emerald Isle'da bulmuş olman, cesaret konusunda sorunumuz olmadığını gösteriyor. Ve zaman konusu mu? Eh, o da olacak. Dakika dakika, saat saat, zaman esneyerek ve toplayarak ve baskı yaparak bir gün kendini üzerinde bulduğun bir şeye dönüştürecek ve şöyle diyeceksin: Hah. Yaptım.

Başaracaksın, tatlım. Gerçekten başaracaksın.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Kayalıklar arasında açan kır çiçeklerini görüyor musun, canım? Merak etme. Zorluğun içinde büyüyen güzellikler üstüne bir nutuk çekmeyeceğim. Ama o çiçeklerden birkaç tane koparmanı istiyorum, insanların için. İnsanların derken, bunu atlatmaya çalışırken yanında olacaklarına inandığın insanlardan bahsediyorum. Çiçeklerden etrafında bir çember yap ve güçlerinden güç al. Ayrıca benim için de bir çiçek koparmayı unutma.

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

"TAM OLARAK NEYE BAKIYORUM?" DİYE SORDUM, Rowan daracık park yerine girmeye çalışırken. Burren, manzaralı bir yerden ziyade, düşmanlar tarafından ele geçirilmiş bir yer gibi görünüyordu. Başlarda öyle çok göze batmıyordu, birkaç düz kayalık yeşillikler arasında gri nilüfer yaprakları gibi duruyordu ama yavaş yavaş kayaların boyutları öyle bir büyüdü ki gri renk bütün neşeli yeşili yutuverdi. Rowan kenara çekmek için yavaşlarken biz soğuk ve depresif bir kayaya dalıp gitmiştik. Üzerindeki tabelada POULNABRONE yazıyordu.

Rehberdeki Kadın buranın depresif olduğunu söylemişti ama bu kadarını da beklemiyordum.

Ian uzaktaki küçük, solgun renkli yapıyı işaret etti. Çoktan inmek için hazırdı, emniyet kemerini çözmüş ve eline not defterini almıştı. "Poulnabrone bir mezar. Neredeyse iki bin yaşında."

Gözlerimi kısarak baktım, mezar şimdi gri bir bulanıklıktan ibaretti. "Mezar mı? Kimse bana mezardan bahsetmemişti."

Rowan park alanına girer girmez Ian kendini camdan dışarı attı, defterini de sıkı sıkıya koltuğunun altına sıkıştırmıştı. "Orada görüşürüz!" diye seslendi omzunun üzerinden. Mezara doğru ilerlerken spor ayakkabıları kayalar üzerinde şlap şlap sesler çıkarıyordu. Rowan, gözlerini abimden ayırmayarak hayranlıkla bir ıslık çaldı. Titletrack planı karşısında yenilgiyi kabul etti-

ğimden beri sessizdi. Ian konuşmaya devam etmişti ancak o da sanki üzerinde etiketi kaşındıran bir tişört varmış gibi gözüme rahatsız görünüyordu. Ian'ın suçluluğunu tespit etmek ince bir sanattı; doğal enerjisi çoğu zaman bunu örtüyordu.

"İsa kertenkelesine benziyor. Hani şu çok hızlı hareket ederek suyun üstünde koşabilen sürüngenler var ya?" dedi Rowan.

Yolcu koltuğuna iyice gömüldüm. "Söz ver bana, bunu Ian'a söylemeyeceksin. Şu an son isteyeceğimiz şey İsa kertenkelesi kompleksine girmesidir."

Gamzesi yeniden belirdi. "Söz."

Park alanı, ayaklarımı yere basar basmaz ayakkabılarımdan içeri sızan vıcık vıcık bir çamur deryasıydı. İnce bir bulut tabakası güneşi örtüyor, sıcaklık sanrısını bile gölgeliyordu; çıplak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Neden kimse zahmet edip İrlanda'nın devasa bir soğutucunun iklim şartlarına sahip olduğunu söylememişti? İtalya'ya varınca, ilk birkaç saati bir ciabatta ekmeği gibi güneşin altında pişerek geçirmeyi planlıyordum. Ve Lina'yla konuşarak.

Lina yakında öğrenecek. Deli gibi bir titreme omurgamı ele geçiriyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu Rowan; arabanın üstünden bana bakıyordu.

"O da nereden çıktı?" dedim şakayla ama dişlerimin takırdamasına birkaç saniye kalmıştı.

"Hayvanlara şiddet karşıtı o reklamlardaki yavru köpekler gibi titrediğinden olabilir. Amerika'da da o reklamlardan yayınlanıyor, değil mi? *Günde sadece altmış üç sent karşılığında sarışın bir kızı donmaktan kurtarabilirsiniz...* Bir ara sürekli o reklamları veriyorlardı."

"Evet, bizde de var." Archie'nin hayvanlara karşı zaafı vardı ve küçükken o reklamların çıkmasını bekler, sonra onu çağırıp ağlamasını izlerdik. Kardeşlerin birbirine yaptığı eziyetten daha fenası yoktu gerçekten. Babam öğrendiğinde bize, hayvanlara şiddet karşıtı bir reklam üzerinden şiddet uyguladığımızı söy-

leyerek nutuk çekmiş, sonra da bir aylık harçlıklarımızı bir hayvan koruma örgütüne bağışlamamızı istemişti.

Şortumu çekiştirdim. "Bavulu hazırlarken aklımda sadece İtalya vardı, o yüzden hep yazlık kıyafetler koydum. Kimse İrlanda'nın kutup ikliminde olduğunu söylememişti."

"Hem de bu iyi hâli. Bir dakika ver bana." O Yonca'nın içine geri dönünce ben de telefonumu çıkardım. 09:03. Saat on gibi havalimanında olmak istiyordum. "Hey, Rowan, havalimanına gitmemiz ne kadar sürer?"

"Kırk beş dakika kadar."

"O zaman bu geziyi biraz kısa tutsak iyi olur. Ucu ucuna yetişmek istemiyorum."

Arabadan çıktı, saçları darmadağın olmuştu. "Addie, bu nedir?"

Bir anlığına koluna sardığı lacivert kazaktan bahsettiğini sandım ancak sonra diğer elinde bir şey daha olduğunu gördüm. Rehber.

"Rowan, o benim!" Bir utanç dalgasıyla sarsılırken doğruca eline uzandım.

Rehberin kapağına baktı. "Evet, sana ait olduğunu biliyorum. Bahsettiğin rehber bu muydu? Ama neden kalp kırıklığı diyor?"

"Onu hemen bana vermen gerek." İleri atılınca kitabı almama izin verdi. Hemen kolumun altına sıkıştırdım. "Neden eşyalarıma bakıyordun ki?"

"Sana bir kazak arıyordum ve kitabın da koltuğun altındaydı. Benimkilerden biri zannettim." Bana doğru bir adım attı. "Şimdi beni biraz meraklandırdın."

Gözlerinde yavru köpek bakışları vardı ve ben de pes ettim. Hem, rehberi açıklamak, kalp kırıklığımla ilgili her şeyi anlatacağım anlamına gelmiyordu. "Otelin kütüphanesinde buldum. İrlanda'nın önemli bölgelerini tanıtıyor, sonra da oradayken yapman için bir görev veriyor. Kalp kırıklığı yaşayanlara yardım etmeye çalışıyor."

"Gerçekten işe yarayacak mı sence?" Rowan'ın bakışlarındaki baskı gözlerimi kapamama neden oldu. Aç bir şekilde rehberi inceliyordu.

"Şey... pek emin değilim aslında," dedim. "Yazar biraz eksantrik bir tip ama konuya hâkim gibi. Kim bilir? Belki de işe yarar."

"Yani rehberi, Cubby'yi atlatabilmek için mi kullanıyorsun?" diye ısrar etti.

Şimdi de Cubby'yi mi öğrenmek istiyordu? Tam onu susturmak için çıkışmak üzereydim ki niyetimi anlamış gibi geri bastı. "Pardon. Fazla kişisel bir soruydu. Ben sadece, şey" –gözlüklerini çıkarıp çerçevesiyle oynamaya başladı– "ben de bir kalp kırıklığı durumu yaşadım da." Bakışları benimkilerle buluştu, bu sefer o bakışlar resmen yalvarıyordu. "Bu yüzden, eğer sihirli bir taktik keşfedersen, benimle de paylaş lütfen."

Gözlerindeki kırılganlık kalbimin yumuşamasına neden oldu ve daha neler olduğunu anlayamadan rehberi ona uzattım ve kelimeler ağzımdan dökülüverdi: "Belki sen de denemelisin. Burren için bir görev var ve istersen sana yardım edebilirim." Bunu her zaman yapıyordum. Ne zaman acı çeken birini görsem bir an evvel onu iyileştirmek istiyordum. "İstersen yanınızdan ayrılırken kitabı senin için arabada bırakırım. Müzik festivaline giderken yolda anlatılan yerlere uğrarsınız belki."

Kitabı elinde evirdi çevirdi, sonra gözleri benimkileri buldu. "Vay canına. Çok kibarsın." Alt dudağını kemirdi. "Ayrıca, Ian'ın İtalya'ya gitmemesindeki payım için özür dilerim. Bilseydim..."

Söylediklerini geçiştirmeye çalışır gibi elimi salladım. "Sorun değil. Gerçekten Lina'yla beraber geçireceğim zamana ihtiyacım var, belki de Ian'ın gelmemesi isabet olmuştur."

Başını salladı, sonra da hevesle kitabı kaldırırken yüzünde umut belirdi. "Senin için de uygunsa şu görev işine bir şans vereceğim."

"Tabii ki uygun. Hiç sorun değil," dedim hevesle. İçim birine yardım ettiğimde olduğu gibi hafiflemişti.

"O zaman orada görüşürüz. Ve bu da senin için." Lacivert kazağı bana attı ve ben de çabucak üzerime geçirdim. Üzerinde hafif bir sigara kokusu olan kazak dizlerime kadar iniyordu ama ihtiyacın olduğunu fark etmediğin bir anda kucaklanmak gibi hissettirmişti. Şimdi sıra Kalp Kırıklığı Ödevi'ndeydi. Arkamı dönüp gri, kasvetli manzaraya baktım.

Kır çiçekleri. Tamam.

Şansıma Burren, yakından bakınca arabadan göründüğünden çok daha farklıydı. Öncelikle farklı boyutları vardı. Evet, gri taşlar yerin yüzde doksanını kaplıyordu ancak aralarında çimenler ve yosunlar da vardı ve parlak kır çiçekleri, buldukları her aralıkta bitmiş gibi görünüyordu.

Mezardan cesaret edebildiğimce uzaklaştım ve bir avuç dolusu çiçek topladım. Sonra Ian'ın arkasının dönük olduğundan emin olunca çiçekleri etrafıma dizdim ve her birine isim verdim. "Anne, baba, Walter, Archie, Ian, Lina ve Rehberdeki Kadın," dedim sesli bir şekilde. İçlerinden sadece birinin kalp kırıklığımdan haberdar olması çok üzücüydü.

Pekâlâ, Rehberdeki Kadın, şimdi ne olacak? Kollarımı Rowan'ın kazağının içine iyice çektim ve yavaşça etrafımda dönmeye başladım. *İnsanlarımın* çiçek temsilcileri tarafından çevrelenmek bana nasıl yardımcı olacaktı acaba?

"Nasıl gidiyor?" Başımı kaldırınca Rowan'ın bana doğru geldiğini gördüm. Uzun, çırpı gibi bacakları, kayalar arasında kolaylıkla gezmesini sağlıyordu.

"Ne çabuk bitti," dedim. "Burren kısmını okudun mu?"

"Evet. Hızlı okurum." Saygılı bir şekilde çemberimin dışında durdu. "İşe yarıyor mu?"

"Bilmem," dedim dürüstçe. "Daha çok bir aptal gibi hissetmeme neden oldu."

"Ben de çemberine girebilir miyim?" Başımla onaylayınca

yanıma geldi, sapsarı bir çiçek uzattı. "Al bakalım. Ben de senin çiçeklerinden biri olmak istiyorum." Hafifçe yüzünü ekşitti. "Kulağa ahmakça geldi, değil mi?"

"Hayır, bence tatlı," dedim ve başparmağımı çiçeğin ipeksi yaprakları üstünde gezdirdim. Daha önce bana çiçek veren bir erkek olmamıştı. Cubby bile bunu yapmamıştı.

Rowan'ın çiçeğini Ian'ınkinin yanına koydum, sonra –sırf bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissettiğim için– her bir çiçeğe teker teker yoğunlaşarak mahcup bir şekilde yeniden dönmeye başladım.

Rowan'ın sarı çiçeğine geldiğimde, bana beklentiyle baktı. "Ee? Var mı bir şeyler?"

"Hımm." Hafifçe kalbime dokundum. Acı azalmamıştı ama şimdi kendimi daha rahatlamış gibi hissediyordum. Sanki biri, yükü taşımama yardımcı olmak için ellerini usulca benimkilerin altına sokmuş gibiydi. "Aslına bakarsan daha farklı hissediyorum. Sen de denemelisin."

"Dönmek zorunda mıyım?" Yanakları al al oldu. "İsimlerini ya da başka bir şey söylemeli miyim?"

"Bence nasıl istiyorsan öyle yapmalısın. Yalnız kalmak ister misin?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "İzleyen biri olmasa daha iyi gibi."

Çemberin içinden çıkıp Ian'a katılmak için ilerledim. Mezar, birbirine paralel duran üç metrelik düz kayalardan oluşuyordu ve bir tanesi de üstlerinde çatı görevi görüyordu. Ian'ın kalemi, defterinin üzerinde hızlıca gidip geliyordu. Burada bu kadar yazılacak ne vardı ki?

"Yani... burası bayağı havalı," dedim sessizliği bölerek. "Titletrack'in ilk kliplerini burada çektiğini söylemiştin, değil mi?"

Başını notlarından kaldırmadı. "Tam durduğumuz yerde. Videonun kalitesi çok kötüydü. Bazı kısımlarında Jared'ın şarkı söylediği bile zor duyuluyor ve ikinci dakikasında kameraman

bir hapşırık krizine giriyor ama yine de milyonlarca izleyeni var. Şarkı o kadar güzel."

Defterini yana indirdi ve rüzgârı arkamıza alarak sessizce durduk. Burren, bir kilise kadar heybetli ve en az onun kadar ağırdı. Rehberdeki Kadın'ın sesi zihnimde yankılanmaya başladı. *Cesaret + zaman = iyileşmiş bir kalp. Böyle söyleyince kulağa çok basit, çocuk oyuncağı gibi geliyor, değil mi?*

Rehberdeki Kadın'ın yanıldığı nokta buydu çünkü hiç de basit gelmiyordu. Hem de hiç. Özellikle de Ian'la dönüp dolaşıp bir tartışmaya varmadan konuşmayı beceremezken. Rowan'a baktım. Hâlâ çemberin içindeydi ve arkası dönüktü.

"Yani anneme Cubby'yi anlatmayacaksın, öyle mi?" dedi Ian, her zamanki gibi aklımı okumuştu. Ses tonundaki o hayal kırıklığından nefret ediyordum; onun hayal kırıklığı, herkesinkinden daha fazla yaralıyordu beni.

Başımı hayır anlamında salladım. Ian haklı olabilirdi. Anneme söylememek ve sonradan başka birinden öğrenmesi çok riskliydi. Ama henüz Lina'ya bile anlatamamıştım, nasıl olur da anneme tüm olanları itiraf edebilirdim ki?

Ian'ın söyledikleri geldi aklıma. *Cubby'nin ne yapmaya çalıştığını anlıyorsun, değil mi?* Hiçbir şey söyleyemeden ondan bir adım uzaklaştım. Belki de biraz ayrı vakit geçirmek bize iyi gelirdi.

09:21. Burren'ı gezerek birkaç dakika geçirdim ve sonunda arabaya gidip saatime baktığımda birden endişem tavan yaptı. Burada gerçekten de yirmi dakika mı geçirmiştik?

"Çocuklar!" diye bağırdım ve elimi kolumu sallamaya başladım. Mezarın kenarında duruyorlardı. Nasıl bu kadar uzun zamandır dikkatlerini o şeye verebilmişlerdi ki? "Çocuklar!"

Ian dönüp bakınca, kolumdaki hayali saati işaret ettim. "Gitmeliyiz. Şimdi."

Ian bıkkın bıkkın telefonunu cebinden çıkardı, sonra ikisi de bana doğru koşmaya başladı. Aceleyle arabanın etrafını dönerken gözüme bir şey takıldı.

"Ah, hayır." Egzoz borusu iyice yere sarkmıştı, ucu su birikintisinin içindeydi tamamen. Zararı görmek için eğildim.

"Kusura bakma. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık," dedi Rowan. Bana doğru koşarken nefesi kesilmek üzereydi. "Neyse ki hızlı bir sürücüyümdür." Yere eğildiğimi gördü. "Ah, hayır, boru gevşemiş mi?"

"Sanırım bir cıvatası düşmüş. Yola çıkmadan önce tamir etmeliyiz."

Rowan gergin bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Daha sonra tamir etmemiz mümkün mü? Seni havalimanına yetiştirememe riskini almak istemiyorum."

Bir an için düşündüm ancak mantıklı yanım kazandı. Egzoz borusu yoldayken düşerse bu sonumuz olurdu. Araba çalışmazdı. Havalimanı olmazdı. İtalya ve Lina olmazdı. Kısa süreli bir çözüm üretmem gerekiyordu.

Ayağa fırladım. "Yolda dayanmasını sağladığımız sürece sorun yok. Bağlayabileceğimiz bir şey var mı?"

Rowan çenesini kaşıdı, sanki ona yardımcı olabilirmiş gibi tampon çıkartmalarına bakıyordu. "Diş ipi? Bir yerlerde tırmanma ipi de olmalı."

Başımı salladım. "Metal olmalı, yoksa yolda erir ve durup aynı şeyi tekrar yapmamız gerekir."

"Bunlara ne dersin?" Rowan arka cebinden kulaklık çıkardı, kablosu arap saçına dönmüştü. "İçleri bakırdan yapılma oluyor, değil mi?"

Ian'ın şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Kesinlikle olmaz. Shure marka kulaklık onlar. Fiyatı iki yüz dolar falan."

"Bana iki yüz dolarlık kulaklığını mı veriyorsun?" diye sordum şok içinde. Rowan'ın iyi biri olduğunu anlamıştım ama bu kadarı da fazlaydı.

Kulaklıkları bana attı. "Vicdan hediyesiydi bunlar," dedi, se-

sinde hissedilir bir hoşnutsuzluk vardı. "Boşanan ailenin çocuğu olmanın faydaları." Omuzları hafifçe çöktü, Ian şaşkınlıkla ona bakıyordu ancak Rowan'ın bu konuda soru istemediği çok açıktı.

Fazla cömert bir teklifti ama kabul etmem gerekiyordu. Ucunda kaybedilecek çok şey vardı. Kafamı sallayarak ona teşekkür ettim ve ardından yere yattım. "Ian, boruyu benim için yukarıda tutsana." Ian söylediğimi yaptı ve ben de tamponun altına girdim; nasıl yapacağımı çözmeye çalışırken şortumdan içeri su girdiğini hissedebiliyordum.

Ailenin tamircisi olmaya alışıktım. Walter'ın on altı yaşına girdiği yaz, otobanın evimize yakın bir yerinde lastiğimiz patlamıştı. Kullanma kılavuzunu bulup çıkarmıştım ve babam bize ulaştığında üstüm başım yağ içindeydi ama yedek lastik de takılmıştı. Okulun aksine arabalar bana her zaman mantıklı gelmişti; çözümün kaputu açma ya da İngiliz anahtarını döndürme mesafesinde olmasında rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Rowan'ın arabasının altı çamurla kaplıydı ve bu da egzoz borusunu olması gerekenden çok daha uzun sürede bağlamama neden olmuştu. Sinirlenmemek çok da iyi olduğum bir konu değildi. Neredeyse bir saat gibi gelen bir süreden sonra ayağa fırladım, iyiden iyiye endişeliydim artık. "Hallettim. Hadi gidelim buradan."

"Rowan'ın arabasına binmeden önce belki üstünü değiştirsen iyi olur," dedi Ian kıyafetlerime bakarak. "Çamur topuna benziyorsun."

"Vaktimiz yok," dedi Rowan kapıya doğru giderken. "Atla bakalım, çamur topu."

Arka koltukta resmen takla atıyor, Yonca'nın panel saatindeki rakamların jet hızıyla değişiyor olmasını göz ardı etmeye çalışıyordum. Tam o sırada Rowan'ın ağzından kulağa yanlış telaffuz gibi gelen bir kelime çıktı. "Kehretsin!"

Kehretsin mi? Ona baktım. "Sorun ne?"

Rowan ön camı göstererek, "Sorun bu işte," dedi.

Endişeyle öne fırladım ve gördüğüm şey midemin sıkı bir düğüm olmasına neden oldu. Dört yüz metre kadar ileride bir traktör vardı. Ama sıradan bir traktör değildi, yolun iki tarafına da taşan dev, hantal bir ıstakoza benziyordu. Ayrıca hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Rowan yavaşladı ve yanına yaklaşmaya çalıştı.

"Onu geçmeliyiz," dedim. Traktörlerin bütün yolu kaplamalarına izin var mıydı ki?

Addie, panik yapma. Panik yapma. Çoktan geç kalmıştık. Nasıl böyle bir şey olmuştu?

"Nasıl?" Rowan elini saçları arasına daldırdı. "Kenara çekse bile yanından geçemeyeceğimiz büyüklükte. Bütün yolu kaplamış."

"Yolda çok uzun süre durması mümkün değil," dedi Ian sakince ama şimdi bacağını hiç olmadığı kadar hızlı sallıyordu. "Rowan, yolda uzun süre kalamaz, değil mi?"

"Eh..." dedi Rowan. Yüzünü ekşitti. "Belki de geri dönmeliyim. Otobandan başka bir yol daha olmalı."

Bu öneri gerilmeme neden olmuştu. Başka bir yol kulağa kötü geliyordu. Ve de riskli. Tek bir aksilik her şeyin berbat olmasına neden olabilirdi.

"Kehretsin!" Bu sefer de Ian bağırmıştı. Traktörün bir kopyası da arkamızdan geliyordu. En az onun kadar büyük ve yavaştı.

"Ne bu ya, traktör geçidi falan mı?" diye söylendim. İki numaralı traktör balkabağı turuncusuydu ve şoförü, ters ters bakışlarımıza neşeli bir şekilde el sallayarak cevap verdi.

"Harika. Traktör kankaları," dedi Rowan.

"Onlarla konuşacağım." Ian penceresini açtı ve Rowan'la ben ne demek istediğini anlayamadan hâlâ hareket eden arabadan çıktı ve sendeleyerek yere indi. "Ian, arabaya bin," diye bağırdım. Ancak o son hızla öndeki traktöre koşmaya başlamıştı ve arkasından çamur damlaları sıçrıyordu.

"Vay canına, Bennettların şakası olmuyor, değil mi?" dedi Rowan.

"Özellikle de onun," dedim.

Şoför, arkasından koşturan Ian'ı gördü ve yavaşladı. Ian hemen traktörün basamağına çıktı ve şoförle elini kolunu sallayarak hararetli bir konuşmaya girişti.

Tam ben de arabadan inmek üzereydim ki Ian basamaktan indi ve arabaya koşmaya başladı. "On dakika daha yoldan çekilmesi mümkün olmayacakmış ama otobana çıkan bir kestirme varmış. Yaklaştığımızda bize işaret edecek."

"Tamam," dedi Rowan rahat bir nefes alırken.

"On dakika mı?" dedim, sinirle saatime bakarak. Çoktan 9:39 olmuştu. Geçit töreni yeniden başladı ve ön camımıza büyük bir çamur parçası yapıştı.

Otobana çıkar çıkmaz Rowan gaza abandı. "Rowan, bas gaza!" diye bağırdım.

"Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," dedi Rowan gergin bir şekilde. "Addie, bence hâlâ yetişebiliriz. Bagaja vereceğin bavul yok, değil mi? Hem belki rötar olur."

Ona inanmak istiyordum ancak tüm vücudumu ele geçiren adrenalin buna izin vermiyordu. İstediğin zaman uçaklar asla rötar yapmazdı. Ancak bir ada nüfusunun sığacağı büyüklükteki bir havalimanında bağlantı uçuşunu beklerken rötar olurdu. Hem telefonumun GPS'ine göre havalimanına sağlam bir yirmi dakika vardı. Zaman aleyhimize işliyordu. 10:16.

Yonca bir çukura girince Rowan'ın tüm eşyaları üzerime devrildi. Yüreğim ağzımda eşyalardan kurtulmaya çalıştım. 4 Temmuz'da abilerimle yaktığımız havai fişekler gibi hissediyordum kendimi. Birkaç dakika içinde, arabanın dandik tavanından fırlayıp çıkıverecek gibiydim.

"Sorun yok, Addie. Yetişeceğiz," dedi Ian, parmakları sıkıca

kapının kulpunu kavramıştı. Aynı şeyi dördüncüye söylüyordu. 10:18. Aradan koca bir iki dakika geçmiş olamazdı, değil mi?

"Bu gerçek olamaz." Kelimeler, hissettiğim kadar kaygı dolu hâlde ağzımdan dökülüverdi.

Bu sefer kimse beni teselli etmeye bile çalışmadı. Hepimiz aynı panik dolu çaresizliği yaşıyorduk. Kestirme yola ulaşmamız bile en az on dakika sürmüştü ve traktör şoförünün Ian'a söylemeyi unuttuğu şey kestirmenin dar, engebeli bir yol olduğuydu ve bizi traktörün hızıyla gitmeye mecbur bırakmıştı.

"Havalimanı!" diye bağırdı Rowan.

Rahat bir nefes aldım. Büyük yeşil tabelada Galce yazılmış kelimelerin yanında bir jet resmi vardı. Henüz varmamıştık ama çok yakındık. 11:30'daki uçuşumdan bir saat önce havalimanına varsam yeterdi. Rowan bir NASCAR sürücüsü gibi gaza bastı ancak tam bir çukura gireceği anı seçmişti. Sert bir şekilde yola indik ve birden arabanın altından kulak tırmalayan bir ses yükseldi.

"Hayır!" diye bağırdım.

"Ne? O neydi?" Ian'ın sallanmaları o kadar berbat bir hâl almıştı ki artık dans ettiği bile söylenebilirdi.

Arka camdan bakmak için döndüm ama hiçbir şey göremiyordum. Egzoz borusu bir aşağı bir yukarı çıkıyor, ne zaman asfalta sürtse o cırtlak sesi çıkarıyordu. İki yüz dolarlık kulaklık çok uzun süre dayanmayacaktı.

"Lütfen dayan, lütfen dayan, lütfen dayan," dedim sesli bir şekilde.

PAT. Metal bir ses arabanın içine doldu ve camdan bakınca arabanın arkasından kıvılcımlar çıktığını gördüm. Arkamızdaki araba kornaya asılıp hemen yan şeride geçit.

"Hayır!" diye bağırdım yine.

"Ne? N'oldu, Addie?" diye sordu Rowan. "Düştü mü?"

Koltuğuma gömüldüm, gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. "Kenara çekmemiz lazım."

İkisi de yenilgiyi kabul etti ve Rowan kenara çekti. Hemen

dışarı çıktım. Cep bir hayli dardı ve ben arkaya doğru koşup yere eğilirken yoldaki arabalar rahatsız edici bir şekilde yakınımdan geçiyordu. Egzoz borusu koptu kopacaktı. Rowan'ın kulaklığı çaresizce sallanıyordu. Nasıl olmuştu bu?

"10:21." Ian'ın kolları yana düştü, sesi titriyordu. Sesindeki çaresizlik her şeyi anlatıyordu. 10:21. Zamanında yetişmemiz mümkün değildi.

Uçağı kaçırmıştım. Çamurun içinde öylece oturdum. Büyük bir hıçkırık boğazımdan yavaşça yükselerek orada kaldı.

Ian yanıma çöktü ve sırtımı sıvazlamaya başladı. "Addie, sorun değil. Sana başka bir bilet alırız. Gerekirse ben öderim."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Rowan diğer tarafıma eğilirken. "Traktörleri hesaba katmalıydım. Ben de ödemeye yardım ederim."

"İnanamıyorum," dedim zayıf bir sesle, gözyaşları gözlerime baskı yapıyordu. Üzerimizden, motorlarından korkunç bir uğultu çıkan bir uçak geçti. Yarama tuz basıyordu resmen. Ve neden bu kadar üzgün olduğumu da biliyordum. Bunca zaman Lina'ya her şeyi anlatıp rahatlayacağım zamanı iple çekiyordum ve şimdi o an ertelenmişti. Sırrım alev alev yanan bir yara gibi göğsüme baskı yapıyordu. Bir dakika daha bekleyemezdim.

Ayağa kalktım ve telefonumu aranırken çocukları geride bıraktım. Ne söyleyecektim ki? *Selam Lina. Bir dakikan var mı? Hem uçağımı kaçırdım hem de sana söylemem gereken çok önemli bir şey var.* Lina'ya Cubby'yi, İrlanda'nın otoban kenarından anlatmak, tam olarak aklımdaki plan değildi ama öyle yapmam gerekecekti.

Nereden başlayacaktım peki?

* * *

Cubby'yle olanların tam olarak ne zaman başladığını söylemem gerekse, sanırım arabama daldığı akşamı seçerdim.

Her zamanki gibi futbol antrenmanından sonra Ian'ı bekliyordum.

Hafifçe çiseleyen yağmur ön cama çarpıyordu ve ben de dizlerimi iyice kendime çekip direksiyona yaslamıştım. Isıtıcıyı açmayı prensiplerim gereği reddediyordum. Temmuz ayındaydık. Neden Seattle da ona göre davranamıyordu?

"Ian, hadi ama," diye söylendim okulun kapısına bakarken. Arkadaşım ve takımdan Olive, evinde verdiği ünlü B sınıfı film gösterim partilerinden birine davet etmişti beni. En berbat filmleri bile eğlenceli hâle getirmek gibi bir becerisi vardı ve Ian da kesinlikle geç kalmama neden olacaktı. Birden üzerinde TIGERS yazan sweatshirt yolcu koltuğunun penceresi yanında belirdi ve kapı açılıverdi.

"Nihayet. Neden bu kadar geç kaldın?" diye söylendim ve o koltuğa yerleşirken emniyet kemerime uzandım. "Bir dahaki sefere seni bırakıp gideceğim."

"Beni gerçekten bırakabilir misin?" Sesi duyunca öylece kaldım. Cubby'ydi. Yeni duş almıştı, yanakları pembe pembeydi ve saçlarının uçlarından su damlaları düşüyordu. Gülümsedi ve neşeli bakışları benimkileri buldu. "Bana hayalet görmüş gibi bakıyorsun. Neden?"

"Çünkü..." Kelimeler, beynimle senkronize olmaya çalıştı. Çünkü sürekli seni düşünüyorum ve sen de şu an arabamdasın.

"Şey, sanırım antrenman bitti?" demeyi başardım sonunda. Harika.

Koltuğu ayarlayıp biraz arkaya yatırdı. "İyi ki de bitti. Çok acımasız oluyor antrenmanlar." Başı öne düştü ve arabamda olduğu için bu kadar şok içinde olmasaydım, ne kadar bitkin göründüğünü fark edebilirdim. Ian, koçun bu sene Cubby'ye fazlaca yüklendiğiyle ilgili bir şeyler söylemişti daha önce. Sanırım bu durum onu etkiliyordu. "Ve Ian biraz gecikebilir. Koç onun stratejisiyle ilgili biraz endişeliydi." Durdu, hem yoğun hem de içimi kıpır kıpır yapan bakışlarla bana bakıyordu. "Hâlâ takılmak istiyor musun? Bir yerlere gidebiliriz."

Midemde sıcak bir hareketlenme vardı. Bu gerçekten oluyor muydu? Gündüz düşlerinize konu olan şeyler gerçekleşebiliyor muydu?

"Nereye?" diye sordum, sesimin dengeli çıkmasına gayret ederek.

Camdan dışarı baktı ve parmağını camda oluşan buğu üzerinde gezdirdi. "Herhangi bir yere."

Bunun üzerine gaza birden yüklenmemek için elimden geldiğince çabaladım.

Konu Cubby olunca yaşadığım sorun buydu. Durup düşünmüyordum, asla.

* * *

"Uçağımı kaçırdım. Bizimkiler bunu kesinlikle öğrenmemeli ve Ian'la bir kavgaya tutuştuk ve yolda traktörler vardı ve Ian bir festivale gidecek ve ben uçağı kaçırdım, Lina." Planladığım o sakin açıklama yerine, ağzımdan bir kelime yığını fırlayıvermiş, her kelime birbirinin üstüne yığılmıştı.

"Addie, sakin ol," dedi Lina sert bir sesle. "Sakinleşmen lazım."

"Neler oluyor?" Arka planda konuşan Ren'di, Lina'nın erkek arkadaşı. Bu aralar sürekli arka plandaydı kendisi. Ayrı vakit geçiriyorlar mıydı hiç? Keşke bu durum bu kadar canımı sıkmasaydı.

"Bir dakika." Lina onu susturdu. "Anlamaya çalışıyorum. Addie, neler oluyor sana?"

"Söyledim ya. Be-ben uçağı kaçırdım." Gözyaşları, kapalı gözkapaklarım arasından sıyrıldı, sesim en az Rowan'ın arabası kadar titrekti.

Lina sıkkın bir nefes verince kulağım yoğun bir parazit sesiyle doldu. "Evet, o kısmı anladım. Ama bir buçuk haftadır aramalarımı görmezden geliyorsun ve şimdi de yol kenarında durmuş sinir krizi geçiriyorsun. Bu sadece uçağı kaçırmanla alakalı olamaz. Ya da düğünle. Neden benden kaçıyordun?"

Cubby bir kukla gibi bir anda belirdi ve aramızda kalan mesafede dans etmeye başladı. Tabii ki Lina'yı kandıramamıştım. Ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıkan bir altıncı hissi vardı. Çoğu zaman aramama bile gerek kalmıyordu; öylece ortaya çıkıveriyordu.

Kaytarmak işe yaramayacaktı. Beni böyle köşeye sıkıştırmış-

ken. Derin bir nefes aldım. "Lina, sana söylemem gereken bir şey var. Bu yaz hakkında. Floransa'ya gelir gelmez sana söyleyecektim ama..."

"Konu Cubby Jones mu?" diye sordu sabırsız bir şekilde.

"Ben... Ne?" Korkuyla sindim, omuzlarım çöküverdi. Haberler İtalya'ya kadar ulaşmış mıydı gerçekten? "Sana kim söyledi?"

Şimdi Lina, oldukça ciddi bir ses tonu takınmıştı. "Kimsenin bana bir şey söylediği yok. Temmuzdan beri bir şey gizliyordun. Ne zaman konuşsak, neredeyse söyleyecek gibi oluyordun. Sonra da sıradan bir şey anlatıyormuş gibi ondan bahsediyordun. *Ah, seramik dersinde Cubby'nin çanağı nasıl da fırında patlamıştı, hatırlıyor musun?* Çok da inandırıcı değildi, Addie."

Kafamı ellerimin arasına gömdüm. Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmamıştım, özellikle de karşımdaki sevdiğim biriyse. Walter, dünyanın en kötü yalancısı olduğumu söylemişti. Babam da bunun bir iltifat olduğunu iddia etmişti. "Evet, sanırım sana söylemeye çalışıyordum. Ama tam olarak değil."

Uzun bir duraklama oldu ve sessizliğini yorumlayabilmek için telefonu çaresizce kulağıma bastırdım. İnsan sessiz kalarak birini yargılayabilir miydi? Dönüp Ian'a baktım. Rowan'la ikisi sefil bir şekilde arabaya yaslanmıştı ve Ian ellerini ceplerine gömmüştü.

"O hâlde hangi havalimanına gelmeliyim? Channon mu yoksa Dublin mi?"

Lina'nın ne söylediğini anlamam birkaç saniye sürdü. "Bekle bir dakika. Hangi havalimanına uçman gerektiğini mi sordun az önce?"

"Evet." Sabırsızlıkla nefesini verdi. "En mantıklısı bu, değil mi? Uçağını kaçırdığını ve sizinkilerin bunu öğrenmemesi gerektiğini söylüyorsun. O hâlde en mantıklısı benim sana gelmem."

"Buraya... gelir misin?" Kesin arada bir şeyleri kaçırmıştım. "Ama sen, nasıl..." Yanaklarımı yıkayan sıcak gözyaşlarını sildim.

Lina sabırsızlıkla, gözden kaçmayacak bir İtalyan tınısı taşıyan bir ses çıkardı. "Dinle beni. Sık uçtuğum için bir sürü milim var, Ren'in de öyle ve ikimiz de İrlanda'yı görmek istiyorduk. Howard'a bana ihtiyacın olduğunu söylerim. Sen Ian'ın yanında kal, ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde yanına geleceğim."

Gözlerimi kapayıp Lina'nın planını sindirmeye çalıştım. Ian'la kalacaktım. Lina benim yanıma gelecekti. Belki de bizimkiler öğrenmezdi. Belki de futbol oynamaya devam edebilirdim. Belki Ian'ın bana çorabındaki kaçak otostopçuymuşum gibi bakmasını da engelleyecek bir yol bulabilirdim. Olabilecek en mantıklı plan buydu.

"Emin misin?" diye sordum. "İrlanda'ya gelmek öyle ufak tefek bir mesele değil."

"İrlanda'ya gelmek, işin içinde arkadaşlık olunca çok da büyük bir mesele de değil. Ve Addie, her şey yoluna girecek. Her ne yaşıyorsan, yoluna girecek."

Ona bu ânın ne kadar kıymetli olduğunu söylemek istiyordum ama kelimeler boğazımda tıkanıp kaldı. Benim aklımdan bile geçmeyen bir çözüm yolu bulmuştu. Bu da, ondan şüphe ettiğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Teşekkürler," dedim sonunda gözyaşlarının arasından.

"Rica ederim. Buradaki dondurmaları tadamayacağın için üzgünüm ama en azından birlikte olacağız. Önemli olan da bu, değil mi?"

"Evet." Gözlerimi açınca parlak gülüşüğüyla karşılaştım. Göğsümde ufak, pembe bir baloncuk oluşmaya başlamıştı. Belirsiz ama bir yandan da umutlu.

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Ian'ın göğsümdeki kıvılcımı söndürmesi işte bu kadar kolay oldu. "Bu benim gezim. Bizim gezimiz. Hayatta bir kez olabilecek bir şey. Bunu aylardır planlıyoruz."

Ian, korumacı bir tavırla arabaya ilerledi. Rowan bagajda bir tel bulmayı başarmış, ben de onu egzoz borusunu iyice bağlamak için kullanmıştım.

"O gezi, aynı zamanda benim bu hâlde olmama sebep olan şey," diye lafı yapıştırdım. Ne zaman bir araba geçse, asfalta yapıştırılacakmışım gibi hissediyordum. "Orijinal planı değiştirmeseydin, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi."

Sesim tiz ve mızmız çıkıyordu ama umurumda bile değildi. Onun gezisi bana İtalya'ya mal olmuştu. "Sence ben uçağı kaçırmak istiyor muydum?" Ancak düşündükçe, Lina'nın planı daha da mantıklı gelmeye başlıyordu. Bu geziyi kazasız belasız atlatmamızın tek yolu, yan yana durmaktı.

"Ian, hadi ama... Çok mantıklı. Birlikte olmazsanız yakalanma şansınız artmaz mı?" diye sordu Rowan, bana arka çıkarak. Ona minnetle baktım ama o tamamen abime yoğunlaşmıştı.

Ian öfkeyle toprağı tekmeledi. "Peki. Peki. Ama beni dinleyin. Bu benim gezim. Kavga etmek yok. Addie draması yok. Cubby hakkında tek kelime duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Ben de Cubby hakkında konuşmak istemiyorum ki zaten!" diye bağırdım. "Konuyu dönüp dolaşıp ona getiren sensin." Büyük bir kamyon hızla yanımızdan geçti ve saçlarım uçuştu.

"Hey." Rowan aramıza girdi, ellerini havaya kaldırmıştı. "Hemen bir şeye karar vermeliyiz. Bu yeni plana varım ama önümüzdeki birkaç günü aranızda olan şeyin içine gömülerek geçirmek istemiyorum. Eğer bunu yapacaksak ateşkes yapmalısınız. Kavga etmek yok."

Şaşırtıcı bir şekilde Ian anında sakinleşti, özür diler gibi bir ifade belirdi yüzünde. "Haklısın. Addie, sen bir şey demediğin sürece ben de Cubby'nin bahsini açmayacağım."

Gerçekten mi? Bu kadar kolay mıydı? "Tamam," dedim ben de temkinli bir sesle.

"Tamam mı?" Rowan'ın gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Yani... herkes iyi mi?"

İyi fazla cömert bir ifade olurdu ancak ben kafamı salladım ve Ian da aynısını yaptı. Zorla yapılmış bir ateşkes olabilirdi ama yine de ateşkesti. Bu kadarı da yeterli olabilirdi.

Yeni planı yürürlüğe sokalı on beş dakika olmuştu, yol önümüzde uzanıyordu ve herkesin üzerinde hâlâ travma sonrası tepkiler vardı. Ve ben, hayatımın bir yönünün belirgin şekilde netleştiğini fark etmiştim: Tuvalete gitmem gerekiyordu.

Dirseklerimi ön koltuklara dayayarak eğildim. "Rowan, ilk fırsatta durabilir misin lütfen? Tuvalete gitmem gerekiyor."

Ian yüzünde gergin bir ifadeyle bana dönüverdi. "Ama Dingle'a kadar durmayacağız."

"Orası ne kadar uzak?" diye sordum, bir yandan haritasına bakarak. Dingle, Pasifik Okyanusu'na ulaşan, parmak şeklinde bir yarımadaydı ve en az 160 kilometre uzaktaydı. Mesanemin kaldırabileceği bir uzaklık olmadığı kesindi.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye çıkıştım.

Dudaklarını ciddi bir ifadeyle büzdü. Şaka yapmıyordu. "Bu gezinin her noktasını planladık. Egzoz borusu ve traktörler bize yeterince vakit kaybettirdi zaten."

"Ian, çılgınlık bu. En son tuvalete erişimim olduğunda hâlâ İtalya'ya gideceğimi sanıyordum. Ya bana bir tuvalet molası verirsiniz ya da arka koltuğa işerim."

İlgisizce bir elini salladı. "Harika. İşe oraya. Disneyland'deki kahve kutusu kazası gibi olur."

"Ian!" diye böğürdüm. Kahve kutusu kazası, Bennettların yolculuk hikâyelerinde önemli bir yer kaplıyor olabilirdi ama her fırsatta da önüme konmasını istemiyordum. Neden abilerim hiçbir şeyi unutmuyordu ki?

"Kahve kutusu kazası da ne?" diye sordu Rowan, gözlerinde belirmeye hazır bir gülüşle.

"Sence?" deyiverdim.

"Ana malzemeler var elinde, değil mi?" dedi Ian. "Araba yolculuğu. Kahve kutusu. Kızın..."

"Ian!" Ağzını kapamak için koltuğunun iki yanından öne uzandım. "Rowan'a o hikâyeyi anlatırsan yemin ederim seninle bir daha konuşmam."

Ian'ın gülüşü ellerimin arasında gümbürdedi ve sonra da ellerimi ağzından çekti ama şimdiden ortamın havası yumuşamıştı. Kahve kutusu hikâyesi en azından bir işe yaramıştı.

"Aslında benim de annemi aramam lazım, bir mola benim de işime yarar. Limerick'te dursak?"

Rowan bir tabelayı işaret etti. LIMERICK: 20 KM.

"Harika," dedim minnetle. Yirmi kilometre sorun olmazdı.

Çimen fışkıran İrlanda yollarının yirmi kilometresiyle, ne bileyim, herhangi bir yolun yirmi kilometresinin aynı şey olmadığı anlaşılmıştı ve Rowan ilk benzin istasyonunda durduğunda o kadar çişim vardı ki kıpırdayamaz hâle gelmiştim.

"Çıkınçıkınçıkın!" diye bağırdım.

Ian elini koltuk başlığına yaslayıp bana döndü. "Beş dakikan var. Sonra Dingle'a varana kadar durmak yok."

"Çıkar mısın?" diye yalvardım.

Ian zarif bir hareketle arabadan çıktı ve markete yöneldi. Ben de aynısını yapabilmek niyetindeydim ancak arada bir ayakkabım çıktı ve onu alayım derken karın üstü yere yapıştım. Tabii bu durum kıvranan mesanem için hiç de iyi olmamıştı.

Yana döndüm. Rowan'ın kazağına çakıllar yapışmıştı ve dirseğim de yanıyordu.

"Addie, iyi misin?" Rowan koşarak arabanın diğer yanından yardıma koştu. "Ayakkabın nerede?"

"Vakit yok," dedim. Markete koştururken çıplak ayağım zonkluyordu ama mesanem yirmiden geriye saymaya başlamıştı. Ayağımı koruyacak ayakkabı gibi bir şeye vaktim yoktu.

İçeride tanımadığım abur cubur reyonlarının arasında en az beş saniye kaybettikten sonra içeride tuvalet olmadığını fark ettim. Sonunda kasaya doğru koşturdum. Kasanın önünde kalçasını tezgâha dayamış yaşlı bir kadın vardı, iki yandan örülü saçlarını başının üstünden birleştirmişti. "Ona dedim ki ister evlen ister evlenme. Ama sonra gelip da bana ağlarsan..."

"Merhaba tatlım," dedi kasadaki adam, gözlerini hevesle bana dikmişti. *Kurtar beni,* diye yalvarıyordu bakışlarıyla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tuvaletnerede?" Kelimeler arasında duraksayacak kadar bile zamanım yoktu; durum çok çaresizdi.

Durumun aciliyetini anlamış olacak ki büyük bir şevkle yerini tarif etmeye başladı. "Tuvalet dışarıda, hemen arkada. Şu tarafta."

Sepetini neon renkli kafein bombalarıyla dolduran İan'ın yanından koşarak geçtim. Midem resmen çalkalanmaya başlamıştı. Nihayet tuvalete ulaşmıştım ama kadınlar bölümünün kapısına asıldığımda oynamadı. "Merhaba?" diye bağırıp yumruğumu kapıya vurmaya başladım.

"Dolu," dedi neşeli bir İrlandalı sesi.

"Lütfen acele edebilir misiniz?" Çaresizce kapı kolunu evirip çevirmeye çalıştım. Altıma işeyecektim. Gerçekten de altıma işeyecektim.

Birden erkekler tarafının kapısı açıldı ve tam kendimi o tarafa attığımda dışarı sakallı bir adam çıktı. "Ah. Erkekler tuvaleti bu tatlım," dedi gergin bir sesle.

"Ben Amerikalıyım," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. *Ben Amerikalıyım, o yüzden cinsiyet âdetlerine uymama gerek yok.* Ya bunu geçerli bir mazeret olarak gördü ya da benim deli olduğumu düşündü ama anında yolumdan çekildi. Çabucak kapıyı kilitledim ve arkama döndüm. Berbat ışığın altında bile yerin içler acısı hâlde olduğu görülüyordu. Islaktı ve tuvalet kâğıdı kalıntılarıyla kaplıydı. Doğruca elimle ağzımı ve burnumu kapadım.

"Addie, bunu yapabilirsin," diyerek motive olmaya çalıştım. Başarmalıydım. Yoksa diğer seçeneğim, bir palyaço arabasının arka koltuğunda Dingle'a kadar beklemekti.

Tuvaletten çıkıp kendimi yeniden dışarı attığımda Rowan arabadaydı, telefonunu kulağına dayamıştı. Çabucak markete geri döndüm ve en büyük boy Şekerli Puflar kutusunu aldım ve kasaya gittim. Kasiyerin durumunda bir değişiklik olmamıştı.

"...ben de ona, hayatını bir çöp yığını içinde heba etmek istiyorsan sorun değil dedim. Beklediği şey bizim öylece..."

"Seni süt reyonuna yönlendireyim mi?" Kasiyer elimdeki kutuyu almak için öne atıldı, bu esnada Noel Baba'ya yakışacak gözlüklerini düşürecek gibi oldu. Ne kadar zamandır burada tutsaktı acaba?

Başımı hayır anlamında salladım. "Teşekkürler ama arabayla yolculuk ediyoruz. Sütü muhafaza edebileceğimiz bir yer yok pek."

Adamın gözleri ilgiyle parladı. "Ben de senin yaşındayken öyle birkaç yolculuğa çıkmıştım. Nereye gidiyorsunuz?"

Örgülü kadın hoflayıp pofladı ve ne kadar rahatsızlık verdiğimi anlamam için elindeki poşetleri bir elinden diğer eline geçirdi.

"Şimdi Dingle'a gidiyoruz ama sonrasında müzik festivaline devam edeceğiz."

"Elektro Piknik mi?" diye sordu.

"Duydunuz mu festivali?" Rowan ve Ian festivalin çok önemli olduğunu söylemişti ama bu, onların alternatif müzik dünyalarında mı yoksa gerçek dünyada mı geçerli bilemezdim. Gerçek dünya olduğu kesinleşmişti.

"Kesinlikle. Aileleriniz için dua edeceğim." Göz kırptı. "Ben gitmedim hiç ama geçen sene kızım gitti. Orada yaşadıklarının büyük oranda sansürlenmiş bir hâlini dinlediğimi hissettim. Ama tabii ki anlatılanları biliyorsundur."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Tek boynuzlu kıyafetleriyle evlenen insanlar, açık havada sıcak suyla doldurulan eski ayaklı

küvetler, ormanda yapılan çılgın partiler, suya batmış iki katlı otobüsler... tamamen üç ayaklı hayvanlardan oluşan hayvanat bahçesi. O tip şeyler. Herkes kostümleriyle katılıyor ve her türlü taşkınlık yapılıyor işte."

Şaka mı yapıyordu? Şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Ayrıca kim böyle bir liste çıkarabilirdi ki? Dehşete düşmüş hâlde ona bakakaldım.

"Hikâyeleri duymamışsın," dedi, gözlerinin etrafı daha da kırışmıştı.

Bu duyduklarım, bu geziyi bizimkilerden gizleme olayını bambaşka bir boyuta taşımıştı. Bizimkiler aklını kaçırırdı. İrlanda'nın birkaç kenarkasabasını ziyaret etmek bir şeydi, çılgın bir partiye gitmek ise bambaşka bir şey. Yakalanırsak büyük ihtimalle karşılığında daha önce deneyimlemediğimiz bir kategorideki cezaya maruz bırakılırdık.

"Şey, aslında seni korkutmak istememiştim." Yüzümdeki ifade komik gelmiş olacak ki gülmeye başladı. "Sağa sola bulaşmazsan bir sorun çıkmaz. Özellikle izlemek istediğin biri var mı?"

Kendime gelmeye çalışırken başımı salladım. *Sağa sola bulaşmı.* Cubby Jones planlara dahil olmadığı sürece bunu yapabilirdim sanırım. "Abim en sevdiği grubu izleyecek. Titletrack'i."

"Titletrack! Son konserleri," diye araya girdi tezgâhın yanındaki kadın, çantasını göğsüne bastırmıştı. "Seni şanslı kız seni!"

Şaşkınlıkla ona döndüm. O da mı grubun hayranıydı? "İlk şarkılarına bayılırım... Aaron, neydi şarkının adı, şu klibi Burren'da çekilen?"

"*Classic*," dedi kasiyer. "Buralarda o grubu çok severiz."

"Aslında bir Titletrack gezisi yapıyoruz. Burren'dan geliyoruz."

"Bir Titletrack gezisi!" Kadıncağız bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Örgülerinden birini çekiştirdi. "Ne kadar *harika* bir fikir. Aaron! Harika bir fikir, değil mi?"

"Harika," dedi adam görev bilinciyle.

"Evet, abim büyük hayranları. Şu anda o da..." Ian'ı işaret etmek için arkama döndüm ama market boştu. "Ah, ben gitsem iyi olacak. Tavsiye için çok teşekkürler."

"Su içmeyi unutmayın," diye seslendi adam ben aceleyle kapıdan çıkarken.

"Yanına şu el antiseptiklerinden al!" diye bağırdı kadın. "Ve yarımadada da dikkatli olun. Bugün büyük bir fırtına yaklaşıyor. Yazın en beterlerinden biri."

"Teşekkürler," diye seslendim omzumun üzerinden.

Dışarı adımımı atar atmaz kulaklarıma Rowan'ın sesi doldu. "Anne, sana bunu daha önce de söyledim. Henüz bunu konuşmak için hazır değilim. Yazın sonuna kadar vaktim olduğunu söylemiştin ve bu da hâlâ iki haftam olduğu anlamına geliyor. Babam hakkında konuşmak istiyorsan onu ara... Anne, *dur* lütfen." Telefonu kapadı ve yüzünde hüzünlü bir ifadeyle döndü.

İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama onun yerine gevrek kutusunu göğsüme bastırmış hâlde, ayakkabı olan ayağım üstünde aptalca olduğum yerde kaldım. Tüm konuşmaya kulak misafiri olmuşum gibi görünüyordu büyük ihtimalle. Aslında gerçekten de kulak misafiri olmuştum. Sadece kasıtlı yaptığım bir şey değildi. Ama şimdi de meraklanmıştım. Rowan neyi konuşmaya hazır değildi?

"Hey, Addie," dedi Rowan zayıf bir sesle. "Uzun zamandır mı oradasın?"

Kafasının üstünde, *Lütfen hayır de*, yazan bir konuşma balonu vardı. Gevrek kutusunu sıkıca tutmaya devam ederken kafamı hayır anlamında salladım. "Uzun olmadı."

İfadesi üzücü bir şekilde soluverdi. İçimdeki ses hemen, *Düzelt şunu*, diye buyurdu. İçimdeki ses, başkalarının duygularıyla ilgili ne çok şey söylüyordu. Etrafıma bakındım, onu neşelendirecek bir şeyler söylemek istiyordum. "Peki... arabandan göbek üstü çakıldığımı hatırlıyor musun?"

Yüzü birden aydınlanıverdi. "Ortalama olarak, günde kaç kez park alanlarına balıklama atlıyorsun?"

Gri gökyüzüne bakarak düşünüyormuş gibi yaptım. "Üç. Bugün işler kesat."

Gülümsemesi büyüdü, sonra bakışlarını yere çevirdi ve bir taşı hafifçe tekmeleyip bana doğru yolladı. "Biliyor musun, Addie, hiç de beklediğim gibi biri çıkmadın."

"Hımm," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Gülümsemesi duruyordu, o yüzden kötü anlamda demediğini biliyordum ama ben pozitif değildim.

"Hımm, ne?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Bu da o kolaylıkla hakaret gibi algılanabilecek iltifatlardan biri. 'Saçına değişik bir şey mi yaptın? Çok güzel görünüyor,' gibi. Yani daha önceden bok gibi görünüyordu." Rowan'ın dudaklarına yine bir gülümseme yayıldı. Ne çok konuşuyordum. Rotayı doğru yöne çevirdim. "Sormamın sakıncası yoksa, nasıl birini bekliyordun?"

Gamzesi daha da derinleşti. "Ortalama birini. Ian'ın neden senden bu kadar çok bahsettiğini anlayabiliyorum şimdi."

Şaşkınlıkla kalakaldım. "Sana benden mi bahsetti? Kişisel konulara fazla girmiyorsunuz sanıyordum?"

"Sadece önemli şeyler," dedi Rowan. "İkinizin çok yakın olduğunu söyledi bana. Bu yüzden biraz şaşkınım çünkü siz..." Elini şöyle bir salladı.

"Çünkü biz sürekli kavga ediyoruz," diye cümlesini tamamladım.

"Biraz şaşırtıcı oldu," diye itiraf etti. Kollarını kavuşturdu ve bakışları yeniden yere kaydı. "Her neyse, buraya gelmene sevindim çünkü sana göstereceğim bir şey var." Pencereden girip arka koltuğa uzandı ve rehberi çıkardı. "Sen içerideyken, ben de Ian'ın haritası üstünde kitaptaki yerlere bir baktım ve birçoğu birbirine çok yakın. Hatta çoğu Titletrack duraklarımızla aynı. Ve bil bakalım neyi fark ettim? İçlerinden biri de Dingle Yarımadası, yani bir sonraki durağımız!"

Rehberi bana uzatıp DINGLE YARIMADASI yazısını açtı. Sayfaları sıkıca tuttum. "Peki ya Ian ne olacak?" dedim, dönüp markete

bir bakış atarken. "Bilmem fark ettin mi ama ne zaman benim aşk hayatımdan konu açılsa birileri bağırmaya başlıyor."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim." Sevimli ve bana da bulaşan bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Ben Ian'ı hallederim. Teknik olarak rehbere tek başıma da uyabilirim. Ama mesele şu ki, biraz şey geliyor..." Dudaklarını büktü. "Acınası. Ama beraber yaparsak... Belki de aptalca bir fikir bu."

"Aptalca değil," dedim hemen. Burren'daki çiçek seremonisi, beklediğim gibi hayatımı değiştiren bir deneyim olmamıştı ama Cubby'nin üstesinden gelmek için özel bir şey yapma fikri hoşuma gitmişti. Ayrıca Rowan elinden geleni yapıyordu, onu böyle ortada bırakacak değildim.

Sesimin daha istekli çıkması için çaba sarf ettim. "Neden olmasın ki? En kötü ihtimalle ilginç birkaç yer görürüz. İyi ihtimalle de İrlanda'dan artık kırık olmayan bir kalple ayrılırım." Evet, tabii ya. Buna bir an bile inanmamıştım.

Yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. "Teşekkürler, Addie. Sen ayakkabını bulmaya çalış. Ben de Ian'ı ikna etmeye çalışayım. Onu buna ikna edebileceğime eminim."

Mutlulukla park alanında ilerlemeye başladı ve ben de dönüp arkasından onu izledim. Koca dünyada kalbi benden daha kırık olan tek kişiyi bulmuş olabilir miydim?

Dingle Yarımadası

İrlanda bir pasta olsaydı ve sen de benim fırınımdan çıkacak bir şeyi alacak müşteri olsaydın, sana kesinlikle kalın bir dilim Dingle verirdim. Mayhoş, şekerli ve bolca çiğnemen gereken Dingle.

İçinde, karşı konulamaz malzemeler var: Ezik kadife tepeler, kremayla kaplı gibi görünen tepelerin ardında kaybolan yollar, dönemeçli yollarda jelibon gibi görünen evler. Hepsini çırp karıştır ve karşında, bir bardak süte bandırmak isteyeceğin parmak şeklinde bir yarımada.

Neyi merak ettiğini biliyorum, tatlım: Bu anlatılan pastoral mükemmellikle benim kırık kalbimin ne alakası var? Sormana çok sevindim. Ayrıca, her şeyi ne güzel de yakalıyorsun sen öyle!

Bunun döngüyle alakası var, canım. Süreçle. Bir noktada (belki de çoktan olmuştur?) kalp kırıklığını yüklenip sağlam, kahverengi bir kutuya koyacaksın ve sonra da onu alıp postaneye götürüp derin bir iç çekerek orada bırakacaksın. *Bittiği için mutluyum*, diye düşüneceksin. *Amma rahatladım.* Eve, tüy kadar hafif bir kalple döneceksin ama o anda şaşkınlıkla o kahverengi kutunun kapında durmakta olduğunu göreceksin. Sana geri gönderilmiş. Sahibine iade. Sevk gerçekleştirilemedi. *Ama daha az önce yaptım bunu*, diye düşüneceksin. *Bununla uğraştım zaten.*

Uğraştığını biliyorum. Ama bunu yeniden yapmak zorunda kalacaksın. Popüler kanının aksine, birini unutmak öyle bir kerede başarılacak bir şey değildir.

Kalp kırıklığı sürecine, bir yarımadaya bakar gibi bakmak yardımcı olabilir. Seni sayısız sevinçten ve harika şeyden geçiren tek ve uzun bir yol. Keder, sorunun etrafında dönüp durmanızı, bazen de artık bir duraktan ziyade manzaranın bir parçası hâline gelene kadar yanından defalarca geçmenizi gerektirir. İpucu şudur: Ümitsizliğe kapılma. Her ne kadar bazı günler aynı yerde dönüp duruyormuşsun gibi hissettirse de aslında gelişme kaydediyorsun.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Inch Plajı'nı bul, sonra suyun içine girip ilerleyebildiğin kadar ilerle. Üşüyeceksin. Sonra daha da üşüyeceksin. Ve en sonunda vücudun uyuşmaya başlayacak. Ve soğuğa bir dakika daha katlanamayacağını düşündüğün anda suda bir dakika daha kal. Bu kötü durumda hayatta kalabiliyor musun? Hayatta kalamayacağını düşündüğün kötü ve acılı süreçler oldu ve yine de onlardan sağ çıkmayı başardın mı? İlginç, tatlım. Gerçekten ilginç.

—*Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı*

TAM YARIMADAYA GİRECEĞİMİZ SIRADA FIRTINA KOPTU. *Koptu* derken şunu söylemeye çalışıyorum, sanki adaya zorla girmeye çalışan ve anakaraya sürülmesi gereken birileriymişiz gibi üzerimize üzerimize geldi resmen. Şiddeti giderek artıyor falan da değildi, bir saniye önce yağmur yağmazken, bir saniye sonra yağmur damlaları arabanın tavanını öyle bir dövüyordu ki kafatasımı delmeye çalışıyorlarmış gibi hissediyordum. Yağmur, kalın bir perde gibi camlardan aşağı iniyordu ve Rowan da sürekli rüzgârla ilgili yorumda bulunuyordu. "Şakır şakır yağıyor gerçekten," dedi gergin bir şekilde.

"Hey, Rowan, sanırım kenara çekmemiz lazım," dedim Ian'ı işaret ederek. Ian pencereye doğru yaslanmış, hafifçe yeşeren yüzünde gözündeki morarıklık daha da ortaya çıkmıştı. Ian'ı defalarca kusarken görmüştüm ve şu an yüzünde beş ikazdan dördünü görebiliyordum. Kusması kaçınılmazdı.

"Bir şeyim yok. Sadece..." diye lafa girdi ama cümlesini tamamlayamadan ağzını sıkı sıkı kapadı.

"İlk fırsatta kenara çek," dedim Rowan'a ve boş gevrek kutusunu kapıp Ian'ın eline tutuşturdum.

Ian mide bulantısı konusunda kamu spotu olabilecek bir çocuktu ama aynı şey inatçılık için de geçerliydi. Asla bir şeylerin onu hasta ettiğini itiraf etmez ve bu yüzden de sürekli kendisini

hasta eden şeyler yapardı. Yıllardır hiçbirimiz Amapark'taki hız trenlerinde ortanın yanında oturmazdık.

"İrlanda'nın tatil havası işte, büyütülecek bir şey yok. Yakında durulacağından eminim." Rowan soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama rüzgâr yine arabayı vurup da Ian iki büklüm olunca direksiyonu sarstı.

"Ian, iyi misin? Bana seni araba tuttuğunu söylememiştin."

"Tutmuyor," diye cevap verdi Ian. "Düğünde dokunacak bir şey yemiş olmalıyım."

Bazen abilerimin, zayıf yanlarını itiraf etmeyi asla başaramayacaklarını düşünüyordum. "Rowan, yalan söylüyor. Bu yıllardır olan bir şey. Fırtına sırasında rüzgârlı bir yol, başımıza gelebilecek en kötü senaryo."

Ian'ın ters bakışlarından kaçıp bulanık camıma yapıştım ve manzaraya dikkatlice baktım. Fırtınanın etkileri olmasa bile Dingle Yarımadası, İrlanda'nın bir üst versiyonu gibiydi, çığlık çığlığa bağıran drama etkenleriyle dolu görünüyordu. Hâlâ iki şeritli dar bir yolda ilerliyorduk ancak şu an her şey Dr. Seuss boyutuna geçmiş gibiydi. Solumuzdaki parlak yeşil dağ zirveleri kaybolmuş ve yerine karamsar bir kahve rengindeki yoğun bulutlar gelmişti; sağımızda ise yağmur dolu bulutlarla sarılmış okyanus vardı.

Ian'ın telefonu ötttü. "Ah, hayır. Annemden mesaj."

"Ne diyor?"

Mide bulantısıyla çarpılmış yüzünü bana döndürmek için çabaladı ama bu hareket bile daha kötü olmasına neden olmuş gibiydi. "İndiğimizde ona haber vermemizi istiyor. Ona birkaç saate mesaj atarım."

Birden şiddetli bir rüzgâr Yonca'yı sarsıp yoldan çıkmamıza ve emniyet şeridine kaymamıza neden oldu. Bu sefer Rowan'ın kelime seçimi, "kehretsin"den biraz daha güçlüydü.

"Rowan, halledebilir misin?" diye sordum. Çıldırmış gibi direksiyona sözünü geçirmeye, dengesini kazanmaya çalıştı ama yeni bir şiddetli rüzgâr bizi aksi yönden vurdu. Ve belki de

sadece milisaniye boyunca Yonca sadece iki tekerinin üzerinde durdu. Ian gevrek kutusuna uzandı ve içine kustu.

Onu görünce ben de öğürmeye başladım. Ian'ı milyonlarca kez kusarken görmüştüm ama bu manzaraya asla alışamayacaktım. Beceriksizce sırtını sıvazlamaya çalıştım, ona bakmamaya çalışıyordum. "Tamam, Ian, sorun yok. Tamam, iyisin."

"Artık kenara çekiyorum." Rowan arabayı bu sefer bir karışlık emniyet şeridine çekti, park ettikten sonra kendini direksiyonun üzerine attı. Ian penceresini açtı ve başını dışarı çıkarırken içeriye sprey etkili yağmur girdi.

"Vay canına, sarsıcı bir deneyimdi," dedim birkaç derin nefes alarak.

Birden araba titremeye başladı. Tam Ian, "Ne..." diye lafa giriyordu ki köşeden devasa bir tur otobüsü çıktı.

"Sıkı durun," diye uyardı Rowan. Ben Ian'ı içeri çektim ve tır otobüsünün tamponumuzun yanından kıl payı geçişini izlerken hepimiz ölümle yüzyüze geldik. Otobüs arabaya hatırı sayılır miktarda su sıçrattı. Hepimiz korku filmlerindeki gibi çığlık atmaya başladık.

"Hepimiz öleceğiz!" diye inledim, çığlıklarımız dindikten sonra. Su, Ian'ın camından içeri girmeye başlayınca o da hemen camı kapadı.

"Tur otobüsü tarafından öldürülmek," dedi Rowan iç çekerek.

Birden, fırtınayla hiç alakası olmayan bir şey geldi aklıma ve hemen Ian'ın koltuğunun arkasına yapıştım. "Ian, düğün turuna rastlamamız imkânsız, değil mi? Mel teyzem İrlanda'nın batısında olacaklarını söylememiş miydi?"

Ian parmaklarıyla bir X işareti yaptı, sanırım bu hayır demekti. "Annemin e-postasını hackledim ve onların yol haritalarını çıkardım. Yanlarından bile geçmeyeceğiz."

"Hackledin mi?" dedim. "Onun şifresini kullandığını mı söylemek istiyorsun?" Annem şifresini sıkça değiştirmesi gerektiğini ya bilmiyor ya da umursamıyordu. Archie bunu bir ara-

lık ayında keşfetmişti ve o zamandan beri Noel hediyelerimizi öğrenmek için bu yolu kullanıyorduk. "Onlarla karşılaştığımızı düşünebiliyor musun?"

Ian başını salladı. "İmkânsız. Bizim geziyi, onlarla karşılaşmamızın imkânsız olacağı bir şekilde planladım. Ayrıca şu anda en büyük sorunumuz o mu bilemem," dedi gökyüzünü işaret ederek. Yüzü yonca yeşili olmuştu.

Birden, sırtımdan aşağı buz gibi su boşladı ve öne doğru atladım. "Soğuk!" diye çığlık attım, penceremden su giriyordu. Penceremin içinden giriyordu. "Rowan! Araban sızdırıyor."

Su sızmaktan çıkıp fışkırmaya başlarken Rowan dönüp arkaya baktı. "Olamaz! Max yeni tavanın sorun çıkarmayacağını söylemişti."

"Ne tavanı? Max de kim?" diye sordum, sanki bu detayları öğrenmem, arka koltukta yağan yağmuru durdurabilecekmiş gibi.

"Tamir için bana yardımcı olan..."

"Benim pencerem de!" diye bağırdı birden Ian, çığlığı benimkiyle aynıydı. Kolu tutup zaten kapalı olan camını kapamaya çalıştı.

"Ian, o yaptığın işe yaramayacak," dedim.

Rowan anahtarı çevirdi ve yola fırladı; tabii Yonca da, su geçirmezlik konusunu tamamen unutarak tepki verdi. Şimdi mümkün olan her delikten su giriyordu. Küçük bir köprüden geçtik ve yağmur son hız üstümüze inerken iki pompası olan minik bir benzinciye girdik.

Ian çıldırmış gibi penceresini indirdi ve başını dışarı çıkarıp, kıyıya vurmuş bir balık gibi nefes almaya çalıştı. Ben de sırılsıklamdım. Şortumun içinde su birikmişti ve saçlarım mısır püskülü gibi tel tel olmuştu.

"Az önce ne yaşadık ya?" dedi Rowan ve kendini koltukta arkaya attı.

"Addie, bunu nasıl tamir edebiliriz?" diye sordu Ian.

Mekanik Addie yardıma koşsun. Uzanıp tavanı şöyle bir oy-

patinca üzerime su damlaları sıçradı. "Güzel görünüp görünmemesini umursar mıyız?"

Rowan ön panele ellerini vurarak, "Sence güzellik umurumuzda gibi mi görünüyor?" diye sordu.

"Mantıklı," dedim. "Banda ihtiyacımız var. Çok güçlü, kalın bir banda."

Rowan hızla başını salladı. "Bant. Tamam. Hemen markete gider ve sorarım." Bardak tutucusundan şapkasını kaptı ve başına geçirip markete koştururdu.

"Az kalsın bir Volkswagen'in içinde boğuluyorduk," dedi Ian, parmaklarıyla ön panelde ritim tutarak. "Ölüm ilanımızı bir düşünsene. Katil araba üç..."

"Ian." Dur durak bilmeyen parmaklarını durdurmak için öne uzandım. Ian'ın geçmiş hayatında sinekkuşu olduğuna dair bir teorim vardı. Ya da atletik bir kahve çekirdeği. "Rowan'ın annesiyle olan mesele ne?"

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bir önceki benzin istasyonunda annesine bağırırken duydum onu. Yaz bitmeden önce bir karar vermekten bahsediyordu."

"Gerçekten mi?" Ian bir tutam saçını ağzına soktu ve düşünceli bir şekilde çiğnemeye başladı. "Ailesi hakkında çok fazla şey bilmiyorum. Burren'da söyleyene kadar anne babasının boşandığını bile bilmiyordum."

"Sen ciddi misin?" O kadar abime göre bir durumdu ki bu. Tüm abilerime göre hatta. Bense arkadaşlarım hakkında her şeyi öğrenmek isterdim. İlk evcil hayvanlarının adından tutun da pizzayı nasıl sevdiklerine kadar. Lina, birlikte geçirdiğimiz ilk yatılı gecenin polis sorgusundan farksız olduğunu iddia ederdi. Ama görünüşe göre abilerimin bir arkadaşlık bağı kurmaları için birkaç benzerliği çözmüş olmaları yeterli oluyordu. *Futbol ve taco seviyor musun? Ben de.*

Ian, ön camdan aşağı inen bir su damlasını parmağıyla takip etti. "Rowan'la o tip mevzuları konuşmuyoruz pek."

Gözlerimi devirdim. "Çünkü Titletrack konuşmakla meşgulsünüz hep, öyle mi?"

"Hayır." Sesli bir şekilde nefesini verdi. "Yani, tabii ki müzik hakkında sohbet ediyoruz ama çoğu zaman daha derin şeylerden, bizim için önemli olan ya da bizi rahatsız eden şeyler hakkında konuşuyoruz. O tip şeyler işte."

Sırıtmadan edemedim. "Yani Rowan'la duygularınızdan bahsediyorsunuz, öyle mi?" Bir keresinde Archie bana, Lina'yla yaptığımız saatlerce süren telefon konuşmalarında birbirimize bu kadar ne anlattığımızı sormuş, ben de en sonunda "Neler hissettiğimizi," demiştim. Şimdi ne zaman Lina arasa, benimle dalga geçiyorlardı. *Nasılmış Lina? Neler hissediyormuş?*

"Evet, sanırım öyle," diye itiraf etti Ian. Bana, hemen tanıdığım o bakışlarından birini attı. Savunmasız, kocaman açılmış gözler; bu, bana kendisiyle ilgili önemli bir şeyi açıklayacağı zaman attığı bakıştı. "Sen de, keşke tüm katmanlarımın altındaki beni görebilecek biri olsa, diyor musun? Yani sporda, okulda ne kadar iyi olduğunu, ne kadar popüler olduğunu falan bir kenara koyarak sadece seni görebilecek biri."

Omuzlarını kavrayıp onu iyice sarsmak ve *Şaka mı yapıyorsun?* diye bağırmak istiyordum. Tabii ki aynı şeyi istiyordum. Hatta hayatımı tanımlayan bir istekti bu. Ian da mı böyle hissediyordu? İşte bu benim için yeni bir bilgiydi. "Archie'nin/Walter'ın/Ian'ın kız kardeşi yerine sadece Addie olabilmek mi?"

"Kesinlikle," dedi Ian.

Birden, Ian'ın benimle eskisi gibi konuştuğunu fark ettim; sanki Cubby, gözünün altındaki morluklardan bizi izlemiyor gibiydi. Büyüyü bozmak istemediğimden kelimelerimi çok dikkatli seçmem gerektiğinin farkındaydım. "Ama bu etiket işi de insan olmanın bir parçası, değil mi? İnsanları kategorilere sokmaktan hoşlanıyoruz, bu yüzden doğru olsun ya da olmasın, herkes bir şekilde etiketleniyor."

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim ama doğruydu.

Kendi kendimizi bile etiketliyorduk bazen: matematikte berbat, çapkın, budala.

"Asla doğru olmuyorlar," dedi Ian, sesinde kötücül bir tonla. "O etiketler insanlar için yeterli değil. Ve bir insanı kategorize etmeye çalıştığın anda, onu olduğu gibi görmeyi bırakıyorsun. Rowan'la sohbet etmeyi bu kadar sevmemin sebebi bu. Arkadaşız ama bambaşka bir boyutta. İnternette tanıştığım biriyle bu kadar yakın olacağım düşünmezdim ama bir arkadaşa ihtiyacım vardı ve o, oradaydı."

Arkadaşa ihtiyacım vardı kısmında gülümsemesini bekledim ama o sadece bakışlarını kucağına çevirdi, dizi zıplamaya başlamıştı. Eğer Ian arkadaşı olmadığı için yakınıyorsa, bizim ölmemiz gerekirdi. Birileri ona seslenmeden, futbol ligiyle ilgili konuşmaya çalışmadan bir yere gidemezdik; bunu çocuklar, yetişkinler, herkes yapardı.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum," dedim yavaşça. "Benimle konuşabilirdin."

Saçları öne arkaya savruldu. "Meşguldün. Lina'yla, futbolla ve..." Cubby. Söylemesine gerek yoktu. İkimiz de bakışlarımızı kaçırdık. "Rowan bana kitabı anlattı."

"Ve?" diye sordum, elimden geldiğince normal bir şekilde.

"Ona değer veriyorum ve sana da değer veriyorum, siz yardımcı olacağını düşünüyorsanız tamam o zaman, varım." Arkaya döndü ve gözlerini ciddiyetle bana dikti. "Ama bir kitabın söylediklerini yaparak yaşananlarla başa çıkamazsın, biliyorsun değil mi? Sorunun ortadan kalkmasını sağlamayacak."

Öfke içimde yine fokurdamaya başlamıştı. "Peki anneme söylemek ortadan kalkmasını sağlayacak mı? Bizimkileri bu işin içine sokmak, sadece daha da büyümesine neden olacak."

"Çoktan büyümeye başladı bile," dedi Ian, abilik laflarını etmeye başlamıştı yine. "Addie, eninde sonunda bununla yüzleşmen gerekecek. Senin istediğin şekilde olmasını istemez misin? İtiraf et. Bu iş senin boyunu aşıyor."

Boyumu aşmakla kalmıyor, beni boğmaya çalışıyordu. Ama bunu asla itiraf edemezdim. "Moher Kayalıkları'nda da söyledim sana, bu konuyu konuşmayacağım," deyiverdim.

"Eh, ben de konuşmayacağım. Sen doğru olanı yapana kadar," diye ısrar etti.

Doğru olan. Doğru olan, Ian'ı dinlemek, içimdeki sese güvenmek ve işler çığırından çıkmaya başladığı anda Cubby'yi bırakmaktı. Ama öyle yapmamıştım, değil mi? Artık çok geçti. "Ian, yeter!" diye bağırdım.

"Peki," diye soludu ve huysuz bir şekilde koltuğuna gömüldü.

Neden bu anı mahvetmek zorundaydı ki? Oysa bir anlığına her şey eskisi gibiymiş gibi hissetmiştim.

Dingle'a vardığımızı anlamak için bir tabela falan görmeme gerek yoktu çünkü Rehberdeki Kadın'ın tarifi tam isabetti. Burası *Alice Harikalar Diyarında* ile İrlanda'nın iç içe geçtiği bir yerdi; sihirle renklerin muzip bir karışımı. Yolun kenarında, neon renk skalasındaki turuncu, toz pembesi, turkuaz ve yeşil renklere boyanmış, Çılgın Şapkacı, Küçük Peynir Dükkânı gibi isimleri olan mağazalar sıralanmıştı. Rowan, sular altındaki kaldırım taşları arasında dikkatlice yürüyor ve durmadan bir şeyler anlatıyordu.

"Dingle, İrlandalı gençler için çok çekici bir yer. Her yaz kamp yapmak için buraya gelirler. İrlanda aksanını, danslarını ve daha birçok şeyi öğrenirler. Yarımadanın uzun bir süre anakarayla güçlü bağları olmadığı için, buradaki çoğu insan hâlâ Galce konuşuyor."

Rowan, benzin istasyonundan elinde bantla çıkar çıkmaz konuşmaya başlamış ve Ian'la aramızdaki gerginliği de alıp götürmüştü. Çatışmaları, üzerine çokça kelime yığarak bastırmaya çalışan biri olduğu ortadaydı ve biz bir şeyler söylemek istesek bile başaramıyorduk.

"Çok iyiymiş," dedi Ian sonunda, nadir görülen sessizliğinden ödün vermeden. Tartışmamız ikimizin de enerjisini alıp götürmüştü. Ian iki büklüm telefonuna gömülmüş, bense cama yapışmıştım. Az önceki öfkem şimdi yerini hüzne bırakıyordu.

"Peki... çocuklar, iyi misiniz siz?" diye sordu Rowan sessiz arabaya.

"Rowan, biz iyiyiz." Sesim, istediğimden daha zoraki çıkmıştı ve bunun üzerine Rowan'ın ifadesine bir gölge düştü. Ian da bana ters bir bakış attı. Zavallı Rowan. Bunu o istememişti. Olduğum yerde doğruldum ve ses tonumu düzelttim. "Kusura bakma, Rowan. Bize buranın tarihi ile ilgili bilgiler verdiğin için teşekkür ederiz. Pekâlâ, bir sonraki Titletrack durağının olayı nedir?" Ian'ın haritasına bir göz attım. "Slea Head?"

"Ah, orası harikadır," dedi Rowan, iki eliyle gözlüğünü düzeltme hareketini yaparak. "Titletrack, ilk dönemlerinde Slea Head Müzik adında küçük bir plak şirketiyle anlaştı. Artık şirket yok ama buraya adını veren onlar. Ayrıca burası benim İrlanda'da en sevdiğim yer."

"İrlanda kampından ötürü, değil mi?" dedim, az önceki monoloğunu dinlediğimi kanıtlamak için.

"Evet," dedi neşeyle.

Yol bizi kasabanın içinden geçirdikten sonra, bir tepeyle uçurum arasında sıkışıp kalacağımız kadar daraldı. Yoğun, pofuduk görünümlü sis tüm yolu etkisi altına almıştı ve okyanus gözlerden tamamen kaybolmuştu. Yarımadaya doğru ilerlemeye devam ettik ve ben, Rowan'ın direksiyonu doğruca okyanusa kıracağını düşündüğüm sırada, arabayı kenara çekti ve tepesine doğru daracık bir patikanın çıktığı dik bir tepenin dibinde durdu.

"Burası mı?" dedim.

"Burası," diye onayladı Ian, şimdi diziyle daha önce görülmemiş bir dans türünü deniyormuş gibi görünüyordu.

"Çok. Fazla. Rüzgâr," diye homurdandı Rowan kapısını açmaya çalışırken. Nihayet açmayı başardığında ise hepimizi tuzlu bir yağmur atağına maruz bıraktı.

"Lütfen oraya gitmeyeceğimizi söyleyin bana," dedim ama Ian çoktan dışarı çıkmış, sisin içerisinde Rowan'ın peşinden gidiyordu ve ben de mecbur onları takip ettim. Sonuçta arabanın içi de daha kuru sayılmazdı.

Dışarıda ıslak, buz gibi bir hava vardı ve manzara çok daha yoğun bir hâl almıştı. Su, koyu bir turkuaz rengine bürünmüştü ve tepelerin üzerini yoğun, kıvrımlı bulutlar kaplamıştı. Tüm renkler, özellikle de yeşil fazlasıyla doygun görünüyordu burada. İrlanda'ya gelmeden önce, yeşilin nasıl bir renk olduğunu bildiğimi düşünürdüm. Ama görünüşe göre bilmiyordum. Tam olarak değil.

"Şu taraftan," dedi Rowan, feci şekilde kaygan görünen daracık patikayı işaret ederek. Dik tepeye doğru çıkıyor ve sisin arasında kayboluyordu. Ian bir saniye bile tereddüt etmeden patikaya yöneldi, Rowan da hemen arkasından gidiyordu.

Bir buz kütlesinin üstüne tırmanmaya çalışıyor da olabilirdim. Genelde çok işlevsel olan Converse ayakkabılarım bu durumda tamamen işe yaramaz hâldeydi ve dört ayak üstünde durmuş parmaklarımı çamura saplamaya ve çimenler üstündeki sümüklü böcekleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

Rowan tepede beni yukarı çekmek için bekliyordu ve önce bir sendelesem de sonunda yukarı, çimenli açıklığa çıkmayı başardım. Yakınlarda, kırk beş derecelik bir açıyla suya saplanmış, siyah ve pürüzsüz bir kaya, önümüzde de fırtınalı ve köpüren bir deniz vardı.

"İnsanlar burada sörf yapıyor!" diye bağırdı Rowan, rüzgârın içinden. Söylediğine inanamayarak, dalgaların uçurumu nasıl hiddetle dövdüğüne baktım. Omuzlarını silkti. "Uçlarda yaşayan insanlar."

"Mel teyzemin Slea Head'i görmemesi iyi olmuş, yoksa düğününün burada olmasını isterdi," dedim Ian'a ama o, yine not defterine gömülmüş, yağmurun altında hızla bir şeyler karalıyordu.

Rüzgârın meydan okur gibi kırıp geçirdiği uçurum kenarına doğru yürüdüm. "Dikkatli ol," dedi Rowan arkamdan.

Kollarımı iki yana açtım, rüzgâr hem benimle savaşıyor hem de beni destekliyor gibi hissediyordum. Rowan sırıtarak yanıma geldi ve benim yaptığım şeyi yaptı. Orada, incecik yağmur olanca gücüyle yüzümüze vururken, iki T harfi gibi duruyorduk.

Parmak uçlarıyla benimkilere dokundu. Yağmur gözlük camlarını yıkıyordu. "Bir şeyler bağırmamız gerekliymiş gibi hissediyorum."

"Ne bağıracağız ki?" diye sordum.

"Herhangi bir şey." Derin bir nefes aldı, sonra gürültülü bir şekilde, "Haroooo!" diye bağırdı.

"Haroooo!" diye bağırdım ben de. Sesim, suyun üzerinden kayıp gitti ve Rowan'ınkiyle birleşti. Bu ses kendimi hayattaymışım gibi hissetmemi sağlamıştı. Ve cesur. Her zaman böyle hissetmek istiyordum.

"Çocuklar, ne yapıyorsunuz?" Ian, not defterini kapadı ve yanıma geldi. Rüzgâr saçlarını çılgınlar gibi savuruyordu.

"Bağırıyoruz," dedim.

Rowan, çenesiyle ilerideki sis perdesini işaret etti. "Orada ne var biliyor musun?"

"Loch Ness Canavar mı?" diye bir tahminde bulundu Ian.

"Amerika," dedi Rowan. "Burası İrlanda'nın en batı noktası. Yani İrlanda'da olup da Amerika'ya en yakın olabileceğiniz yer."

Gözlerimi kısarak ufka doğru baktım. Burada kendimi bu kadar iyi hissetmeme şaşmamak gerekirdi. Problemlerimle aramda koca bir okyanus vardı.

Ian omzumu dürttü –istemli ya da istemsiz, bilmiyorum– ve bir anlığına, rüzgâr tüm gücüyle üzerimize gelirken üçümüz orada öylece durduk. Birlikte. Bir anlığına bunun gerçek hayat olduğunu hayal ettim. Ian'la birlikte hayatımızdaki her şeye karşı böyle yan yana duruyorduk.

Bunun gerçek hayatımız olmasını istiyordum, rotadan sapıp da gittiğimiz bir yer değil.

❋ ❋ ❋

Tüm yazı rotadan saparak geçirmiştim, özellikle de geceleri.

Arka kapıdan sıvışıp çıktığımda saat on biri biraz geçiyordu, bahçeyi gizlice geçip kaldırımdan aşağıya, Cubby'nin arabasına koştum. Karanlıkta parlayan telefon ekranı yüzüne mavi bir ışık yansıtıyor ve arka planda hafifçe radyo çalıyordu. Yolcu koltuğuna oturuverip kapıyı arkamdan yavaşça kapadım.

"Benimle gizlice buluştuğunu bilse abin neler düşünürdü acaba?" Her zamanki gibi o tasasız ses tonuyla sormuştu ama çok gerilerde yüzeye çıkmayı bekleyen bir gerginlik de vardı sanki.

"Ian mı? Güzel soru. Ona söyleyecek misin?" diye sordum, parmağımı göğsüne dayayarak.

"Hayır," dedi sırıtarak.

Ian dışarıda olduğumu bilmiyordu. Antrenmanlarından sonra Cubby'yle çıktığımız araba yolculuklarını, bu yolculuklarda Cubby'nin elinin, sanki oraya aitmiş gibi dizime doğru gittiğini de bilmiyordu. Ve o eli oradan çekmediğimi de. Çünkü orada durmasını istiyordum.

Ian'a söylememenin birçok nedeni vardı ama ana sebep şuydu: Yıllar içerisinde, abimin Cubby'den bahsederken sesi özel bir hâl almıştı. Sanki az önce bir parça bitter çikolata yemiş gibi anlatırdı onu. Ve bu akşam, Ian'ın bunu uygun bulması ya da bulmaması ile ilgili değildi. Bu benimle ilgiliydi.

Benimle ve Cubby'yle ilgili.

❋ ❋ ❋

"Burada kalmak istediğinize emin misiniz?" diye sordu Ian kuşkuyla. Boyaları dökülen, yanık turuncu renkli bir binanın önünde duruyorduk; hostelden ziyade cezaevine benziyordu. Ferforje mobilyalar sundurmaya zincirlerle bağlanmıştı ve pencerelerde de demir parmaklıklar vardı. "İnsanları içeride mi yoksa dışarıda mı tutmaya çalışıyorlar?"

"Bence güzel görünüyor," dedim. "Tam bir... ev gibi. Olan-

tik bir tarz." Rowan'la birbirimize baktık. Geceyi Dingle'da geçirmek için Ian'ı ikna etmek zor olmuştu. O yola devam etmek istiyordu ama rehberdeki durağımız, Inch Plajı diye bir yerdi ve ne yazık ki hava, plaj için pek de uygun değildi. Bir de hipotermi gibi ufak bir sorunumuz vardı ve olasılığı giderek daha da artıyordu.

Ama küçük bir problemimiz vardı: Dingle tam turist sezonundaydı. Bu da hiçbir otelde boş oda olmadığı anlamına geliyordu. Fazla neşeli, sağı solu reklamlarla dolu internet sitesinde HER ZAMAN BOŞ ODAMIZ VAR!!!! yazan Gökkuşağının Sonu Hostel dışında. Artık hosteli ve ne kadar çekici olduğunu gördüğüm için bunun sebebini anlayabiliyordum.

"Gökkuşağının gerisinde bir yerde," dedi Rowan ifadesiz bir suratla. "Tam İrlanda işi." Anahtarı kontaktan çekti.

"Hadi ama," dedim. "O fırtınada araba sürmekten iyidir."

"Hem sen de makalen üstünde çalışabilirsin," diye araya girdi Rowan. "Burren ve Slea Head'den sonra bir sürü malzeme biriktirmişsindir."

"Doğru," dedi Ian. "Yazmaya başlasam iyi olur. Sonunda çok büyük bir işin içinden çıkmaya çalışmam böylece. Ayrıca, blogumda paylaşım yapmalıyım."

"Harika! Hadi gidelim," dedim. Henüz Yonca'da yarım gün geçirmiştim ve şimdiden her yerim ağrıyordu. Bir çırpıda arka koltuktan sıyrılıverdim.

İçerisi, Gökkuşağının Sonu adlı bir yer için fazla renksizdi. Kahverengi dışında. Kahverengi yerler, kahverengi halı, kahverengi döşeme ve beş ampulünden ikisi yanmayan pirinç lambalar. Mekânın kokusu bile kahverengiydi: yanık tostla sinmiş etli güveç kokusu karışımı.

Dandik ahşap masaya doğru ilerledim. Üzeri tamamen kâğıtlarla kaplıydı ve leş gibi bir klasörün üstünde de bir fincan kahve duruyordu.

"Merhaba?" diye seslendim. Kahverengi, sesimi çiğneyip yuttu.

"Kimse yok gibi görünüyor. Belki başka bir yeri denemeliyiz," dedi Ian.

"Başka bir yer yok. İnan bana, denedik." Masayı geçip arkadaki karanlık koridora girdim. Bir kapının altından ışık sızıyordu. "Merhaba?" deyip kapıyı hafifçe ittim. "Kimse var mı?"

Kıvırcık beyaz saçlı bir çocuk oturmuş video oyunu oynuyordu ve pis ayaklarını da önündeki masaya dayamıştı. Kulaklarında kocaman bir kulaküstü kulaklık vardı.

"Affedersiniz?" Omzuna hafifçe vurmak için uzandım ancak tam o sırada arkasını döndü ve gürültülü bir şekilde yere yapıştı.

"İyi misiniz?" dedim ona yardım etmek için davranırken.

"İyi mi? Fena sayılmaz." Kulaklığını çıkardı. 18-19 yaşında ya da en fazla yirmilerinin başında görünüyordu, inanılmaz bronz bir teni ve bir dağcınınki gibi ufak tefek ama kaslı bir vücudu vardı. Aksanından İrlandalı olmadığı anlaşılıyordu. Avustralyalı olabilir miydi? Ya da İngiliz? Kocaman gülümsedi ve bembeyaz dişleri yanık teniyle bir tezat oluşturdu. "Nasıl gidiyorsun?"

Nasıl gidiyorsun mu? Buna nasıl cevap vermem gerekiyordu ki? İyi mi? Ya da Elektiro Piknik'e gidiyorum mu?

Sorunun cevabını çözmemi beklemedi. "Yataklar için kusura bakmayın. Berbat olduklarını biliyorum. Ama bu yüzden fiyat bu kadar uygun sanırım. Hem dürüst olmak gerekirse, Emerald Isle'a bu kadar yolu uyumak için gelmediniz, değil mi? Keşfetmek için buradasınız."

Kaşlarımı kaldırdım, kafam iyice karışmıştı. "Sanırım beni biriyle karıştırdınız." Daha önce konuştuğu biri.

Gözleri kocaman açıldı. "Ah, hayır. Siz Alman grupla birlikte değilsiniz, değil mi? Yataklar hakkında söylediklerimi unutun. Gökkuşağının Sonu'nda uyumak, bulutların üstünde uyumaktan farksızdır." Son kısmı melodiyle söyledi.

"Güzel kurtardın," dedim. "Üç kişilik yeriniz var mı?"

Omzuma hafifçe vurdu. "Tabelamızı görmediniz mi? Her

zaman müsait yerimiz vardır. Yatakları söylemiş bulundum ama izin verin de size mütevazı Gökkuşağının Sonu'nun güzel yanlarından bahsedeyim. Burada muazzam bir gece hayatı vardır. Her gece hava kararıktan sonra kapının önünde parti olur, tonla insan, arpa suyu, aklına gelebilecek her şey." Göz kırptı ve şaka yapıp yapmadığını anlama yeteneğim puf diye siliniverdi. "Bu arada ben Bradley. Avrupa'nın en batılı gençlik hosteli Gökkuşağının Sonu'na hoş geldiniz."

"Ben de Addie," deyip elini sıktım. "İnternet sitenizdekileri yazan sen olabilir misin acaba?"

Başını hevesle salladı. "Evet, ben yazdım, Addie. Kesinlikle ben yazdım. Tüm onları kırk sekiz saatte hallediverdim. Çok uyduruk bir site, biliyorum ama çok işime yarıyor ve böylece öğleden sonralarımı sörf yaparak geçirebilmemi sağlıyor."

"Slea Head'de mi yapıyorsun sörfü?" diye sordum.

"Aklımdan zorum olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve bana alıcı gözle bir baktı. "Peki sen neden sudan yeni çıkmış gibi görünüyorsun? Fırtına sırasında yürüyüş falan yapmıyordun, değil mi?"

"Yoldaydık. Arabamızın pek su geçirmez olduğu söylenemez de."

"Ah," dedi, sanki her şeyden haberi varmış gibi. "Normalde öğleden sonraya kadar kimseyi içeri almamam gerekir ama bu biraz acil durum gibi görünüyor. Sıcak bir duş sana iyi gelir gibi."

"Evet, kesinlikle," dedim minnettar bir şekilde.

Masanın üstünden beyaz, pis bir klasörü aldı, isimler ve telefon numaralarıyla dolu sayfalar arasında dolanmaya başladı. Hostelin kayıt defteriydi anladığım kadarıyla. "Nereden geliyorsunuz?"

"Seattle. Yani, aslında abim ve ben Seattle'danız. Birlikte olduğumuz diğer arkadaşımız Dublin'den." Arkamda büyük bir gıcırtı koptu ve kapının aralığında Rowan'la Ian'ın kafaları belirdi. Bradley de hemen onların üstüne atladı. "Sen abi olmalı-

sın. Sen de diğer arkadaş. Ben Bradley." Hararetli bir şekilde ellerini sıktı. "Ama siz ikiniz neden onun kadar ıslak değilsiniz? Arabanızın su geçirdiğini sanıyordum."

Rowan yüzünü ekşitti. "En çok arka koltuğa sızıntı oluyor."

"Ve ben de arka koltukta oturuyorum," diye tamamladım.

"Çok centilmence," dedi Bradley kaba bir şekilde ve bakışları ikisinin arasında gidip geldi.

Ian sweatshirtünün eteklerini çekiştirmeye başladı, yanakları hafiften kızarmıştı. "O bizimle gelmeyecekti, hazırlıklı değildik."

"Tabii tabii, boşuna nefesini tüketme." Bradley eliyle onları kışkışladı. "Şimdi kız kardeş duş alırken siz de gelip kayıt defterini imzalayın." Bana döndü. "Banyo, yatakhanenin hemen yanında. Havlular da yanındaki dolapta." Daha cümlesini tamamlamadan odadan çıkmıştı bile.

Banyonun temizliği tartışılırdı ama yine de duş çok iyi gelmişti. Üzerimi değiştirip saçımı tarayarak lobiye indim. Bradley, sayfalarının köşeleri kıvrılmış bir *Sörf Ansiklopedisi*'ne gömülmüştü. Beni görünce alkış tuttu. "Büyük gelişme var. Büyük. Artık haşlanmış bir sıçan gibi görünmekle uzaktan yakından alakan kalmamış."

"Teşekkürler," dedim gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Haşlanmış sıçan gibi göründüğümün hiç farkında değildim ama harika bir iltifattı bu. Bizimkiler nerede biliyor musun?"

Başını yemek salonuna doğru salladı. "Kıpır kıpır olan orada, internetin çektiği bir yer bulmaya çalışıyor. Kendisine başarılar diliyorum. Üzgün olan da yatakhanede."

Üzgün olan mı?

"Üzgün olan burada," diyerek odaya girdi Rowan.

Hay aksi. "Ah, pardon dostum ya. Benim demek istediğim..."

Bradley yan çizmeye çalıştı ama Rowan onu umursamadı.

"Addie, Inch Plajı'na gitmek ister misin? Hava açıyor gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" deyip pencereye gittim. Gri bulutların arasında bir parça mavi kendisini göstermeye başlamıştı. "Ne çabuk."

Bradley kitabını masaya koydu. "Burada havalar çok çabuk değişir." Doğruca satış moduna geçti. "Ve sadece üç avro gibi küçük bir ücret karşılığında bisiklet kiralamak ister misiniz? Ayrıca size Dingle'ın en iyi ücretsiz tur rehberini de önerebilirim." Kollarını iki yana açtı. "Ben."

Bisikletle bacaklarımı bir güzel esnetmek kulağa harika geliyordu. "Harika bir fikir! Ne dersin, Rowan?"

Önce bir tereddüt etti, gözlerini benimkilerden kaçırıyordu. "Bisiklet harika olur. O ıslak arabaya dönmek istemiyorum zaten. Ama... yarımadada çok vakit geçirdim, tur rehberi rolünü ben üstlenebilirim sanırım." Kalp Kırıklığı Ödevi'ni kimseyle paylaşmak istemiyordu anlaşılan. Rowan bu işi gerçekten ciddiye alıyor olmalıydı.

"Aaah," diye içini çekti Bradley, ikimize bakarak.

"Rehberdeki bir şeyi yapacağız da," deyiverdim. Saklayacak bir şeyim olmamasına rağmen yanaklarım yanmaya başlamıştı.

"Rehberdeki bir şey, gençler öyle mi diyor artık?" Bradley göz kırptı. "Sorun değil. İstenmediğim zaman anlarım. Bisikletler arkadaki kulübede. Bu seferlik müessesemizden olsun. Ama Ray amcama söylemeyin, olur mu? Bu akşamki partiye geleceksiniz ama, değil mi? İnsanlar dokuz gibi sundurmada toplaşmaya başlar."

Parti mi? Bunu tamamen unutmuştum. "Belki," diye ikimizin yerine de cevap verdi Rowan.

"Geleceğiz," dedim. Bradley yine göz kırpıp koridorda kayboldu.

Rowan derin bir nefes aldı. "Bu çocuk çok fazla."

"Ben sevdim." Rowan'ın giydiği temiz tişörte şöyle bir baktım. Bu seferkinde, bir elinde pizza, diğer elinde taco tutan bir

kedi vardı. Arka planda da morlu siyahlı bir gezegen görünüyordu.

"Bunu hipnotize edici olandan daha çok sevdim," dedim tişörtünü işaret ederek.

"Teşekkürler." Kahve lekeleriyle dolu rehberi havaya kaldırdı. "Maceraya hazır mısın?"

"O soğuğa geri çıkmaya hazır mısın mı demek istiyorsun yani?" Abartılı hareketlerle ellerimi kapıya doğru savurdum. "Neden olmasın?"

Fırtına sonrası Dingle'ın bambaşka bir havası vardı. O yoğun bulutlar hafif pusa dönüşmüştü ve dalgalar sakince kayalıkların dibine vuruyordu. Alçalıp yükselen, rengârenk teknelerle dolu bir marinadan ve yerel bir kahramandan bahseden bir tabelanın yanından geçtik. Bu kahraman Fungie adında, Rowan'ın anlattığına göre yıllardır turistlere görünen bir yunustu.

"Geldik," diye seslendi Rowan. Ana yoldan çıkıp küçük bir koya doğru inerken bisikletlerimiz hızlandı.

"Vay canına," dedim.

"Değil mi?" dedi Rowan.

Inch Plajı'ndaki kum, koyu bir gri tonundaydı ve güneş de hafif bir parıltıyla kumların üzerine vuruyordu. Akıntı yavaşlamıştı ve gümüşi köpüklerle süslü dalgalar kıyıya hafifçe vuruyordu. Güneş ışınları suda kaleydoskop etkisi yaratıyordu. Bunun karşısında stres üzerimden akıp gitti ve ciğerlerim açıldı. Sanki günler sonra ilk kez nefes alıyor gibiydim.

Plajın kenarında, yan duvarına SAMMY'NİN DÜKKÂNI yazılmış su yeşili bir bina vardı. Altında da büyük, kıvrık bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı:

Sevgili Inch seni bırakmalıyım
Söylerimi tutmak zorundayım
Son uykuma yatmadan önce
Belki de çok yollar aşmalıyım

Bu dizeler bana, geçen yıl edebiyat dersinde hazırladığım, Robert Frost'un *Karlı Gecede Ormanda Durmak* ile Emily Dickinson'ın *Bir Kuş Geldi* şiirleri arasındaki benzerliği incelediğim ödevimi aklıma getirmişti. Emily Dickinson'ı çok seviyordum. Baş harfleri büyük yazma ya da noktalama işaretlerine dikkat etme gibi bir huyu yoktu ama önemli değildi çünkü yine de ne söylemek istediğini tam olarak duyabiliyordunuz.

Biz kumsalda ilerlerken, dükkândan ellerinde dondurma külahlarıyla, saçları başları karışmış iki çocuk fırladı. Birbirilerini ebelemeye çalışıyorlardı. Anneleri de onlara uymuştu ve yanlarına varır varmaz küçük kızı alıp havaya kaldırdı.

"Bana annemi hatırlattı," deyip kadını işaret ettim. Şimdi küçük kız annesinin omuzlarında rahatça oturuyor, oğlan çocuğu da etraflarında dönüp duruyordu.

Rowan şapkasını çekip kulaklarını örttü. "Neden?"

"Çocuklarıyla koşturma şekli. Annem de bizimle oynardı. Sık sık. Diğer işlerini yapamayacağı anlamına gelse bile." Annem asla, bal dök yala mutfağı olan, okul aile birliği üyesi o kusursuz anne modelinden olmamıştı. Ama battaniyelerden bize kaleler yapmakta ustaydı ve bize masal okuduğunda, her karakter için ayrı ayrı sesler çıkarırdı. Ayrıca her zaman yanımızda olmuştu. İş hayatına geri dönüşü, beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar sarsmıştı.

"Kulağa harika bir anne gibi geliyor," dedi Rowan, ellerini ceplerine sokarken. "Bir keresinde Ian'la konuşurken annen

okul hakkında konuşmak için odasına girdi. Sizi gerçekten önemsediği anlaşılıyordu."

"Önemsiyor." *O zaman neden ona Cubby'yi anlatmıyorsun?* dedi kafamın içindeki o küçük ses. Hemen duymazlıktan geldim.

"Senin ailen nasıldır?" diye sordum dikkatlice. Özlem dolu ses tonunu duymamak için sağır olmak gerekiyordu.

"Hımm," dedi mutsuz bir ifadeyle. "Üç kişiyiz: annem, babam ve ben. Ve berbat bir durumdayız, gerçekten berbat. Bazen keşke daha kalabalık olsak da bu ıstırabı sağa sola bulaştırabilsek diye düşünüyorum."

Tecrübelerime göre ıstırap öyle bir şey değildi. Ya da mutluluk. İkisi de, etrafındaki herkesi sarıp sarmalayana kadar yayılmaya meyilliydi.

Ayak başparmağımı kuma sapladım. "Eminim ki tek çocuk olmanın bir sürü avantajı vardır." Daha kelimeler ağzımdan dökülürken yanlış bir şey söylediğimin farkına vardım. Tabii ki tek çocuk olmak harika olmalıydı –ama eminim ki artıları olduğu gibi eksileri de vardı– ancak abilerim olmasa nasıl biri olurdum hiç bilmiyordum. Özellikle de Ian olmasaydı.

"Sanırım var," dedi hiç de ikna edici olmayan bir ses tonuyla. İyice doğruldu ve ufka doğru döndü. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Rüzgâr da söylediğini duymuş gibi buz gibi bir havayla yüzümüze çarptı. Gerçekten bu yolculukta üşümekten gına gelmişti. "Rehberdeki kadın ne istiyorsa onu yapacağız."

Suya doğru ilerlerken parmaklarımız soğuk kumlara gömülüyordu. Buz gibi bir dalga bileklerimizi yalayınca ikimiz de şoke olmuş bir hâlde birbirimize baktık. Buna soğuk demek hafif kalırdı. Daha dramatik bir ifade lazımdı, mesela *buzullara layık* gibi.

"Yapabiliriz," dedi Rowan elini bana uzatırken. Üstüne fazla düşünmeden elini yakaladım, sıkıca tuttum; suya girerken sıcak ve rahat elini, elimin içinde hissedebiliyordum.

"Pekâlâ, rehbere geri dönelim. Senin olayın ne?" diye sordu Rowan. "Bundan sağ çıkamam dediğin hangi olayı atlatmayı başardın?"

"Lina'nın annesini kanserden kaybetmemiz." Kelimelerin süzgece takılmadan bu kadar kolaylıkla çıkabilmiş olmasına şaşırmıştım. Yaşadığım bu şeyi, Lina dışında kimseyle konuşmamıştım. Birkaç kez konuşmayı denemiş ama hızlıca, insanların yaşadığınız zor şeyleri öğrenmek istemediklerini fark etmiştim. Sadece bir süreliğine bununla ilgileniyormuş gibi yapıyor, sonra da en hızlı şekilde yeni bir konuya geçmek istiyorlardı. Ama Rowan öyle hissettirmiyordu.

Gri gözlerinde yaralı bir ifadeyle bana baktı. "Annesini kaybettiğini bilmiyordum. Ne kadar zamandır savaşıyordu?"

"Sadece birkaç aydır. İnsanı allak bullak eden bir durum. Bir an bizimle birlikte kasabadaki en iyi balık tacosunu ararken diğer bir an..." Sesim yavaşça kısıldı. Su ayak bileklerime hafifçe vuruyordu. Ne zaman Hadley'ye tarı konduktan sonraki o aylan düşünsem, aklıma o sesler geliyordu. Bipleyen hastane cihazları. Solunum cihazının vınlaması. Ödevlerini vermek için gittiğimde Linaların evinin sessizliği. O sıralarda aracı görevi görüyordum. Ödevleri ona götürüp sonra da öğretmenlere getiriyordum ama tüm öğretmenler sonucu bildikleri için, nadiren geri dönen ödevlere pek takılmıyorlardı.

Şimdi su dizlerime kadar yükselmişti. "Ian sana söyledi mi bilmiyorum ama cenazeden sonra Lina doğruca bize taşındı. Kendini her şeye kapatmıştı. Yemek yemeyi bile bırakmıştı ki bu çok büyük bir olay çünkü o, şu dünyada tanıdığım yemeğe en düşkün insandır. Sonunda ben de kafayı yemek programlarına taktım çünkü ona yemek yedirmenin tek yolunun, önüne reddedemeyeceği şeyler koymak olduğunu biliyordum."

"Yemek yapabiliyor musun?" diye sordu Rowan açlıkla. "Ne hazırladın ona?"

Büyük bir dalga dizlerimize çarptı ve yüzlerimize tuzlu deniz suyu sıçradı. Gömleğimin yakasıyla gözlerimi sildim. Arkamı

dönüp sudan koşarak kaçmamak için tüm irademi kullanıyordum. "Üç kat çikolatalı kapkek. Pastırmaya sarılı kuşkonmaz. Yabanmersini ve kremşantili pankek. Gurme peynirli makarna... Bu en sevdiğimdi. Dört farklı peynir, pastırma ve trüf yağı vardı içinde."

Rowan inledi. "Dün Dublin'den yola çıktığımdan beri Şeker Pufları'ndan başka bir şey yemedim."

"Şeker Pufları'nı sevdiğini sanmıştım."

"Şeker Pufları'nı çok seviyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Ama pastırma ve trüf yağını daha çok seviyorum." Başını eğip suya baktı ve elimi sıktı. "Bu nasıl? Sence yeterince girdik mi suya?"

Bir anlığına neden bahsettiğini anlamadım ama sonra baldırlarıma kadar çıkan suyu ve şortumun eteklerini sıyıran dalgaları gördüm. "Bacaklarını hissedebiliyor musun?" diye sordum.

Suratını ekşiterek bana baktı. "Ne bacağı?"

"Bu, Yonca'nın arka koltuğunda olmaktan çok daha kötü." Ellerimiz ayrıldı ve parmaklarımı, buz gibi suyun yüzeyinde hafifçe gezdirdim. Sıra Rowan'a gelmişti. "Sende ne var? Yani sağ çıktığın en zor şey neydi?"

"Bu yıl." Hiç tereddüt etmemişti. Ve gözlerime de bakmıyordu. Çoğu insan bunu, bu kapının kapalı olduğuna dair bir işaret olarak alırdı.

Ama ben her zamanki gibi, en azından kapının kulpunu azıcık da olsa zorlamalıydım. "Yaşadığın ayrılıktan ötürü mü bu yıl?"

Sesli bir şekilde nefesini verdi ve sanki ruh hâlini üzerinden atmak istermiş gibi omuzlarını salladı. "Çok mu iç karartıcı bu? Senin de kendi gönül yaran var, bir de benimkinin derdini yüklemek istemem."

"Bir şey yüklediğin yok," dedim, gerçekten de öyleydi. Benimle konuşabileceğini düşünmesi hoşuma gitmişti. İki kişilik bir destek grubuna dönüşmüştük sanki. "Kız arkadaşının ismi neydi bu arada? Ya da... pardon, kız arkadaş, erkek arkadaş?" Varsayımda bulunmamalıydım.

"Aslında bir Japon balığıydı," dedi gergin bir şekilde. "Yaklaşık bir yıllık bir birlikteliğimiz oldu ama birkaç saatte bir kim olduğumu unutuyordu ve her şeye en baştan başlamak zorunda kalıyorduk."

"Ah," dedim, onun bu ciddi tavrını devam ettirerek. "Kulağa çok zor bir şey gibi geliyor. Bu Japon balığının bir ismi var mıydı?"

Bir anlık tereddütten sonra gülümsemesi silindi. "Annemle babamdan bahsediyorum," dedi sonunda. "Boşanıyorlar."

"Ah." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Böyle bir cevap beklemiyordum ama yine de beni çok şaşırtmamıştı. Gönül yarasının türlü türlü sebebi olabiliyordu. "Çok üzüldüm," dedim.

"Ben de." Kederli bir şekilde gülümsedi. "Sorunlarını aşabilseler çok iyi bir çift olacaklar ama..." Sesi giderek kayboldu, çılgınca titriyordu. Bir anda soğuğun farkına vardım. Gözlerine tam anlamıyla bakmadan hafifçe gülümsedi. "Sanırım hipotermiye yenik düşüyorum."

"Bu da, bir dakika daha burada kalmamız gerektiği anlamına geliyor," dedim. *Bu kötü durumda hayatta kalabiliyor musun? Hayatta kalamayacağını düşündüğün kötü ve acılı süreçler oldu ve yine de onlardan sağ çıkmayı başardın mı?*

"Şimdi!" diye bağırıp kıyıya doğru döndüm. Koşmaya başladık. Bacaklarım o kadar buz kesmişti ki suları sıçratarak ilerlediğimi zar zor hissediyordum ama Rowan'ın sıcacık eli yine benimkini bulmuştu ve Burren'da hissettiğim rahatlamanın aynısını yeniden hissettim.

Belki de rehberdeki kadının bir bildiği vardı.

Bradley'nin, Gökkuşağının Sonu'ndaki gece hayatını abartmadığı belliydi. Küçük hoparlörden müzik yayılıyordu ve her lamba parlıyordu. Yarımadada gördüğüm insanların toplamından çok daha fazlası sundurmada ve merdivenlerde takılıyordu. Bi-

rileri çöp kutusunun içinde ateş yakmıştı ve şimdi alevler, metalin kenarlarını yalayıp geçiyordu.

"Gökkuşağının Sonu'nun kötü şöhretli gece hayatı," dedi Rowan duraksayarak. Dönüş yolu, bayır yukarı pedal çevirdiğimiz için iki katı uzun sürmüştü ve titrek bacaklarım, yarın kas ağrısı çekeceğimin habercisiydi. "Ian'ı görebiliyor musun?"

"Hayır ama ev sahibimiz orada." Bradley, pek çelimsiz görünen bir katlanır sandalyeye oturmuştu. Fazlasıyla sıkı bir gömlek ile bir sörf tahtasının üstündeki İsa'yı gösteren bir tişört giymişti. Beni görünce el salladı ve abartılı hareketlerle yanındaki boş koltuğu işaret etti.

Onur koltuğu. Bir yanım, Inch Plajı'ndan beraberimde getirdiğim sakin ruh hâlini muhafaza edip doğruca yatağa gitmek istiyordu ama bir yandan da Bradley heyecanla bana el sallıyordu.

"Ben bisikletleri yerine koyayım," dedi Rowan, benim bisikletimin de gidonunu tutarken. "Sen de oraya gitsen iyi olur. Kralı bekletmek olmaz."

Bradley'ye doğru yürürken, bir anda Ian ortaya çıkıp kolumа yapıştı. Yine iki sweatshirtü üst üste giymişti ve saçları hiç olmadığı kadar dağınık görünüyordu. "Neredeydin sen?" diye sordu telaşla.

Kolundan kurtuldum. "Inch Plajı'nda. Rowan sana söylemedi mi?"

"Bütün gün süreceğini düşünmemiştim."

"Bütün gün mü? Birkaç saattir yokuz sadece." Birden Ian'ın olduğu yerde öne arkaya sallandığını fark ettim ki bu şu anlama geliyordu: *Söylemem gereken bir şey var.*

Yüreğim ağzıma geldi. Başka bir mesaj olamazdı. Bizimkilerden mesaj gelmemiş olsundu. "Ian, ne var? Neler oluyor?"

Ağzı incecik bir çizgi hâlini almıştı. "Annem aradı."

"Ve?" Derin bir nefes aldım. Bu durum yönetilebilirdi. Annem yönetilebilirdi. "Ne dedi?"

"Howard'la konuşmak istedi."

Hay lanet. Bu aklıma gelmemişti. "Ah, tamam. Bir plan yapıp bir dahaki arayışında ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz."

Yine öne arkaya sallandı ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Panik yaptım ve Bradley'den Howard'ı taklit etmesini istedim."

"Ne?" Öyle bir bağırmıştım ki ateşin başındaki bir grup kız dönüp bana baktı. "Bradley'den Howard'ı taklit etmesini istedin. Lütfen şaka yaptığını söyle."

Saçına uzandı ve aynı tutamı parmakları arasında döndürmeye başladı. "Aslında o kadar da fena değildi. Amerikan aksanı biraz... şüphe uyandırıcıydı tabii ama annem bence yuttu."

"Hayır," diye fısıldadım. Bu resmen bir felaketti. Daha bir gün geçmeden Ian bizi tehlikeye atacak bir şey yapmıştı. Bunun altından asla kalkamayacaktık. "Ian, aklın neredeydi? Benimle konuşmak için beklemeliydin."

Savunmaya geçerek ellerini kaldırdı. "Durmadan arıyordu. Bazı konularda nasıl olduğunu bilirsin; sanırım Catarina onun aklını çeliyor. Doğaçlama bir çözüm bulmam gerekiyordu. Ayrıca, rehberdeki bir yere gideceğinizi söylemiştin, bütün gece ortadan kaybolacağız dememiştin."

Sesindeki suçlayıcı ton çok tanıdıktı, *Cubby'nin ne yapmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?* "Bu benim suçum değil, Ian," diye çıkıştım. "İrlanda'da kalmak senin fikrindi, benim değil." Onu kenara itip sundurmanın merdivenlerine ilerledim.

"Addie!" Bradley sesleniyordu. "Annenle konuştuğumu söyledi mi?"

"Özür dilerim, Bradley, doğru zaman değil." Binaya daldım ve doğruca yatakhaneye girip kendimi yatağa attım. Yorgunluktan ölüyordum. Ve de açlıktan.

Ama yemek arayışı için yerimden kalkmak yerine cebimden telefonumu çıkardım ve Indie Ian'ı arattım. Bu yolculuğun –ve de spor hayatımızın muhtemel sonunun– sebebini kendi gözlerimle görmek istiyordum. Doğruca iki makale çıktı: "Amatör Müzik Grupları Ölüyor mu?" ve "Alışveriş Merkezine Gittim. Ve Bakın Neler Yaşandı."

"Hadi bakalım," dedim sesli bir şekilde.

Daha iki cümle okumuştum ve şimdiden amatör gruplar dünyasına balıklama girmiş durumdaydım. Makale aklımı almıştı. Ian'ın güçlü bir dili vardı ama bunun yanında, cilalandıktan sonra kuruyup parlaması için güneşin altına konan mobilyalar gibi farklı bir cazibesi de vardı. Çok iyi yazılmıştı, entelektüel yanı güçlüydü ama aynı zamanda ulaşılabilir bir yanı da vardı; kişisel detaylara ve bu yazıyı gerçekten önemsememi sağlayacak coşkuya sahipti.

Çabucak diğer makaleyi de açtım: "Alışveriş Merkezine Gittim. Ve Bakın Neler Yaşandı." Yazı, evimize yakın bir alışveriş merkezindeki müzik mağazalarında çalan müziklerle ilgiliydi. Bunu ne zaman yapmıştı ki? Onun alışveriş merkezine en son, okul yılının başında annem bizi zorla götürdüğünde gittiğini sanıyordum.

Göğsümde bir ağırlıkla telefonu yatağa bıraktım. Ian'ın, varlığından hiç haberdar olmadığım bir yanı vardı. Bana anlatmadığı bir yanı. Bana anlatmamayı tercih ettiği bir yanı.

Sen de aynısını yaptın, dedi beynimdeki o ses sakince.

* * *

Ian'a Cubby'yi anlatmadım, kendisi öğrendi. Ve sonra da anında bununla ilgili yüzleşmek için karşıma dikildi.

"Addie, o olmaz. Herkes olur ama o olmaz." Ian'ın sesi beni o kadar şaşırtmıştı ki neredeyse pencereden aşağı düşecektim. Gecenin ikisiydi, heykele yaptığımız geziden iki gün sonrasıydı ve kulaklıkları boynunda, karanlıkta benim masamda oturuyordu.

Tam zamanında kendime geldim, kendimi odaya attım ve arkamdan pencereyi kapadım. Cubby'nin arabası çoktan gitmişti. "Ne demek istiyorsun? Kim olmaz?" dedim ve ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara fırlattım. Akşamları koşu ayakkabılarımı giymeye başlamıştım, koşmak daha kolay oluyordu.

"Az önce arabasından indiğini gördüm." Ian ayağa kalkınca çalış-

na koltuğum olduğu yerde bir tur attı. "Addie, o olmaz," diye yineledi, yüzünde yalvarır gibi bir ifade vardı.

İçimde bir yerlerde öfke alevleniyordu ve ne kadar yoğun olduğunu fark edince şaşırdım. Kiminle birlikte olmam gerektiğiyle ilgili söz sahibi olduğunu ona düşündüren şey neydi? "Ian, anlıyorum, Cubby senin takım arkadaşın ama bana onunla takılıp takılamayacağımı söyleyemezsin."

Boynundan kulaklığını çıkardı ve yumruğunun arasında sıktı. "Addie, onunla çok fazla vakit geçiriyorum. Kızlar hakkında nasıl konuştuğunu biliyorum. Onunla takılmak istemezsin. İnan bana."

Ama ona inanmak istemiyordum. Ve inanmadım da.

Endişelendiğim şeyler konusunda bir miktar sakinleşmek için uykuyu kullanırdım genelde, bir şişenin dalgalar arasında dönüp durarak deniz camına dönüşmesi gibi. Bense onları yontmak için geceleri kullanıyordum.

* * *

Yataklar iddia edildiği gibi gerçekten de berbattı ve gece birden sonra tüm parti, Rowan ve Ian da dahil, yataklara hücum etti. Sabah olduğunda, parmaklıklı pencerelerden içeri hafifçe süzülen ışıkla gözümü açtım. Yan tarafa döndüm. Odanın içinde türlü tonda horlamalar, nefes alıp verişler yankılanıyordu. Çoğu yatakta ölü gibi yatan birileri vardı. Ian'ınki hariç. Yatakta hemen doğruldum. Ian'ın ve Rowan'ın yatakları boştu, yastıkları ve çarşafları gitmişti. Çantaları bile yoktu.

Sessizliğin içinde, "Benimle kafa mı buluyorsunuz ya?" diye söylendim.

Beni bırakıp gitmişlerdi. Bir kez daha. Rowan bile. Kendimi yataktan dışarı attım ama yatağımın yanına konmuş küçük bir sırt çantasına takılınca bir karyola direğinin üstüne savruluverdim.

"Hallo?" dedi ranzanın üst kısmından bir ses.

"Özür dilerim." Yalınayak koridora fırladım ve tam yemek

salonuna daldığım sırada Ian'la çarpıştım. Ve pek tabii ki elinde buharı tüten bir fincan vardı.

"Addie!" diye bağırdı, içeceği her yere sıçrarken. "Neden koşuyorsun?"

O kadar büyük bir rahatlama yaşamıştım ki olduğum yerde eğilip iki büklüm oldum. Ellerimi dizlerime dayayıp nabzımın düşmesini bekledim. "Beni bıraktığınızı sandım."

"Seni bırakmak mı? Neden öyle düşündün ki?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendi şakasına katıla katıla gülmeye başladı.

Gülüyordu. Katıla katıla gülüyordu. Dün geceki kavgayı unutmuş muydu? Mutfak masasından peçete aldı ve ayakkabısına sıçrayan içeceği silmeye başladı.

"Evet, çok komik. Çok, çok komik." Gözündeki morluk bugün daha iyi görünüyordu. Kenarları şimdiden soluk bir yeşile dönmeye başlamıştı.

"Komik olan ne?" diye sordu Rowan yanımıza gelirken.

"Artık travma sonrası stres bozukluğum olduğu gerçeği," dedim. Rowan'ın saçları yine çok başarılı bir şekilde darmadağın edilmişti. Bugün üzerindeki tişörtte gözlüklü bir kedi baskısı vardı ve altında HAIRY PAWTER yazıyordu.

"Yeni bir şey değil ki," dedi Ian. "Sen bunu ne zaman içimizden biri mezun olacak olsa yapıyorsun. İlkokuldan ortaokula geçtiğim dönemde depresyona falan girdiğini düşünmeye başlamıştım."

"Ian, kes sesini," dedim ama biraz daha rahatlamıştım. Sesinde hâlâ muzip bir ton vardı. "Sen neden bu kadar keyiflisin hem?"

Telefonunu kaldırdı. "On bin takipçiye sadece iki kişi kaldı. Slea Head ve Burren'daki fotoğraflara herkes bayılmış."

"Ian, bu harika," dedim ve bu söylediğimde samimiydim. Ona makalelerini ne kadar başarılı bulduğumu söylemek istiyordum ama Gökkuşağının Sonu'nda kahveyle yıkanmış bir hâldeyken bunu yapmak doğru gelmiyordu. O ânın özel olmasını istiyordum.

Mutlulukla başını salladı. "Bence bir sonraki durağımız bizi bir adım ileri götürecek. Giyin hemen, beş dakikaya çıkıyoruz."

"Altıya ne dersin?" diye sordum. Rowan'la göz göze geldik ve sırıttık.

"Beş," dedi Ian. "Şansını zorlama, kardeşim."

KAKTÜS TEAM

Killarney Milli Parkı

İrlanda'nın yeşil harikalarının tadını çıkarıyor musun, tatlım? Birbirine sokulmuş gibi görünen ağaçları, sevgi ve minnetle kucaklaşmış gibi görünen iç içe geçmiş dallarını fark ettin mi? Bu sana ikimizi hatırlatıyor mu? Birbirimizi ne kadar iyi anladığımızı.

Bana da öyle, tatlım, bana da.

Gel birlikte düşünelim. Bir ağacın ne kadar emeği temsil ettiğini düşündün mü hiç? Bugünkü hâline gelebilmesi için ne kadar uzun yollardan geçtiğini? Mesela, pencerenin önündeki şu devasa ağacı düşün. Soyu, bizim muhteşem adamızın köklerine kadar uzanıyordur. Kuşlar ve hayvanlar, bir zamanlar İrlanda'yı İngiltere'ye ve Avrupa'ya bağlayan köprüler üstünden, kestane ve meşe ağaçlarının tohumlarını taşıdılar. Daha hafif tohumlar ise, huş ve söğüt gibi, rüzgârlarla taşındılar. Ve bu yalnızca başlangıçtı. O küçük tohumların buraya geldikten sonra yapacakları çok işleri vardı. Büyüyecek, serpilecek ve uzanacaklardı.

Bu da bana şu anda yaptığın işleri hatırlatıyor.

Ne işi mi? Gönül yarası, tatlım. Sızlayan bir kalp. Ve bu, diğer işlerin aksine, sadece senin yapabileceğin bir iş. Birine devredemez ya da kestirme bir yoldan halledemezsin. Biz insanlar acıdan kaçarız. Ellerimizi kirletmeden bizi diğer tarafa geçirecek kestirme bir yol, gizli bir geçiş kapısı ararız.

Ama bu iş ellerimizi kirletmeden yapılamaz. Bu, işin özünde vardır. Gönül yarandan kurtulmak istiyorsan, kalbini rahat bırakmalı ve acıyı çekmesine izin vermelisin. Ve ne kadar avuntu

–kutular dolusu dondurma, alışveriş çılgınlıkları, günler süren uykular– uydursan da, gönül yarasını kandıramazsın. Onun olması gereken başka bir yer, yapması gereken bir şey yoktur. Orada öylece duracak, yumruklarını sıkacak ve senin hazır olmanı bekleyecektir.

Israrcı bir pisliktir.

O yüzden işe koyulsak iyi olur, şekerim. Acımızı müzikle, kredi kartı ekstreleriyle ve internette birilerinin peşine düşerek bastırmaktan vazgeçelim. Bu deneyimi benimseyelim. Yapacak işlerin var ve işe ne kadar erken koyulursan, senin gibi parlak bir orman perisi, bu sık ormandan o kadar erken sıyrılıp çıkar.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Çalışmaya hazır mısın, tatlım? Ben de öyle düşünmüştüm. Seninle iletişim kuracağını düşündüğün bir ağaç bul ve gövdesine sıkıca sarıl. Sonra da kendini hazır ve rahat hissettiğinde, bu kalp kırıklığına dair seni en çok üzen şeyi bul. Bundan çekinme. Dikkatini başka tarafa vermeye çalışma. Sadece bununla yüzleş. Neden ağaç diye sorabilirsin. Çünkü, ağaçlar fevkalade iyi dinleyicilerdir tabii ki.

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

"PEKÂLÂ, BU BERBAT BİR ŞEY," DEDİ ROWAN AĞACIN diğer yanından.

"Katılıyorum," dedim. İkimiz de gövdesi yosun tutmuş bir ağacı kullanmaya karar vermiştik; bir tarafta o, diğer tarafta ben. Ve şimdiye kadar, Kalp Kırıklığı Ödevleri, kalbimin... sızlamasına neden olmuştu. Sanırım amaç da buydu zaten. Kalp kırıklığının derinine inmek, güneşe bakmak gibiydi. İnsanın gözlerini acıtıyordu.

Hafiften titreyince kollarımı ovuşturdum. Yine ıslanmıştım. Gökkuşağının Sonu'nun garajında geçirdiği bir gece, arabada beklediğimiz sihri yaratmamıştı. Yonca'nın arka koltuğu artık ıslak bir yer olmaktan çıkıp lapaması bir hâle gelmişti ve Bradley, Addie'yi Haşlanmış Bir Sıçan Gibi Görünmekten Koruma Operasyonu kapsamında bize havlu bağışında bulunmuş olsa da, daha anayola çıkmadan şortum sırılsıklam olmuştu bile.

Ayrıca başka bir stres kaynağıyla daha boğuşuyordum. Lina, Ren'le ikisi için ertesi sabaha Dublin'e uçak bileti bulmuş ve hep beraber gidebilelim diye Ren de Elektro Piknik'e üç bilet almıştı. Gönderdiği e-postayı görünce içimde bir güvensizlik hissi alarma geçmişti. Ya Ren'den hoşlanmazsam ne olacaktı? Ya da daha kötüsü, o benden hoşlanmazsa? Birbirinden hiç hoşlanmayan bir erkek arkadaş ve en yakın arkadaş birlikte takılabilir miydi? Takılamazlarsa, içlerinden sepetlenen hangisi olurdu?

Kollarımı kavuşturdum ve ağaçları izlerken kafamı toplamaya çalıştım. Orman tamamen yosunla kaplıydı. Her yüzey, her dal yosuna batırılıp onunla kaplanmıştı ve bu da her şeye yeşil bir parlaklık katıyordu.

"Ian dönmeden bunu bitirsek iyi olur," dedim. Onu ufak bir yürüyüşe çıkması için ikna etmiştik ama fazla uzaklaşmadığına dair şüphelerim vardı. Bir sonraki Titletrack durağına gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Tamam, ilk önce sen. Kalp kırıklığının en kötü yanı ne?" diye sordu Rowan.

Buna karar vermek zordu. İnsan içinde aşağılanmak mı? Abimin yüzünü kara çıkarmak mı? Hiç beklemediğim bir cevap su yüzüne çıkıverdi. "Kendimi dinlememem. Bir sürü ikaz işareti vardı ve ben onları görmezden geldim. Kendi yüzümü kara çıkardım." Keder, baştan ayağa her yanımı sarmalarken nefesimi yavaşça bıraktım. "Peki ya senin? En kötüsü neydi?"

Rowan kıpırdandı ve ayağının altındaki çalılar çıtırdadı. "Konu üzerinde hiçbir kontrolümün olmaması."

"Bak bu bana da uyarmış."

Rowan yeniden tereddütle bana baktı. "Çenemi kapamamı söyleyebilirsin istersen ama tam olarak ne oldu? Ondan sen mi ayrıldın yoksa..."

"O ayrıldı." Kafamı ağacın kabuğuna yasladım, kalbim yeni bir acı dalgası yayıyordu.

Rowan bir saniyeliğine sessizliğimi sindirdi ve sonra ayağa kalkıp yanıma geldi. "Hey Addie, yanında olduğumu biliyorsun, değil mi? Konuşmak istersen yani?"

Gözlerine baktım. Büyük ve canlı gözlerinden, anlatacağım ne kadar çirkin şey varsa yutup yok edeceğini anlayabiliyordum. Ve birden, tüm o berbat hikâye dilimin ucuna kadar geldi ama orada tutmayı başardım. Gerçekten de her şeyi konuşacak birine ihtiyacım vardı ama on gündür aynı hikâyeyi kendime anlatıp duruyordum ve hikâyedeki rolümün ne olduğu artık çok açıktı: Kendisini, ilgisini çekmeye çalıştığı erkeğin üstüne

atan ezik kız. Övünülecek bir şey değil. Arkadaşları etkileyecek bir şey ise hiç değil.

"Teşekkürler, Rowan, sanırım ben tamamım," deyip ayağa kalktım.

Arabada, Ian ikimize bakıp, "Neden bu kadar kasvetli görünüyorsunuz?" diye sordu.

Haklıydı. Killarney Milli Parkı'nda geçirdiğimiz zaman gerçekten de moralimin bozulmasına neden olmuştu. Bir kalp kırıklığın olduğunda, onu unutmak için kafanı başka şeylerle meşgul etmen gerektiğini duyardım hep, onun üstüne üstüne gitmen gerektiğini değil. Rehberdeki Kadın, neden acımıza odaklanmamız gerektiği konusunda ısrar ediyordu ki?

"Kasvetli değiliz," dedi Rowan. "Üzgünüz. İkisi farklı şeyler."

"Eh, bu da pek yardımcı olmayacak," dedi Ian ve telefonunu bana uzattı. "Annemden mesaj. Bu kadın dur durak bilmiyor."

"Harika," diye homurdandım. Mesajı açtım.

İtalya nasıl? Addie'yle işler nasıl gidiyor?

"Eh, en azından gerçekten de İtalya'da olduğumu düşünüyor," dedim.

Tatmin olmamış gibi kafasını salladı. "Ya da bizi zarflıyor."

Ben de cevap olarak şöyle yazdım: Selam anne, ben Addie. Her şey süper!! İtalya çok güzel ve SICAK. Sen haklıydın, birlikte vakit geçirmeye ihtiyacımız varmış!!!! Güçlü kardeşlik hisleriyle doluyum!!

Mesajı gönderir göndermez pişman oldum. Çünkü meczup bir amigo kızının elinden çıkmış gibiydi. Günlerdir vücut ısısının normal seviyeye çıkmamasına kafayı takmış, meczup bir amigo kız. Bradley'nin minik rolü onu uyandırmadıysa, bu kesinlikle uyandıracaktı. Hemen cevap verdi: Howard'ın Avustralyalı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar ilginç!

Rezalet. Ya bize tuzak kuruyordu ya da Mel teyzemle takılmaktan beyni bulanmıştı. Howard'ın Amerikalı olduğunu bili-

yordu çünkü Amerikan Mezarlığı'nı yönetebilmek için bu şart aranıyordu.

Annemin mesajını çözmeye o kadar odaklanmıştım ki Ian ve Rowan'ın tartıştığını birkaç dakika sonra anlayabildim.

"Ian, ben ciddiyim. Yakalanmamam lazım." Rowan'ın elleri de, sesi gibi gergindi ve gözlerini dikiz aynasına dikmişti. Arkamıza bakmak için döndüm ama yolda, ortasında uzayan incecik ve uzun otlardan başka hiçbir şey yoktu. Burada yolların hiçbir şansı yoktu, İrlanda er ya da geç onları yutuveriyordu. "Riske atmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Ian'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. "Rowan, Kırmızı Oda'nın nerede olduğunu bulmak tam üç haftamızı aldı. Ve sen şimdi bu emeği çöpe mi atmak istiyorsun?" Suçlar gibi parmağıyla onu dürttü. "Senin sadık bir hayran olduğunu sanıyordum."

"Ooo," dedim olduğum yerde doğrulurken. Bunlar kavga sözleriydi. Ama Rowan'ı etkilememiş gibiydi.

Başını salladı. "Aptala yatma. Görmek istememekle yakalanmak istememek aynı şey değil."

Bu ilginç bir şeye benziyordu. Ian'ın telefonunu bıraktım ve bir sonraki durağımızı görmek için haritaya eğildim. "Torc Malikânesi de neresi?"

Rowan başını hafifçe eğerek Ian'ı işaret etti. "Sen söyler misin yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Sen buyur," dedi Ian ve başını haritasına gömdü. Gökkuşağının Sonu'nda penceresindeki bandı sökmüştü ve şimdi eli dışarıda, rüzgârda sallanıyordu.

"Bekliyorum," dedim.

Rowan derin bir nefes aldı ve sonra beklentiyle dolu gözlerime baktı. "Torc Malikânesi, davulcunun amcasına ait bir yazlık. Bir albümlerini o evin salonunda kaydetmişler."

"Odaya Kırmızı Oda deniyor," diye ekledi Ian. Ne zaman heyecanlı bir hikâye olsa, o da anlatıma dahil olmaya çalışırdı. "Albümün daha eğlenceli ve popüler olacağını düşündüler ama

oda kalın perde ve halıyla dolu olduğu için seslerin büyük bir bölümünü bastırdı ve sonuç olarak şarkılar düşündüklerinden çok daha farklı çıktı. Ondan sonra, aynı karamsar havada şarkılar yapmaya başladılar. Hatta aynı ortamı profesyonel bir kayıt stüdyosunda yastıklarla falan yaratmaya çalıştılar. O oda, onların müzik rotasını tamamen değiştiren bir yerdi."

Bu tam da Ian'ın kafayı bozacağı türden bir bilgiydi. Ian'ın sayesinde ben de bir sürü tuhaf müzik bilgisiyle doluydum. Paul McCartney'nin *Yesterday*'in melodisini rüyasında duyması, sırf bir amfisi var diye Bill Wyman'ın Rolling Stones'a katılması gibi şeyler. Ian'ın dizinin sallanmaktan resmen zıplamaya geçmiş olmasına şaşırmamak lazımdı. Kırmızı Oda kadar ikonik bir şeyi görmek onun için hayallerinin gerçek olması demekti. Rowan'ın sert ifadesine bakarak "Pekâlâ..." dedim ve bir anlığına sessiz kaldım. Sonra omzunu dürttüm. "Sorun ne o hâlde? Neden bu kadar gerginsin?"

Rowan derin bir nefes verip gözlüğünü düzeltti. "İzinsiz girerken yakalanmak istemiyorum. Okul başlamak üzere ve kanunlarla başım belaya girerse uzaklaştırma alabilirim."

"*İzinsiz girmek* çok sert bir ifade," dedi Ian, yüzüne bir gülümseme yayılmaya başlamıştı. "Ben *çaktırmadan girmek* ifadesini tercih ederim."

İzinsiz girmek mi? Rowan'ı dürttüğüm parmağı Ian'a çevirdim. "İmkânı yok. Önceliğimiz, annemle babamın bu yolculuktan haberdar olmaması. Bu da, polisin dahil olabileceği hiçbir olaya giremeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Kimse polisi aramayacak." Ian saçıyla oynamaya başladı. "Neden bu kadar abartıyorsunuz ki? Tek yapacağımız oraya gitmek, birkaç fotoğraf çekip çıkmak. Sahipleri orada olduğumuzu bile bilmeyecek."

"Evlerinin fotoğrafları internette yayınlanınca onları bir aydır e-postalarınla darladığını hatırlayana kadar." Rowan bakışlarını yoldan kaçırıp alaylı bir şekilde düşünüyormuş gibi yaptı. "Son e-postalarında tam olarak ne diyorlardı? Ah, tamam. Tam

olarak şöyle demişlerdi sanırım: Mülkümüze yaklaşırsanız, yetkililerle iletişime geçmekten çekinmeyiz."

"Ama hangi yetkililerden bahsettiklerini belirtmemişlerdi," dedi Ian, gülümsemeye devam ederek. "Belki de su işleri müdürlüğüdür. Ya da iklim değişikliği komitesi falandır."

Ah, Ian.

Bu plan –her neyle bağlantılı olursa olsun– tam abime göreydi. Bir ölçü tehlike, iki ölçü müzik bilgisi ve üç ölçü asilik. Bir avuç acı biber ve biraz daha marşmelov ekleyin, işte karşınızda mükemmel bir Ian tarifi. Söyleyeceğim hiçbir şeyin faydası olmayacaktı. Hatta enerjimi korusam iyi olacaktı çünkü koşarken ihtiyacım olabilirdi. Rowan'a tüm umutlarından vazgeç bakışı atmaya çalıştım ama o, gözlerini yola kitlemişti.

Ian, "Yamuk hız limiti tabelasını geçtikten sonra yosunlu, kırık çitleri arayın," diye okudu telefonundan. Kafasını pencereden dışarı çıkarınca, saçları bir anda kocaman bir karahindiba çiçeğinin yaprakları gibi dağılıverdi. "Addie, sen gerideki tabelayı gördün mü? Sana yamuk görünüyor muydu?"

"O Guinness' reklamıydı," dedim.

"Ama Ian, tutuklanan hayranlarla ilgili ne diyorsun?" Rowan, neye karşı olduğunu anlayacak kadar uzun zamandır tanımıyordu Ian'ı. "Haneye tecavüz olayının üstünden uzun zaman geçmedi. Sahipleri diken üstündedir. Büyük ihtimalle yastıklarının altında tüfeklerle falan uyuyorlardır."

"Tutuklanan hayranlar mı oldu?" Kafasının arkasına hafifçe vurdum. Beynindeki hayran tarafı, mantıklı olan tarafı tamamen ezip geçiyor muydu?

Ian'ın gülümsemesi daha da büyümüştü. "O olay bir sene önce oldu ve o kız kafayı fena hâlde buna takmıştı. Bir yabancının evine öylece giremezsin. Hem de onlar evdeyken."

"Ama sen yabancıların evine onlar evde değilken gireceksin, öyle mi?" diye durumu netleştirmeye çalıştım.

---

* İrlanda menşeili bir bira markası. –ç.n

"Ah, o eve girmekten fazlasını yaptı." Rowan gözlüklerini çıkardı ve gözlerini, yaşlı ve yorgun bir iş adamı gibi sildi çünkü Rowan, gerçekten de tatlı, yaşlı ve yorgun bir iş adamıydı. "Salamlı ve muzlu sandviç yapıp halıda yuvarlanırken yedi. Evin sahipleri üst katta yatıyordu ve kız onları uyandırdı."

"Iyh," diye inledim. "Salam ve muz mu? Titletrack şarkılarında geçen ya da İrlanda'ya özgü bir şey mi bu?"

"Kesinlikle İrlanda'ya özgü değil," dedi Rowan, yüzüne bir gülümseme yayılırken. "Duymadın mı? Biz yalnızca patates ve etli güveç yeriz."

Ian yalvarır gibi ellerini birleştirdi ve altdudağını büktü. "Hadi ama, çocuklar. İğrenç bir sandviç yapıp halıda yuvarlanmayacağıma söz veriyorum. Bizi kimse görmeyecek, kimse bilmeyecek."

Bezgince başımı salladım. "Ian, o dudak bükme hareketi on yıl kadar önce etkisini kaybetti."

Ama o dudağını daha da büktü. "Altdudak bükme numarası her zaman yüzde yetmiş üç oranında işe yarar. Geçen sene İspanyolca'yı nasıl geçtim sanıyorsun? Bayan Murdock asla karşı koyamıyor."

Sabırsızca başımı salladım. "Konuyu değiştirmeye çalışma. Rowan sana Torc Malikânesi'ne gitmek istemediğini söylüyor ve bu da oraya gitmeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Yamuk hız limit tabelasıydı o!" diye bağırdı Ian ve pencereden dışarı sarktı. "Gelmek üzereyiz. Rowan, bunu yapmak zorundayız, yapmak zorundayız."

"Peki." Rowan'ın bakışları Ian'la yol arasında gidip geliyordu. "Ama dinle beni. Yakalanmamam lazım. Yakalanamam. Bizimkilerde stres tavan yapmış durumda zaten. Başımı belaya sokarak durumu daha kötü hâle getiremem."

"İşte bu!" diye bağırdı Ian.

Rowan frene bastı ve Ian pencereden çıkıp uzun, sarmaşıklarla kaplı çitleri işaret etti. Üzerinde devasa bir İZİNSİZ GİRİLMEZ tabelası ve altında da en az onun kadar büyük bir KÖPEK VAR tabelası vardı.

Tabeladaki resmi işaret ettim. "Ne kadar da tatlı ve öfkeli bir kuçu."

Ian beni geçiştirmek ister gibi elini salladı. "Kesin sahtedir. O tabelaları asan insanlar en fazla Japon balığı besliyor."

"Rowan'ın da Japon balığı var," dedim.

Dudakları seyirir gibi oldu. "Vardı, Addie, vardı."

"Bakın, plana sadık kaldığımız sürece sorun çıkmayacak. Zaten odanın en alt katta olduğunu ve bahçeye baktığını biliyoruz. Büyük ihtimalle bulmam on saniyemi falan alacak. Rowan, yapman gereken tek şey arabayı oraya sürmek ve beklemek. Gerisini ben hallederim."

Bu, tren modundaki Ian'dı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Rowan durduramazdı. Çığ uyarısı durduramazdı. En iyisi, ne diyorsa aynen onu yapmaktı: oraya girmek, fotoğraf çekmek ve kaçmak.

"Pekâlâ." Rowan derin bir iç çekti ve gözlerini tavana çevirdi.

Ian heyecanla oturduğu yerde zıpladı ve not defterini çıkardı. "Teşekkürler, Rowan. Sana borçlandım."

Rowan arabayı geri vitese aldı. "Evet, gerçekten borçlandın."

"Peki ya ben?" diye sordum. Bacaklarımı yolcu koltuğunun arkasındaki daracık yerden çıkarmaya çalışıyordum. Gün içerisinde, bacaklarımın uyuşmasını son derece normal karşıladığım tehlikeli bir algıya ulaşmıştım.

Ian başımı okşadı. "Teşekkürler, Addie. Sana da borçlandım. Sanırım."

Elini ittim. "Hayır, sen başkasının evine girdiğin sırada benim ne yapmamı istersin demek istemiştim. Seninle mi geleyim?"

"Hayır. Olduğun yerde kalırsan çok daha iyi olur. Rowan'ın eşyalarına göz kulak ol." Yeniden başımı okşamak içini elini uzatacak oldu ama hemen elini savuşturdum.

Tam onunla birlikte içeri girmek için ısrar edecektim ki doğrulduğumda Ian'ın, daha önce milyonlarca kez gördüğüm oyun öncesi rutinine giriştiğini fark ettim. Ayakkabılarının bağcıkla-

rını bir kez bağladı, sonra bir kez daha bağladı –bir kez, iki kez, üç kez– ve sonra boynunu öne arkaya sallayıp kıtlattıktan sonra sağlam bir şekilde omuzlarını sallayarak tamamladı.

Onu izlemek beni yatıştırıyordu. Gölgelerde saklanan bir köpekten başarıyla kaçıp kurtulacak biri varsa kesinlikle Ian'dı. Futbol takımının oyun kurucusu olmasaydı, kesinlikle koşucu olurdu. Takımda en hızlı koşan oydu.

Bir de Ian'ın su götürmez bir şekilde şanslı olduğu gerçeği, içimi bir nebze olsun rahatlatıyordu. Diyelim ki evin sahipleri bizi görür ve arabamızı alev makinesiyle kavurmaya karar verirse, Yonca en uygun anda bir çukura girer ve Ian da camdan fırlayıp tek bir sıyrık bile almadan yumuşak otların üstüne iniverirdi. Cayır cayır yanan Rowan'la ben olurduk.

"Nerede kaldı? Yüzyıllar geçti resmen," diye söylendi Rowan. İkimiz de gözlerimizi ön paneldeki saate diktik. Yüzyıl olmuş muydu emin değildim ama Ian'ın camdan sıyrılırken söz verdiği gibi iki dakikadan çok daha fazla bir zaman geçmişti. Şimdi biz de onun gibi olduğumuz yerde gergin bir şekilde kıpırdanıyorduk.

Tore Malikânesi, eğilimli çatısı, beyaz çerçeveli pencereleri, özenle bakılmış bahçesiyle büyüleyici görünmek için elinden geleni ardına koymuyor gibiydi. Ama orada oturmaya devam ettikçe bu evde ürkütücü bir şeyler olduğunu düşünmeye başlıyordum. Sundurmadaki mobilyalar kalın beyaz çarşaflarla kaplanmıştı ve etrafındaki ağaçlar, gökyüzünü kapatıp günün olduğundan çok daha karanlık gibi görünmesine neden olan dallarıyla bir düğümü andırıyordu.

En azından Ian, evde kimse olmadığıyla ilgili haklıydı. Herhangi bir hayat belirtisi yoktu; ne garaj yolunda araba ne kapıda ayakkabı ne de bir ses vardı. Öyle ki kuşlar ve böcekler bile sessizleşmiş gibiydi.

Birden Rowan başını eğdi ve "Gördün mü?" dedi.

Bakışlarının yönünü takip edip üst katın penceresine bakarken yüreğim gümbür gümbür atıyordu. Ama perdeler kapalıydı, herhangi bir hareketlilik yoktu. "Neyi gördüm mü?"

"Bir şey gördüğümü sandım. Beyaz bir şey." Boğazını temizledi. "Aptal gibi davrandığım için özür dilerim. Stresle baş etmekte pek iyi olduğum söylenemez."

Birden Ian, araba camının önünde bitiverdi ve beni o kadar korkuttu ki kollarımı savurup Rowan'ı göğsünden pat diye ittim.

"Oof," diye sızlandı.

"Özür dilerim, Rowan," dedim. Bu çok da istisnai bir durum değildi. Şaşkın Addie eşittir el kol kontrolünü kaybeden Addie. Bir kez sinemadayken gergin bir sahnede, aynı sıradaki bütün izleyicileri patlamış mısır yağmuruna tutmuştum. Artık sinemada elime aldığım atıştırmalıklara dikkat ediyorlardı.

Ian kollarını kavuşturdu, yüzünde tatminkâr bir ifade vardı. "Neden bu kadar tırstın? Sana evde kimse yok demiştim."

Yeniden eve baktım. Birilerinin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum. "Bir an önce gidebilir miyiz? Tüylerimi ürpertiyor burası."

Ian başını hayır anlamında salladı. "Arkadaki pencereler çok yüksek. Benimle geleceksin, seni yukarı kaldıracağım."

İçgüdülerim arabayı kaçırıp buradan defolup gitmemi, mantığım ise Ian'ın planına uyup bu işi bitirmemi söylüyordu. Ayrıca benden yardım istemesi hoşuma gitmişti. Cubby'den önceki hayatlarımızı hatırlatmıştı. "Ama çabuk olalım."

Ian beni evin arkasına götürdü. Özenli budanmış gül ağaçlarının olduğu arka bahçe oldukça bakımlıydı. Rüzgâr dallar arasında dolanırken tiz sesler çıkarıyordu. "Sanırım şu," dedi Ian, büyük bir pencereyi işaret ederek.

"Bir bakalım." Omuzlarına çıkabilmem için eğildi, sonra benimle birlikte ayağa kalktı. Gıcır gıcır olan pencereye dokunmamaya çalışarak içeri baktım. "Çok etkileyici," dedim. "Kırmızı Oda'yı ilk denemende buldun."

"Gerçekten mi? Nasıl bir yer?" Neyeyle sallanınca, omuzlarından aşağı düşmemek için saçlarını yakaladım.

"Kırmızı görünüyor..." Koyu kırmızı halılara inen kalın, kırmızı perdeler vardı ve koltuklarla sandalyeler de kırmızının tonlarını tamamlıyordu. Hatta şöminenin üzerinde bile, kucak dolusu gelincik taşıyan kızıl bir kadının resmedildiği bir tablo vardı.

Telefonunu bana uzattı ama yansımadan ve pencereye olan yakınlığımdan ötürü tek görebildiğim kendi yüzümdü. "Biraz sağa kayabilir misin? Burada yansıma çok kötü."

Ian yana doğru ilerlemeye çalışırken bir bahçe hortumuna takıldıysa da çabucak dengesini sağladı. Buradan fotoğraf mükemmel çıkıyordu. Olabildiğince farklı açılardan bir sürü fotoğraf çektim. "Bunlar harika oluyor."

"Addie, çok teşekkür ederim. Gerçekten çok iyisin." Sesindeki heyecanla birlikte, aramızdaki uçurumun bir nebze de olsa kapandığını hissedebiliyordum.

"Makalelerini okudum," dedim, kurduğumuz o köprüye sıkı sıkı tutunmaya çalışarak.

Altımdaki hareketlilik bir anda kesildi ve omuzlarının gerildiğini hissettim. Hâlâ ne düşündüğümü önemsiyor muydu? "Ve?"

"Çok başarılılar," dedim. "Gerçekten çok çok başarılı. Sen müzik hakkında yazmak için doğmuşsun resmen."

Ayak bileklerimi hafifçe sıktı. "Teşekkürler, Addie. Bu benim için çok önemli. Uzun zamandır seninle paylaşmak istiyordum ama başlarda gizli tutmak güzeldi, üzerimde baskı oluşmuyordu en azından. Sonra da bu yaz..." Duraksadı.

Uzun, ağır bir sessizlik havada asılı kaldı ve birden, çaresizce samimiyeti devam ettirme ihtiyacı hissettim. Arkadaşlığımızın zahmetsiz kısımlarını özlüyordum.

"Ian, belki de sen haklısın. Belki de anneme söylemem gerekiyordur." Ben mâni olamadan kelimeler dudaklarım arasından sıyrılıverdi. Ah, hayır. Neden öyle demiştim ki?

"Gerçekten mi?" Ian'ın sesi duvarlarda yankılandı, bunu duymaktan duyduğu rahatlık bir çapa kadar ağırdı. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam. Anneme söylemek en doğrusu. Yetişkin olmak bunu gerektirir, biliyorsun ya? Hatalarınla yüzleşmen lazım."

Hatalar. Bu kelimeyi duyunca tüylerim diken diken oldu ama şimdi buna sinirlenecek vaktim yoktu; bu konuyu sakince kapatmasını sağlamalıydım. "Ian, dinle..." Parmak uçlarımı cama dayadım ve derin bir nefes aldım. Ama ben konuşmaya fırsat bulamadan gözüme bir şey takıldı ve başımı kaldırdım. Pencerede, alnında oldukça belirgin bir damarı olan bir kadın duruyordu ve bana yansımam kadar yakındı. Ağzı bir inlemeyle açılmıştı.

"Aaaah!" diye bir çığlık koparıp kendimi arkaya doğru attım. Ve dengemi kaybedip sırtüstü düşünce kafamı oldukça sert bir şeye çarptım. Acaba bir taş mıydı? Siyah noktalar bir anlığına görüşümü engelledi.

"Addie, iyi misin? Neden çığlık attın?" Ian, yüzünde bir panik ifadesiyle üzerime eğilmişti.

"Çünkü..." Beynim, durumu açıklayamayacak kadar bulanmıştı.

Birden sundurmanın kapısı pat diye açılınca kendime geldim. "Brütüs, Marshall, yakalayın şunları!" Sundurmadan pati sesleri yükseldi ve hemen devamında da havlamalar başladı.

"Addie, koşmalıyız!" Ian beni yakalayıp ayağa kaldırdı ve arabaya doğru koşarken beni de arkasından çekiştirdi.

Rowan telefonunu kulağa dayamıştı ve bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu? Neler..."

"Sür arabayı!" Ian önden beni arabaya atıp hemen arkamdan kayarak içeri girdi ve hayatımda gördüğüm en iri iki köpek arka lastiklerimize saldırırken Rowan telefonunu atıp gaza bastı.

* * *

Evin arazisinden çıktıktan sonra köpekler arkamızdan koşmayı bırakmış olsalar da Rowan bir on dakika daha arabayı deliler gibi sürmeye, şeritler arasında geçiş yapmaya ve mümkün olan her arabayı sollamaya devam etti.

Ellerimin titremesi bir türlü durmuyordu. Pencerede kadını görünce aklıma, ilkokulda oynadığımız Kanlı Mary adında bir oyun gelmişti. Kalabalık bir grup hâlinde kızlar tuvaletindeki bütün ışıkları söndürür ve hayaletinin ortaya çıkacağı düşüncesiyle aynaya bakarak melodili bir şekilde KANLI MARY derdik. Bizi tuvaletten kovalamak için içeri dalan huysuz ve yaşlı temizlik görevlisinin arada bir yaptığı ziyaretler dışında korkunç hiçbir şey yaşamamıştık. Her zaman, aynada bir yüz belirse ne yaparım diye düşünürdüm ve artık ne yapacağımı biliyordum: Tortop olup beni kurtarması için Ian'ı beklerdim.

"Parmağımı gözlerinle takip et," diye buyurdu Ian, işaret parmağını sağa sola sallıyordu. "Başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?"

"Ian." İtip elini uzaklaştırdım. Beyin sarsıntısı kontrolü yapıyordu. Tüm sporcu öğrenciler mart ayında yapılan bir toplantıyla bu uygulamayı öğrenmişti.

"Işığa duyarlılık var mı?" Ian telefonunun flaşını açıp doğruca gözüme tutunca çabucak ellerimle ışığı kesmeye çalıştım.

"Ian! Beyin sarsıntısı falan yok. Kör edeceksin beni." Onu ön koltuğa doğru itekleyip dikkatlice başımın arkasını elledim. "Acıyor ama minik bir şişlik var." Şimdiden oluşan çıkıntıyı hissedince hafifçe irkildim. "Beyin sarsıntısı yok."

"İyi." Ian başını salladı ve moraran gözünü işaret etti. "Ödeştik diyelim mi?"

Omuzlarımı silktim, o sırada Yonca bir çıkıntının üstünden kayıp hafifçe havalandı.

"Beni görmedi, değil mi?" diye sorup duruyordu Rowan. "Kadının beni görmediğinden eminiz, değil mi?" Telefonu, düşürdüğünden beri çalıp duruyordu, o da bulmak için elini koltukların arasına daldırdı.

"Rowan, seni nasıl görecekti ki? Sen hep arabanın içindeydin," dedi Ian neşeli bir şekilde. En azından o mutluydu; telefonundaki fotoğraflar onun için yeter de artardı bile. "Addie, bu fotoğraflar inanılmaz."

Bu neşesinin kaynağının sadece fotoğraf çekme konusundaki yeteneğim olmadığını biliyordum; çiçeklerin arasına balıklama dalmadan önce söylediğim şeyden ötürü böyleydi. *Belki de anneme söylemem gerekiyordur*. Bana bunu söyleten şey neydi acaba? Bu her şeyi daha berbat bir hâle getirecekti sadece. Elimi başımın arkasına yine dikkatlice değdirdim ve acıyla irkildim. "Park yerlerinde insanları tartaklamak, kafa yaralanmalarından sağ çıkmak..." Rowan durumumla eğleniyor gibiydi, görülme endişesini üzerinden atmıştı. "Addie, senin için yeni bir lakap düşündüm ve bence sana çok uygun." Aynada gözlerime baktı ve beklediği etkiyi yaratmak için bir anlığına durdu. "Kraliçe Maeve."

"O kim ki?" diye sordum.

"Ünlü bir İrlanda kraliçesi. Yarı efsane yarı gerçek. Ayrıca bir savaşçı. Bir resmini bulacağım." Gelen bir aramayı susturduktan sonra telefonunu bana uzattı. Ian da bakmak için yanımıza yaklaştı. Sarışın, uzun saçlı bir kadın, birileri sanki onu eğlendirmeye çalışıyormuş ancak başarılı olamıyormuş gibi tahtın üzerine çökmüştü.

"Havalı görünüyor... gibi," dedim, gururumu ne kadar okşadığını çaktırmamaya çalışıyordum. Ben de kendimi her zaman böyle karakterlerle bağdaştırırdım. Zayıf karakterli prensesleri hiçbir zaman sevmemiştim; sonuçta kim tüm gün bir kulede oturmak isterdi ki?

Rowan başını sallayarak telefonunu aldı. "Onu ayakta gömdüler; böylece sonsuza kadar düşmanlarını bekleyebilecekti. En güzel yanı da, mezarının giderek büyümesi çünkü ne zaman tepeye, onun gömüldüğü yere biri çıkacak olsa yanına bir taş alıp yığının üstüne koyuyor." Ardından kafasını hemen bana çevirip, "Böylece giderek daha da güçleniyor," dedi.

Kulağa çok hoş geliyordu.

Tam ona teşekkür edeceğim sırada Rowan'ın telefonu çalmaya başladı ve ben de ona uzattım. Sinirli bir şekilde sessiz tuşuna bastı.

"Durmadan arayan kim?" diye sordu iyice fotoğraflara gömülmüş olan Ian.

"Annem." Kelime, ikimizin de göz ardı edemeyeceği kadar hiddetle çıkmıştı ağzından. Benzin istasyonunda konuşurkenki ses tonuyla aynıydı.

Ian'ın gözleri çabucak bana döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Rowan sert bir şekilde başını salladı. "Ben onun arkadaşı değilim. Ben onun oğluyum. Sürekli problemlerini üzerime atamaz." Ayağını gaz pedalına iyice bastırınca uçmaktan ışınlanmaya geçiş yaptık, manzara etrafımızdan kayıp gidiyordu.

Ian'la birbirimize endişeli bir bakış attık. Hız göstergesi giderek yukarıya tırmanıyordu. Şimdilik kabul edilebilecek bir hızdaydık ama yüksek hızın eşiğinde olduğumuz söylenebilirdi.

Hafifçe omzuna dokundum. "Şey... Rowan. Çok hızlı gidiyorsun. Bir ara vermek ister misin? Bir süreliğine ben de sürebilirim."

"Ya da ben," diye öneride bulundu Ian, ellerini endişeyle eğip bükmeye başlamıştı. "Bodoslama bir duvara girmeyeceğime söz veremem ama yine de denerim."

"Burada ehliyeti olan tek kişi benim." Rowan biraz yavaşlamıştı ama yine de hız limitinin çok üstündeydi. Sıkıca telefonuna yapışmıştı.

"Rowan onu almama izin ver istersen." Uzanıp telefonu elinden çektim. "Bence telefonunla arana biraz mesafe koyman lazım." Telefonu ihtiyatlı bir şekilde Ian'a uzattım, sonra elimi Rowan'ın omzuna koydum. "Hey, Rowan, tam olarak neler oluyor bilmiyorum ancak şunu bilmeni isterim ki yalnız değilsin. Biz senin yanındayız." Killarney'de bana söylediklerinin neredeyse aynısıydı bu. Bir anlık sessizlikten sonra Rowan'ın üze-

rindeki gerginlik hafifler gibi oldu, hızı da azalmaya başlamıştı. Ian bana minnettar bir bakış attı.

"Kusura bakmayın, çocuklar. Bizimkiler üzerime fazla geliyor. Ben sadece..." Sesi titriyordu. Ian yine bana döndü, mesaj açık ve netti. *Ona yardım et.*

"Hımm..." Başımı eğince gözlerim kitaba takıldı. "Rehber turumuza fazladan bir durak eklesek? Killarney ve Cobh arasında bir kale var. Rotamızdan biraz sapmış olacağız ama çok ilginç bir yer gibi görünüyor."

"Balemey Kalesi mi?" Rowan'ın sesi birden canlanıvermişti. "Harika bir fikir. Biraz rahatlamak işime gelir doğrusu."

"Şey..." diye araya girdi Ian. "Ben de senin biraz rahatlamanı isterim ama bir yerde daha dursak Cobh'a geç kalabiliriz. Bar sahibinin cevap vermesini bir ay boyunca e-posta atarak sağladım ve bana sadece bir saatlik zamanı olduğunu söyledi. Bunu riske atmak istemiyorum."

Neden bu kadar budalaca davranıyordu? Rowan'ın nasıl bir keder içinde boğulduğunu göremiyor muydu?

"Bir mola vermeye ihtiyacı var," dedim, hançer fırlatan gözlerle Ian'a bakarak. "Hızlı davranırız. Ayrıca bu yaz kaç İrlandalı senin tarafından siber tacize maruz kaldı acaba?" Zavallı insanlar. Ian kafasını bir şeye taktığı zaman dur durak bilmiyordu.

"Sadece iki," diye homurdandı Ian ama kulaklarının uçları kıpkırmızı kesilmişti.

"Bolca vaktimiz var. Ayrıca orada bana borçlandığını söylemiştin." Rowan beklentiyle Ian'a baktı.

Ian tereddütle ikimize baktı, ağzına bir tutam saç sokuşturduktan sonra pes etti. "Tamam. Hızlı davrandığınız sürece sorun olmaz. Sadece başka bir traktör felaketi daha yaşamak istemiyorum."

Rowan'la aynada muzaffer bakışlarla birbirimize baktık.

Blarney Kayası

Her kalbi kırık seyyahın hayatının bir noktasında, kendisini bir kalenin zirvesinde, dudaklarını tükürük kaplı bir kayaya dayamış hâlde bulduğu bir an vardır ve şöyle düşünür: *Ben buraya nasıl geldim ya?*

Bunun, kalp kırıklığı sürecinde yaşanması kesinlikle normal bir durum olduğunu söyleyebilirim sana.

Bahsettiğim yer mi? Blarney Kalesi. Tükürük kaplı kaya mı? Blarney kayası. Menfur bir geçmişe sahip, her yıl üç yüz bin turist tarafından ziyaret edilen, iri kıyım bir kireç taşı. Rivayete göre bu sihirli kayaya dudaklarını dayayan kişinin ağzı iyi laf yapmaya başlar, yani konuşarak her türlü şeyi elde edebilme yeteneğine sahip olurmuş.

Ağzı laf yapma kısmına pek katılmasam da, Blarney Kayası'nın mükemmel olduğu bir şeyi biliyorum: ciddi anlamda uçuk tehlikesi ve reddedilme konusunda tartışmalar. Şu reddedilme konusuna bir bakalım, ne dersin?

Bir insan evladı olduğun ve hayatta olduğun gerçeğini göz önünde bulundurarak senin de Blarney Kayası deneyimini yaşadığını farz ediyorum. Kendini orada savunmasız, dengesiz bir hâlde, kalbinin görmek için can attığı kutsal güç yerine, hiçbir hüner sergilemeyen sümüklü bir taşla karşı karşıya bulduğun o an.

Ben de aynı şeyi yaşadım. Ve neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Ayrıca, çözümlenememiş bir şeyle baş başa bırakılan tek kişi olduğunu düşünmek de çok çekici geliyor, biliyorum. Ama yalnız değilsin. Kesinlikle değilsin. Aslında reddedilme

sancısı o kadar yaygın bir şey ki, sanat tarihinin yarısının bundan ilham aldığı söylenebilir (ve iddia ediyorum ki, delilliğe bağlı eylemler de öyle). Ve buna rağmen senin başına geldiğinde, bunu ilk kez yaşayan biri gibi hissedebilirsin. Sanki evren, aklına gelebilecek en kötü şeyi pişirip önüne koymuş gibi.

Bu, sana sunulan sevgidir. Evrensel ama aynı zamanda kişisel bir şey. Dayanışma, tatlım. Hiç yara almadığını söyleyen biri ya yalan söylüyordur ya da bir robottur. Ve hepimiz çok iyi biliyoruz ki yalancılardan ve robotlardan arkadaş olmaz. Ayrıca robotların ayaklanması sorunu da var. Bu konu üzerine yeterince konuşmadığımız hakkında konuşabilir miyiz?

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Yapmak zorunda olduğun şeyi biliyorsun, değil mi tatlım? Kaleye çık, kendine bir yer bul ve o lanet taşa bir öpücük ver. Umumi mikroplardan payına düşeni al. Onlar, sana yalnız olmadığını hatırlatmak için oradalar.

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

HER ZAMANKİ GİBİ İRLANDA'NIN ZAMANLAMAMIZI önemsediği yoktu. Blarney yolundaki yol çalışması, çok da gerekli görünmeyen trafik konilerini yola koyarken birbirine neşeyle bağıran adamlardan ibaret gibi görünüyordu. Kalenin hâli de çok iç açıcı sayılmazdı. Her yer turistlerle doluydu ve oraya varmak için çok çeşitli yolları seçmişlerdi.

Pek asabi tur otobüslerinden oluşan bir kuyruğun arkasında geçen yirmi dakikadan sonra Ian teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Ben park etsem, siz de içeri girip yapacağınız her neyse onu yapsanız?"

"Sen kaleyi görmek istemiyor musun?" diye sordum, göz atmak için başımı ileri uzatırken. Kale, tacını giymiş zayıf ve cılız bir leydi gibi hem göz korkutucu hem de virane görünüyordu.

Ian başını pencereden dışarı uzattı. "Gördüm işte."

Rowan güldü. "Pekâlâ, Ian. Direksiyona geç o zaman." Rowan'la ikimiz arabadan çıkarken, Ian da kayarak direksiyonun başına geçti.

"Kavşaklara dikkat et," dedim.

"Ha ha, çok komiksin. Siz geri döndüğünüzde büyük ihtimalle sadece iki adım ilerleyebilmiş olurum." Sesini alçaltıp bana baktı. "Çabuk olun, tamam mı?"

"Tabii ki."

Rowan'la yola koyulup kalenin tepesindeki Blarney Kaya-

sı'nın yerini tarif eden tabelaları takip etmeye başladık. Sarmal merdivenlere ulaşabilmek için, çılgınlar gibi fotoğraf çeken devasa kalabalığın arasına daldık. Merdivenlere ben önden girdim ve fazla hızlı çıkmış olacağım ki tepeye ulaştığımda Rowan'ı birkaç dakika beklemek zorunda kaldım. Nihayet o da merdivenlerin tepesinde belirdiğinde nefes nefeseydi ve alnında ter damlaları belirmişti.

"Yarış yaptığımızdan haberim yoktu, Meave," dedi kolunu omzuma atıp üzerime yığılırken.

Yeni lakabımı tekrar duymak hoşuma gitmişti. "Bu yaz kondisyonuma dikkat ettim." Sesimdeki gururu bastırmaya bile çalışmamıştım. Tüm yaz boyunca sadece iki antrenman kaçırmıştım. Planım, üniversitelerin yetenek avcılarına mümkün olduğunca hazırlıklı olmaktı.

"Sadece emin olmak için soruyorum, sırf kepaze bir taşı öpmek için yüz kat merdiveni koşarak mı çıktın acaba?"

"Hayır... O kepaze taşı öpmek için yüz kat merdiveni birlikte çıktık," diye düzelttim, onun İrlanda aksanını taklit ederek. Sıranın önündeki görevli, bir kadını dikkatlice geriye, kayaya doğru yatırdı ve kadının vücudunun üst kısmı deliğin içine girip kayboldu. "Ne kadar eğlenceli olduğuna baksana. Baş aşağı duruyorsun."

"Tam maceraperestlere göre desene," dedi Rowan, parlayan gözlerle.

"Hem de yüzde yüz macera." Abilerim benim macera bağımlısı olduğumu iddia ederdi ama kötü anlamda olduğuna karar verilmişti. Ama gerçek buydu. Dağlar, tepeler, hız trenleri, ne kadar büyükse o kadar iyiydi.

Rowan yüzünü ekşitti. "Senden de bunu beklerdim zaten. Ama üzgünüm ki Maeve, bu teşebbüste *biz diye* bir şey yok. Dudaklarımı Blarney Kayası'na yaklaştırmak gibi bir niyetim yok."

"Neden? Sorun yükseklik mi?" Duvarın ardını görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Moher Kayalıkları'yla Blarney, gördüğüm en güzel panoramik manzarayı sermişti önüme.

Aşağıda renkli konfetiler gibi etrafa saçılmış insanların yanında, sakince salınan yeşil sularıyla okyanus uzanıyordu. Moher'da hissettiğim heyecanı burada da hissetmiştim: Burada özgür düm, aşağıda beni bekleyen tüm o yüklerden uzaktaydım.

Aşağıyı rahatlıkla görebilmesine rağmen Rowan da parmak uçlarında yükseldi benim gibi. "Yükseklik sorun değil, Maeve." Gözlüklerini yukarı kaldırıp çıkardı. "Bak, bunu söyleyen ben olmak istemezdim ama yerel halk Blarney Kayası'yla dalga geçer. Üzerine işerler, tükürürler ve daha neler neler. Güven bana, o şeyi öpmek istemezsin."

Parmağımı ona doğru salladım. "Rehberdeki yazıyı sana tekrar okumamı ister misin? Burada olmamızın sebebi o mikroplar zaten. Hem ben, yıllarca üç abimle aynı banyoyu kullandım. Çişten korkmak gibi bir seçenek yok benim için."

Rowan'ın kaşları durumdan çok keyif alıyormuş gibi havaya kalkmıştı, tam da tahmin ettiğim gibi. Onu şaşırtmayı seviyordum. Hem söylediklerimin arkasındaydım. İlkokul yaşlarındayken bir kez o kadar köpürmüştüm ki, klozet kapağının üzerine silinmeyen kalemle oklar çizmiş ve BURAYA YAPINIZ, yazmıştım. Annem buna bir saat boyunca gülmüştü.

"Kraliçe Maeve, cesaretiniz sınır tanımıyor. Siz çişli taşı öperseniz, ben de çişli taşı öperim. Size sadakatim ebedidir."

Öne çıkıp reverans yaptı.

"Teşekkürler, lordum," deyip ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonunda sıra bize geldiğinde, gözü pek içgüdülerim bile durumu sorgular gibi oldu. Kaya, gerçekten de küçük bir deliğin içindeydi ve bulunduğumuz yer, sadece aşağıdaki çimenlik alana inen üç metal çubukla destekleniyordu.

Görevli beni işaret etti. "Tatlı dilinle yılanı bile deliğinden

çıkarmaya hazır mısın, tatlım?" Şapka takıyordu ve kaldırılmış yakası, beyaz, fırça gibi bıyıklarına kadar uzanıyordu.

"Hazırım," dedim azimli bir şekilde, midemin fır dönmesini umursamamaya çalışarak. Rowan da cesaret vermek ister gibi gülümsüyordu. Yere oturdum ve popom kenara gelene kadar öne kaydım. İçinden güçlü bir esinti yükselen delik kocamanmış gibi hissettiriyordu.

"Pekâlâ o zaman. Arkana yaslan, metal çubukları tut, geri git, geri git, iyice geri git," dedi adam ritmik bir şekilde; büyük ihtimalle aynı şeyi milyonlarca kez yapmıştı. Tamamen baş aşağı olana kadar söylediklerini yaptım ve o da sıkıca belimi kavradı. Rehberdeki Kadın'ın kelimeleriyle birlikte kan da beynime hücum etti. *Bir insan evladı olduğun ve hayatta olduğun gerçeğini göz önünde bulundurarak senin de Blarney Kayası deneyimini yaşadığını farz ediyorum. Kendini orada savunmasız, dengesiz bir hâlde, kalbinin görmek için can attığı kutsal güç yerine, hiçbir hüner sergilemeyen sümüklü bir taşla karşı karşıya bulduğun o an.*

Bunun üzerine gözlerimin önünde Cubby'nin suratı belirdi ve bir acı patlaması kalbimden tüm vücuduma yayılmaya başladı. Ama bu hislerden kaçmak yerine onlarla yüzleştim. Ya da daha doğru deyimle, onlarla birlikte asılı kaldım. Killarney'de olduğu gibi. O zamanki gibi acı kaybolup gitmedi ama hafifçe dağıldı ve altındaki saklı bir şey gün yüzüne çıktı. Ben hissettiklerimden –kalp kırıklığımdan, utancımdan, acımdan ve tüm bunlardan– ibaret değildim. Bunlar atlatmam gereken şeylerdi ama artık eski bir çift spor ayakkabı ya da bir tişörtten farksızlardı benim için. Ben artık bambaşka bir şeydim.

"Taşı öp, tatlım," dedi adam sabırla ve daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

Pekâlâ. Taşa çabucak bir öpücük kondurdum. Aslına bakarsanız, gerçekten de kepazeydi. Aynı zamanda tuhaf bir şekilde insana güç veren bir yanı da vardı. Bir kez daha, bu sefer Rowan için öptüm.

"Zafer!" Rowan, doğrulduğumda ayağa kalkabilmem için elini uzattı. "İyi misin?"

"Biraz başım döndü." Farkına vardığım bu yeni gerçekle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kalbimdeki acıyı, pis bir eşofman gibi üzerimden çıkarıp atamazdım. Ama ona yeni bir bakış açısıyla bakmayı başarabilirdim. Beni tanımlayan şey o değilmiş gibi.

Rowan'a döndüm. "Taşı öpmek zorunda değilsin. Ben senin yerine de öptüm."

Sırıttı. "İşte şimdi sonsuz sadakatimi gerçekten kazandın." Merdivenlere yönelirken beni dengede tutmak ister gibi kolunu omzuma koydu.

Merdivenleri indiğimiz sırada, farkına vardığım şeyleri dile getirmek için doğru kelimeleri ararken bir anda kalabalıktan yükselen bir ses dikkatimi çekti. Duymazlıktan gelemeyeceğiniz bir sesti. Otoriter. Kadın. Amerikalı.

"Pekâlâ, millet, dinleyin bakalım. İlk önce kameramanlar giriyor. Geri kalanlarınız da tek sıra olsun. Sağlam bir görüntü aldıktan sonra bir sonraki durağımıza gideceğiz. Programın gerisinde kaldığımız için hızlı davranırsanız çok mutlu olurum."

"Hayır," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" Rowan'ın bana döndüğünü görmekten ziyade hissettim. Hareket edemiyordum. Beş metre kadar ileride, metal bir bankın hemen gerisinde, Mel teyzem tam takım kamera makyajıyla duruyordu.

"Hayır," diye tekrarladım. Mel teyzem sola döndü, mükemmel dikilmiş ceketini çekiştirdi ve yeni bir panik dalgasıyla sarsıldım. Walter da oradaydı. Ve annem. Walter ona baktığımı hissetmiş olacaktı ki birden başını kaldırdı ve gözleri gözlerimle buluştu. O anda kafamda tek bir düşünce vardı. *Kaç.*

Rowan'ı uyaracak vaktim yoktu. Hızla koşmaya başladım ve kaleyi o kadar hızlı geçtim ki bir çamur birikintisinin üstünde kaydım. Saklanacak, kafamı toplayacak sağlam bir yere ihtiyacım vardı. Bir yere...

İşte oradaydı. Kalenin zemininde küçük bir açıklık görmüştüm ve hızla oraya koştum. Dar kapı aralığından geçip minik, mağarayı andıran bir odaya girdim. Küçük bir dolaptan daha büyük değildi ve duvardaki bir çatlaktan içeri sızan ışık huzmesi dışında karanlıktı. Adrenalin tüm vücuduma kan pompalarken dizlerim üzerine çöktüm. Şimdi ne olacaktı? Ian'ı uyarmalıydım.

"Addie?" Yüreğim bir an için hopladı ama kapıda dikilen, kaşlarını çatmış bana bakan Rowan'dı. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ancak nezaket diye bir şey var. Hiçbir açıklama yapmadan seyahat arkadaşının yanından kaçıp gidemezsin."

Nezaket mi? Seyahat arkadaşı mı? Rowan sinirlendiğinde sıkıcı bir İngilizce öğretmenine dönüşüyordu. Bu hareketini 'şirin' kategorisine sokmaya fırsat bulamadan onu kolundan tutup yanıma çektim ve merdivenlerde sendeleyince vücutlarımız birbirine sakarca çarptı. Tavan onun için fazla alçaktı, bu yüzden hafifçe eğilerek yanımda durdu.

"Annem dışarıda. Tüm düğün kafilesi dışarıda," dedim kekeleyerek.

Ağzı bir karış açık kaldı –daha önce kimsenin ağzının böyle açık kaldığını görmemiştim– ve hemen kapıya doğru döndü. "O hangisiydi? Seni gördü mü?"

"Hayır ama Walt gördü. Ian'ı bulup buradan hemen gitmeliyiz." Yere çöktüm, bacaklarımın titremesini durdurmaya çalışıyordum.

"Ona mesaj atıyorum." Telefonunu çıkarmak için davrandı ama tam eline aldığı sırada odada ikinci bir ses yankılandı ve ben korkudan yere devrilirken Rowan da telefonunu düşürdü.

"Addie?"

Ayağa fırladım. Walt'ın gözleri daha önce hiç görmediğim kadar açılmıştı ve karanlığın içine bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Delirdiğimi düşündüm bir an. Seni gördüm ama İtalya'da olman gerekiyordu ve..." Gözleri, deliler gibi telefonunu ara-

yan Rowan'a döndü ve birden yüzünde Büyük Abi Modu ifadesi belirdi. "Sen de kimsin?"

"Walt!" Tam Rowan'ı yakalayıp duvara dayadığı sırada kendimi araya attım. İşler fazla hızlı kızışıyordu.

"Hey hey hey." Rowan geriye doğru gitmeye çalıştı, bir kalkanmış gibi telefonunu da havaya kaldırmıştı. "Arkadaşıyım."

"Beni bir dinleyebilir misiniz?!" diye bağırdım yüksek sesle. Riskli bir hareketti ama işe yaramıştı.

Şimdi sabit duran Walter'dan bir adım geriye gittim. "Walt, bu Rowan. Ian'ın arkadaşı. Sorun yok."

"Ama... sen İtalya'da değilsin," dedi Walt fısıldar gibi. Kulağa nasıl geldiğini duysa şoke olurdu. "Annem İtalya'da olduğunu sanıyor. *Herkes* İtalya'da olduğunu sanıyor."

"Ve öyle de devam etmeli. Annem İrlanda'da olduğumuzu öğrenemez. Bu bir sır olarak kalmalı." Bu söylediğimi vurgulamak için ona yaklaştığım anda bir koku duvarına tosladım. Walt'ın birçok yönü vardı: tatlı, biraz karmaşık ve bazen fazla düşünceli. Ama parfüm kullanımı konusunda biraz ayarsızdı. Ki bu talihsiz bir durumdu çünkü parfüm kullanmaya bayılıyordu.

"Addie, aklından ne geçiyor?" Tiz sesi bir oktav daha yükselmişti ve onunla birlikte benim gerginliğim de anbean büyüyordu. Eğer konuyu başka bir yere çekmezsem koşarak dışarı çıkacak ve her şeyi mahvedecekti. Yön değiştirme zamanıydı.

Ellerimi sulanan gözlerimin önünde salladım. "Walt, parfümün! Annem bavuluna koyamayacağını söylemişti yanlış hatırlamıyorsam."

"Sadece iki fıs sıktım," diye çıkıştı. "İki fıs ve bir de sıkıp içinden geçtim. Öyle yapman lazım çünkü. Neden bunu anlamakta bu kadar zorlanıyorsunuz ki?"

Rowan planımı anlamıştı ve hemen lafa daldı. "John Varvatos mu? Hangisi acaba? Artisan Acqua mı?"

Konu inanılmaz bir hızla yön değiştirmişti. "Artisan Blue," dedi Walter, yüzünde gönülsüz bir gülümsemeyle. "Sen de kullanıyor musun?"

Varvatos yardımımıza koşmuştu resmen. Mağaramsı odada gerginlik az da olsa dağılırken Rowan hevesli bir şekilde sallamaya başladı. "Arada bir sulandırmam gerektiğini fark ettim çünkü gerçekten güçlü bir kokusu var. Denemeni tavsiye ederim." Rowan, tartışmaların önüne geçme konusunda gerçekten inanılmazdı. Annem ona bayılırdı. Ama onunla tanışmamasını umut ediyordum yine de.

Walt'ın kolları, teslim oluyormuş gibi iki yanına düştü, artık sesi de sakindi. "Addie, neden İtalya'da değilsin?"

Buraya akla yatkın/inandırıcı/kimseyi suçlayıcı bir ima barındırmayan bir açıklama yerleştiriniz. Ama küçük bir sorun vardı: Bu konuda hiç de başarılı değildim. Belki konuşmaya başlasam, mükemmel bir açıklama çıkabilirdi. "Ian yüzünden kaldık. Çünkü o..." Beynimde hayat kurtaracak bir şeyler aradım ama bomboştu.

"Ian'ın üniversiteye başvuru yazıları için araştırma yapmak için kaldılar." Rowan yine kıçımı kurtarmıştı. "Ben Trinity Üniversitesi'nde öğrenci rehberiyim. Şu anda da tarihi bölgeleri araştırıyoruz."

Fena değil. Walt'ın bunu yemeyecek kadar uyanık olması büyük talihsizlikti. İnsanlar her zaman Walt'ın rahat tavırlı sörfçü genç tavrına aldanırlardı ama bu oynadığı bir roldü sadece. Parfüm konusundaki ayarsızlığı dışında Walt etrafındaki her şeyin farkında olan bir adamdı. Tüm notları A'ydı ve kimya mühendisliğinden dereceyle mezun olmaya emin adımlarla yaklaşıyordu.

"Ama Ian'ın başvuru yazısı yazmasına gerek yok ki," dedi Walt, farkında olmadan sağ pazusunu esnetiyordu. "Bu yıl sınıfta kalsa bile Washington'daki istediği spor programına girebilir. Neden yazı yazarak vaktini harcıyor ki?"

Hırlar gibi bir sesle, otomatikman Ian'ı savunmaya geçtim. "Belki de yazmaktan hoşlanıyordur." Ian'ın kastettiği şey buydu işte. Konu ne zaman geleceği olsa, birden ortaya kask ve omuzluklar çıkıyordu. Birden aklıma yeni bir fikir geldi. Sesimi

yumuşattım. "Ian, Notre Dame'a ya da Penn State'e girmeye çalışıyor. Kabul edilme şartları çok daha ağır, o yüzden bu yazıyı yazması önemli."

"Penn State mi?" Walt hayranlıkla bir ıslık öttürdü. "Haklısın, oraya girebilmek için daha fazlasına ihtiyacı olacaktır."

"Kesinlikle!" Sesim fazla coşkulu çıkmıştı.

"Peki... bu neden bir sır?" Şüphe, ses tonunda kendini göstermeye başlamıştı yine. Rowan'a dönüp onu baştan ayağa bir süzdü; Rowan da, belki daha profesyonel gözükmeye çalışarak doğruldu ve çenesini hafifçe kaldırdı.

"Annemi ve babamı şaşırtmak istiyor," deyiverdim. "Ian, Penn State için oynarsa babamın ne kadar heyecanlanacağını düşünebiliyor musun? Hem Ian'ın iyi bir... öğrenci rehberi bulması o kadar zordu ki. Rowan gibi biriyle çalışabildiği için çok şanslı."

Walt, çok da emin değilmiş gibi başını ağır ağır salladı. "Pekâlâ, kardeşim. Sırrın benimle güvende."

"Teşekkürler, Walt, gerçekten minnettarım. Bence şimdi grubun yanına dönsen iyi olur; senin ortadan kaybolduğunu anlamaları iyi olmaz."

"Bir dahakine Mel teyzemle seyahate çıkmamam gerektiğini hatırlat. Son iki günüm resmen kâbustu." Başını eğip Rowan'a baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, adamım. Kardeşlerime iyi bak."

"Kız kardeşin kendine bakmakta oldukça iyi ama yine de dikkat ederim," dedi Rowan.

Walt'la hızlıca, bol kokulu bir kucaklaşma yaptık, ardından yanımızdan ayrıldı.

"Çok da kötü gitmedi ha, Meave?" Rowan rahat bir nefes alıp duvara yaslandı.

Ben de yanına çöktüm. "Üniversite başvurusu hikâyesiyle imdadıma yetiştiğin için teşekkürler. İşe yaramış gibi görünüyor."

Şimdilik bir çözüm bulmuş olabilirdik ama uzun vadeli ol-

mayacağından emindim. Sır saklamak, Walt'ın kimyasına aykırı bir şeydi. Saatli bir bombayı tetiklemiştim.

Rowan, Ian'a mesaj atarken adrenalin seviyemin izin verdiğince –yedi dakika kadar– orada bekledik ve ardından lacivert kazağını ona verip kapüşonlu eşofman üstünü alarak kafamı mümkün olabildiğince örttüm. Bu şartlar altında elimizden gelenin en iyisi buydu. Dikkatlice mağaradan çıktık ve son hız koşmaya başladık; tek umudum, gruptan birinin etrafı dikkatlice izlemiyor olmasıydı.

Arabadaysa Ian'ın sinirleri darmadağın olmuştu, o kadar titriyordu ki pencereden zar zor çıkabildi. İkimiz olduğumuz yerde iyice eğilirken Rowan da park alanından çıkmaya başladı. "Yarına kadar burada olmamaları gerekiyordu," dedi Ian. "Programlarını kontrol ettim."

"Görünüşe göre plana sadık kalmamışlar."

"Walt'u gördüğüne inanamıyorum," diye inledi. "Onca insan arasından Walt." Tam aklımdaki şeyleri söylemişti.

"Belki de sorun çıkmaz." Bazen antrenmanlardan önce bize olumlu düşünme konusunda yardım etmek için gelen yoga hocası gibi davranmaya çalışıyordum. Yumuşak, melodik bir sesi vardı ve onu dinlerken her zaman sakinleştiğimi hissederdim. "Rowan, üniversite başvuru yazıları için İrlanda'da kaldığınla ilgili süper bir hikâye uydurdu. Ayrıca Walt anneme söylemeyeceğine söz verdi."

"Addie, Walter'dan bahsediyoruz."

Yoga hocası sesimi bir kenara bıraktım. "Walter'dan bahsettiğimizi biliyorum. Ne yapmamı istiyorsun, anlamadım ki."

"Çocuklar, kardeşler arası anlaşmayı unutmayın. Kavga yok, değil mi?" Rowan direksiyona doğru eğildi, endişeyle yola bakıyordu. Bir yaya yolunun önünde durmuştuk ve sel gibi akan insanlar geçmemizi engelliyordu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Ian'ın zıplayan bacağı yavaşladı ve keyifsiz bir şekilde penceresine doğru yaslandı. Birden telefonumun zil sesi çınlayınca hızla bana döndü. "Annem, değil mi? Walt resmen on dakika dayanabildi."

"Annem değil," dedim ama rahatlamanın yerini çabucak kafa karışıklığı aldı. Mesaj takım arkadaşlarımdan biri olan Olive'den geliyordu ve her zamanki gibi mesajını büyük harflerle yazmıştı.

IAN GERÇEKTEN DE TAKIMDAN ATILDI MI????
HERKES BUNU KONUŞUYOR VE ORTALIK YANGIN YERİNE DÖNDÜ!!!!

Ne?

Başımı kaldırınca Ian'ın sinirli bakışlarıyla karşılaştım. "Kim?" diye sordu gergin bir sesle.

"Şey... Lina," dedim son anda yalan söylemeye karar vererek. Olive etrafta olan biteni bilmekle övünürdü ancak bu yazdığı gerçek olamazdı. Ve aptalca bir dedikoduyu ortaya sermek Ian'ın daha da gerilmesinden başka bir işe yaramazdı. "Uçuş saatlerini yazmış."

Yaya yolu boşalınca Rowan hemen ilerlemeye başladı. "Yarın akşam, değil mi? Festivale de trenle gidecekler?"

Kafam iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar dağıldığı için başımı sallamakla yetindim. Böyle bir dedikodunun çıkmasına ne neden olmuş olabilirdi ki? Ortalığın yangın yerine dönmesi de çok normaldi. Ian takımın yıldızı, en değerli oyuncusuydu. O takımdan atılırsa sokaklarda isyan çıkardı.

Başparmağımı dalgınca ekranın üzerinde gezdirirken aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi. Bizimkilerin en sevdiği cümlelerden biri şuydu: Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.

Bir şeyler bu dedikodunun çıkmasına neden olmuştu. Ama neydi?

* * *

Blarney'den çıktıktan sonra yol ekstra virajlı bir hâle geldi ve Ian da arabanın kapısına doğru eğilip tortop olduğu pozisyonunu aldı. Olive'in mesajından beri dikkatlice onu izliyordum. Bir yanım telefonu gözüne sokup neler olduğunu sormak istiyor, diğer yanım ise, arkasından nasıl bir çirkinlik çıkacağından emin olamadığı için başka bir kapı açmaktan korkuyordu.

Sessizliği Rowan'ın sesi böldü. "Addie, panodaki şu ışığın ne anlama geldiğini biliyor musun? Az önce yandı."

Elimdeki kitabı indirip bakmak için öne eğildim. Sıcaklık göstergesi kırmızı olan H'ye kadar çıkmıştı ve hemen altında turuncu uyarı ışığı yanıyordu. Bir an için ne anlama geldiğini keşke bilmesem diye düşündüm.

"Kötü haber, değil mi?" dedi Ian, yüzümdeki ekşi ifadeye bakarak.

"Araba hararet yapmış." Kaportaya bakmak için hafifçe yükseldim. En azından duman yoktu. Şimdilik.

"Büyük bir sorun mu?" diye sordu Rowan, endişeyle parmaklarını direksiyona vururken.

"Motorun sağlam kalsın istiyorsan, evet." Arabalardan bu kadar bihaber olması neredeyse sevimli sayılabilirdi. Neredeyse, çünkü bu durum durmadan başımızı belaya sokuyordu. "Kenara çek ama kontağı kapama."

Ian'ın mide bulantısıyla çarpılmış suratı bana döndü, sesi titriyordu. "Addie, kenara çekecek zamanımız yok. Röportaj randevum bir saat içinde."

"O zaman araba arıza yaptığında yolun kenarında mahsur kalacak vaktimiz hiç yok. Durmalıyız. Hemen."

"Tamam o zaman." Ian içini çekti, yenilgiyi kabullenmişti. Araba bakımında ustaydım ve o da bunu biliyordu. Araba âşığı babam bile eski BMW'si konusunda benden tavsiye alır olmuştu.

Rowan arabayı yolun kenarındaki ağaçların önüne çekti. Kaportaya eğildiğim anda sızıntı yapan bir sıvıyla yüz yüze geldim. Elimi kaporta kapağının altına sokunca avucuma yeşil,

yapışkan bir madde damladı. "Harika," diye söylendim elimi şortuma silerken. Çocuklar iki yanımda durmuş beni izliyordu. Ian endişeyle yumruklarını sıktı. "Nedir o? O yeşil şey de ne?"

"Antifiriz. Max büyük ihtimalle radyatörü fazla doldurdu, bu da fazla baskıya neden oldu ve sızıntı olduğu için motorun kendini soğutamıyor."

"Onu öldüreceğim." Rowan yumruğunu eline geçirdi. "Sonra da ondan paramı geri alıp onu tekrar öldüreceğim."

"Şimdi ne yapacağız? Radyatörü kemerle falan mı saracağız? Yoksa sakızla mı tıkayacağız?" diye sordu Ian, yine bir tutam saçını kemirmeye başlamıştı. "Çünkü röportajı kaçırmam gibi bir seçenek yok. Miriam müzik dünyasında büyük bir isim. Hatta benimle görüşmeyi kabul etmesi bile..."

"Ian, anladık," diye araya girdim, hızlı bir çözüm düşünmeye çalışıyordum. Bir keresinde bir araba şovunda, sunucunun hararet yapan bir motorun üstüne yumurta kırdığını, sıcaklığın yumurtayı pişirdiğini ve deliği kapadığını izlemiştim. Ama şu an yumurtamız yoktu ve bunu yaparsam büyük ihtimalle motoru iyice bozardım. "Cobh'dan ne kadar uzağız?"

Rowan ellerini siper yapıp yola şöyle bir baktı. "Yirmi kilometre kadar sanırım?"

Hemen doğruldum. Hararet yapmış bir motorla yola devam etmek hiç de iyi bir fikir değildi ama burada durup çekiciyi beklersek de Ian'ın randevusunu kaçırırdık. Bu riski almaya değer miydi?

Ian'ın hâlâ sıkılı olan yumruklarına baktım. Ya Yonca'yı ya da Ian'ı seçecektik. İçlerinden biri patlayacaktı. Zihnimde, her zaman komodinimde tuttuğum *Aptallar İçin Oto Tamiri* kitabını açtım. Aynı anda beynime kazınan hem de beni sakinleştirmeyi başaran tek kitaptı. Gerçekten benimle ilgili çok yanlış bir şey vardı.

"Ian, git ısıtıcıyı aç. Birkaç dakikalığına rölantide çalıştıracağız. Rowan, sen de kaportayı kapatıp bana su bul. Radyatörü dolduracağız ve ısınmayı gözleyeceğiz. Ve Ian, senin de bize

Cobh'da bir araba tamircisi bulman gerek. Doğruca oraya gitmemiz lazım."

Ian, görülmeye değer bir gülümsemeyle bana baktı. "Tamamdır."

KAKTÜS TEAM

Cobh

Cobh, KOUV diye telaffuz edilir. Ya da benim tercih ettiğim şekilde, AMCANI DİNLE, kasabası. HAYIR, GERÇEKTEN ONU DİNLE DİYORUM.

Evet, bunun ardında bir hikâye var, tatlım. Ama önce biraz bilgi.

Cobh, vedalara layık bir yer. Suyun kenarındaki limanı görüyor musun? Orası 2.5 milyon İrlandalı göçmenin gittiği nokta. Ayrıca çok meşhur bir vedanın da yaşandığı yer: Titanik. Eminim ki duymuşsundur. *Batmaz Denilen Gemi* son durağı olan Cobh'a uğradı, bazı yolcuları indi, yeni yolcular bindi ve ardından buz gibi Atlantik sularına, kötü şöhretini kazanacağı yolculuğuna çıktı. Ben de sana şanslı bir yolcusundan bahsedeceğim.

Genç Francis Browne, hediye verme konusunda yetenekli bir amcası olan Cizvit bir ilahiyatçıydı. Amcası Robert, (kasabanın merkezinde gördüğün sivri kulesi olan katedralin piskoposu) Francis'e doğum günü için Titanik'te iki günlük bir deniz seyahati için bir bilet yolladı. Plan, Southampton'dan binip Cobh'da inmek, bir dilim çikolatalı pasta yiyip yaşlı amcası Rob'la vakit geçirmekti.

Bu gerçekten çok harika bir plandı. Ve de heyecan verici bir yolculuk. Binlerce fotoğraf çekmenin yanı sıra, Francis'in ağzı gemide de güzel laf yapmıştı. Varlıklı bir Amerikalı aile ondan o kadar etkilenmişti ki ona, kendilerine yemeklerde eşlik etmesi karşılığında Amerika'ya yapacağı seyahatini karşılamayı teklif etti. Yaşasın! Her zaman saygılı bir yeğen olan Francis amcasına yazıp gemide kalmak için izin istedi ve karşılığında kısa ve net bir cevap aldı: O GEMİDEN İN.

Francis ve ikonik fotoğrafları o gemiden indi. Muhtemelen bu, verdiği en önemli karardı.

Tüm bunları sana kısa ve net bir mesaj vermek için anlattım, benim havalı küçük denizcim: O GEMİDEN İN.

Hangi gemi mi? Hangi gemi olduğunu biliyorsun, tatlım. Su soğumadan ve denize açılmak tehlikeli bir hâl almadan önce inşa ettiğin o gemi. Tüm iyimserliğinle, heyecanınla inşa ettiğin o gemi ve bak, ufukta ne var – ne kadar heyecanlı! İşin içine kalp girince, aklın da dahil olmak ister ve senin için hayalinde pırıl pırıl sular ve uysal akıntılarla dolu pespembe bir gelecek yaratır. Peki o gelecek gerçekleşmediğinde ne olur? Eh, o gemiler kendiliğinden sürüklenip gitmez. Bilinçli bir şekilde o çıpayı çekip gitmelerine izin vermemiz gerekir.

O yüzden o gemiden in ve denize açılmasına izin ver, tatlım. Aksi takdirde bir zamanlar seni ileri götüren şeyin, seni aşağı çeken şeye dönüşmesi riskini kabul ediyorsun demektir. Sağlam bir kayaya tutunmak çok da kötü bir şey değildir. Söz veriyorum sana.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Düzgün bir kâğıt bul ve bahsettiğimiz şu gemiyi çiz, tatlım. Planlarını, hayallerini ve diğer her şeyi. Çizim konusunda ne kadar kötü olursan ol umursamayacağım. Sadece kâğıt üstüne dök hepsini. Şimdi kendimize minik bir uğurlama partisi yapacağız. Kitabın sonundaki KÂĞIT KATLAMA TEKNİĞİ kısmını kullanarak o kâğıttan kendine minik bir kayık yap. Kafanda tasarladığın o gelecek hayallerini katlayıp bir kayık yap ve onu suya bırak. Gerisini suyun halletmesine izin ver.

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

COBH'A, SICAK VE SIRILSIKLAM BİR YIĞIN OLARAK vardık. Motorun sıcaklığını azaltmak için arabanın ısıtıcısını son gaz çalıştırmamız gerekmişti ve tamirciye vardığımızda hepimiz şıpır şıpır terliyorduk. Ve araba tamircisinin –belli belirsiz tonbalığı gibi kokan, Connor adında bir adam– bana bakıp doğruca neden bahsettiğimi bilmediğimi düşündüğünü anladığımda daha da beter terlemeye başladım. "Ben bir bakayım," dedi.

"Radyatörde bir delik var," diye ısrarla belirttim. "Ben baktım zaten."

Dudakları, kibirli bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Göreceğiz," dedi.

Tam patlamak üzereyken lan beni kapıya doğru çekeledi. "Haberleşiriz."

Kıyı boyunca uzanan sokaklarda, şeker gibi renklere boyanmış ve önlerine çamaşır asılmış sıra sıra evlerin arasında çantalarımızla koşturmaya başladık. Gemiler ahşap iskelelere, plastik ördekler gibi çarpıp duruyordu ve hemen ilerideki uzun ve heybetli katedralin çan kulesi sanki bulutlara kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu.

Kilisenin etrafı ziyaretçilerle doluydu ve yanına yaklaştığımız sırada çanları, öylesine kasvetli görünen bir yapıdan beklenmeyecek kadar neşeli bir melodiyle çalmaya başladı. "Vay

çanına." Birden olduğum yerde durdum ve çan kulesini görebilmek için başımı iyice kaldırdım.

"Zaman doldu," diye bağırdı Ian çan sesleri arasında ve dönüp beni kolumdan çekiştirdi. "O çanlar, şimdi orada olmamız gerektiğini söylüyor. Kiliseleri daha sonra izlersin."

"Ödev için sonra yine gelmemiz lazım zaten," dedi Rowan iskeleyi işaret ederek.

"Peki madem." Derin bir iç çekip sırt çantamı omzumda daha yukarı kaldırdım ve koşmaya başladım.

Au Bohair Pub, gözden kaçacak gibi değildi. İki katlı yapı bebek mavisine boyanmıştı ve limon yeşili renkli bir şapka dükkânı ile turna yemişi kırmızısına boyanmış bir fırın arasında sıkışıp kalmıştı. Günün bu saatinde bile içeride bir festival havası vardı, kapısından dışarı insanlar taşıyordu ve önündeki kalabalıktan büyük bir sigara dumanı bulutu yükseliyordu. Kalabalığın yanına vardığımızda, Ian kapının yanında duran, yıpranmış bir kot tulum giymiş bir adamın yanına gitti. "Miriam'ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Miriam Kelly mi?" Yüzünde büyük, mısır sarısı dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. "Sahnenin solunda. Her zaman sahnenin solundadır. Ama programı sırasında onu rahatsız etmemeni tavsiye ederim. O hatayı bir kez yapmıştım."

Ian endişeyle kafasını salladı ve bavulunu elime tutuşturdu. "Addie, şunu sen..." Kapıdan içeri daldı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Arkasından, "Ne zahmeti, canım," diye seslendim. Sanki taşımam gereken bir de kendi bavulum yokmuş gibi. Kapıdaki adam gülerek bana baktı.

"Ver, sana yardım edeyim," dedi Rowan, dalgın bir şekilde kolumun altındaki kitabı çekip aldı ve Ian gibi o da kalabalığın içinde kayboldu.

"Gerçekten mi ya?" diye söylendim, bavulların saplarını doğru dürüst tutmaya çalışırken. İçeri girerken beceriksizce

insanlara çarptım, birilerinin ayaklarını ezdim ve ilerlemeye çalışırken insanların içkileri döktüm. Mekânın orta yerine varınca etrafa bakmak için fırsatım oldu. Her yer ahşap masalarla doluydu ve duvarlar neredeyse tamamen müzik posterleriyle kaplanmıştı. Odanın bir kenarında oldukça kapsamlı görünen bir bar vardı ve geri kalan her yer müşterilerle doluydu.

"Ian," diye seslendim. O ve Rowan parmak uçlarında yükselmiş, hevesle sahneye bakıyordu. Aslında o önünde durdukları şeye sahne demek biraz cömert davranmak olurdu çünkü yerden yarım metre kadar yüksek ahşap bir platformdan ibaret sayılırdı; ancak buna rağmen kalabalık bir sanatçı grubu üzerinde şüphesiz ki İrlanda ezgileriyle dolu müziklerini icra ediyordu.

Kalabalığın arasından onların yanına ilerledim. "Yardım etseniz fena olmazdı hani."

İkisi de oralı olmadı. Ağızlarının suyu akarken mutlulukla sahneye bakıyorlardı.

"Burası Titletrack'in ilk kez sahne aldığı yer," diyordu Rowan, heyecandan resmen gözlüğünün camları buğulanmıştı. "Bu mekân çok fena. Çok, çok fena."

"Burada olduğumuza inanamıyorum," dedi Ian. "Titletrack'in ilk kez sahne aldığı yerdeyiz."

Dikkatlerini çekmek için sıkış tokuş aralarına girdim. "Bütün bavullarla beni oracıkta bıraktığınızı hatırlatabilir miyim size?"

"Şuradaki benim minik müzik muhabirim mi yoksa?" dedi arkamızdan kulak tırmalayıcı bir ses.

Hep birlikte arkamızı dönünce şişe dibi gözlüğü ve biçimsiz bir kahverengi elbisesi olan, saçlarını sıkıca arkada toplamış kısa ve tombul bir kadınla yüz yüze geldik.

"Şey... siz de?" dedi Ian.

"Miriam Kelly." Sarılmak için onu kendisine çekiverdi ve sevinçle sırtını sıvazlamaya başladı. "Gelmeyi başardın! Beni eleceğinden endişeleniyordum."

Ian boğazını temizledi, İrlanda müzik dünyasının en önemli kadınının boş zamanlarında ekmek pişirip örgü ören birine

benzemesinin şokunu üzerinden atmaya çalıştığını görebiliyordum. "Şey..." dedi yeniden.

Birden kadının yüzündeki gülümseme kayboluverdi ve parmağını uzatıp ciddi bir ifadeyle Ian'ı dürttü. "Söyle bakalım, Ian, sence amatör gruplar ölüyor mu gerçekten?"

"Yazısını okumuşsunuz!" diye bağırdım, Gökkuşağının Sonu'nda incelediğim yazısının başlığını hatırlayınca.

Pırıl pırıl gözlerle bana döndü. "Tabii ki okudum. Bu genç adam bana beş sesli mesaj ve sayısını hatırlayamadığım kadar çok e-posta gönderdi. Ya onu korumalarının ellerine teslim edecektim ya da görüşme talebini kabul edecektim. Sen onun kız kardeşi olmalısın."

"Ben Addie," deyip sağlam bir şekilde el sıkıştık. "Ve bu da arkadaşımız Rowan. O da Titletrack'in büyük bir hayranıdır."

"Sizinle tanıştığıma çok ama çok memnun oldum." Rowan da elini sıktı, yüzünü kocaman bir gülümseme ele geçirmişti. "Büyük bir onurdur benim için."

"Amerikalılar arasında bir İrlandalı. Sevdim." Yeniden bana döndü. "Addie, abin gerçekten çok iyi yazıyor. Çok etkilendim yazdıklarından."

"Ge-gerçekten mi?" Ian'ın yüzü, bir doğum günü pastası gibi aydınlandı ve geriye doğru birkaç sarsak adım attı. Aldığı bir iltifatın onu bu kadar etkilediğini ilk kez görüyordum ve normal hayatında iltifatlar üzerine yağmur gibi yağardı. "Teşekkürler," dedi boğuk bir sesle.

Miriam onun sırtına hafifçe vurdu. "Ve bu kadar genç olmana da bayıldım. Benim yaşıma geldiğinde insan, yaşının neler başarabileceğiyle hiçbir ilgisi olmadığını fark ediyor; o yeteneğe sahipsen, sahipsindir. Neden büyüyene kadar bekleyelim ki? Ya da büyüdüğümüzde duralım? En azından benim hayat anlayışım böyle."

Titletrack'i boş verin. Sırf onun için bir fan kulübü kurmamız gerekiyordu.

Devam etti. "Şimdi kendinize bir masa bulun bakalım. Tüm

yazı yollarda geçirdim ama bugün tekrar mutfağa girmeme izin verdiler ve ben de meşhur Guinness etli güvecimden yaptım. Bruce Springsteen yedikten sonra hayatının tamamen değiştiğini söylemişti."

"Bruce Springsteen mi?" Ian bayılacak gibi görünüyordu.

Miriam bir parmağını çenesine dayayıp bir düşündü. "Yoksa Sting miydi ya? Nedense ikisini hep karıştırmışımdır. Mutfaktakilere geldiğinizi haber vereyim, çabucak yanınıza geleceğim." Ardında şok dalgaları bırakarak yanımızdan ayrıldı.

"Ian, inanılmazdı bu!" diye coştu Rowan.

Ian, heyecandan kocaman olmuş gözlerle bana döndü. "Az önce Miriam Kelly'yle konuştum."

"Hayır, Miriam Kelly sana iltifat etti," diye düzelttim onu, onunla duyduğum gururdan göğsüm kabarmıştı resmen. Ne zaman Ian bu kadar mutlu olsa, bunu bana da bulaştırıyordu.

Miriam, Ian'ı küçük sahnenin yanındaki bir masaya doğru götürürken, biz de röportaja zaman tanımak için Rowan'la kapıya yakın bir masaya geçtik.

"Neden Miriam bu kadar önemli biri?" diye sordum, bir yandan Ian'dan gözümü ayırmadan. Yüzü koyu kırmızı bir renge bürümüştü ve tişörtünün üstüne güveç suyundan damlatıp kalemini de iki kez düşürmüştü. Eğer ki müzik muhabirliği konusunda bir geleceği olsun istiyorsa, ünlüler karşısında eli ayağına dolanmadan çalışmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Rowan başını salladı. "Gayriresmî yetenek avcısı gibi bir şey. Başta sadece barda çıkacak insanları ayarlıyormuş ama sonradan İrlanda'nın en büyük etkinliklerinde büyük roller oynayınca, müzik şirketleri onun yetenek avcılığından faydalanmak istemişler. On beş yıl önce Titletrack'i bir üniversite yarışmasında dinlemiş ve onları yazın buraya davet etmiş. Hayranlarını da bu sayede kazanmaya başlamışlar."

Kaşığımı kâseye daldırdım. "Aynı zamanda inanılmaz bir şey." Miriam'ın Springsteen lezzetli güvecinde havuç, patates ve bolca et suyunun yanında, üzerine tepeleme konan patates püresi vardı. O kadar yoğun ve insanın içini ısıtan bir tadı vardı ki doğruca kâsenin içine dalmak istiyordum.

"Hey, rehberdeki ödevi okudun mu?" diye sordu Rowan, kitabı masanın üzerinden bana doğru iterek. "Kâğıttan bir gemi yapıp suya bırakmamız gerekiyor."

"Bu sefer yapacak mısın yoksa yine kaçmanın bir yolunu mu bulacaksın?" diye dalga geçtim Rowan'la; rehberimizdeki Cobh bölümüne gelmiştik artık.

"Bak, vücut sıvılarının değiş tokuşu söz konusu olmadığı takdirde ben varım."

"Güzel." Sandalyemde mutlulukla arkama yaslandım. Günlerdir ilk defa karnım iyice doymuştu ve kendimi rahatlamış hissediyordum. Canlı müziğin yerini şimdi, babamın garajı temizlediği dönemde duyduğum bir Queen albümü almıştı ama yine de duyabildiğim tek şey Ian'ın sesiydi. Sıklıkla kafası arkaya gidiyor ve kahkaha atıyordu.

En son ne zaman onu bu kadar içten gülerken duymuştum? Son birkaç yılda daha ağırbaşlı biri olmuştu, büyük ihtimalle bu da futbolla alakalıydı. Takımın yıldız oyuncusu olunca ona özel muamele yapacaklarını düşünüyordu insan ama tam tersine, koçları üstüne daha fazla gider olmuştu. Ve maçları çok ciddiye alıyordu. Ne zaman maça çıkacağını sormama gerek bile kalmıyordu çünkü birkaç gün öncesinde iyice suskun ve içine kapanık bir hâl alıyordu.

Futbolu düşününce aklıma Olive'in mesajı gelmişti ve midemde yavaşça bir düğüm belirirken telefonuma baktım. **IAN GERÇEKTEN DE TAKIMDAN ATILDI MI????** Bu mesajla er ya da geç ilgilenmem gerektiğini biliyordum. Eğer orada kendisiyle ilgili dedikodular dolanıyorsa, Ian'ın da bunu bilmeye hakkı vardı. *Ama ya bir dedikodudan ibaret değilse?* diye sordu kafamdaki ses usulca.

Çabucak bu düşünceyi uzaklaştırdım. Tabii ki bir dedikodu-dan ibaretti. Onu takımdan atmak gibi delice bir şey yapmadan önce Ian'ın okulu ateşe vermesi gerekirdi.

Ancak yine de, ilk fırsatta ona mesajdan bahsetmem gerekiyordu. İlişkimizde ihtiyacımız olan son şey yeni bir sırdı.

Ian'la bir an için bakıştık, bize el salladı. Masada duran kâsesinin yarısı hâlâ doluydu ve not defterinde arapsaçı gibi bir sürü yazı vardı. Yüzü heyecanla parlıyordu. "Bilin bakalım ne oldu? Miriam geceyi burada geçirebileceğimizi söyledi."

"Ciddi misin? Nerede peki?" Rowan, sanki barın yanında aniden bir yatağın belirmesini bekliyormuş gibi arkasını döndü.

Miriam gülümseyerek sandalyesini geri çekti. "Yukarıda. Üst katta kiraladığımız birkaç odamız var, genelde sahne almak için gelenlere veriyoruz. Jared ana yatak odasında neredeyse bir ay kalmıştı. Şimdi aklıma geldi de, o şerefsiz herif o bir ay için bana borçlu. Artık borcunu ödeyebilir, değil mi? Onu bir arayayım ben."

"Jared mı?" Rowan'ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. "Solist Jared mı? Burada mı kaldı? Ve sende de numarası mı var?"

"Tabii ki var." Ian'a bakarak omuzlarını silkti. "Yazını bitirdiğinde haber ver. İstersen onu Jared'a yollarım."

"Siz..." Ian dilini yutmuş gibi kalakaldı, yüzü yine kıpkırmızı kesilmişti. "Ben..."

Derin bir nefes aldı, ben de sırtına vurmaya başladım. "Ian, nefes al."

Miriam kaşlarını kaldırarak ona bir bakış attı. "Ian, halledersin. Benim gibi uzun yıllar bu piyasanın içinde olunca, müzisyenlerin de senin benim gibi insanlar olduğunu anlıyorsun. İlginç insanlar tabii ki ama sonuç olarak insanlar." Bana döndü. "İlginç insanlardan bahsetmişken, Addie, biraz da seni dinleyelim."

Bir anda yüzüm Ian'ınkiyle aynı hâli aldı. Miriam'ın ilgisi insana kendini iyi hissettiriyordu ama bir yandan da fazla ağır gelebiliyordu. "Ne olmuş ki bana?"

Parmağıyla beni dürttü. "Arabaların dilinden anladığını duydum. Bu önemli bir yetenektir. Benim yakalayıp değerlendirebileceğim bir yetenek olmasa da aynı oranda önemli bir yetenek. Ian, Addie olmasaydı bu yolculuk sarpa sarardı, dedi."

Göğsümde mutluluk yeşermeye başladı. "Ian, öyle mi dedin?"

Omuzlarını silkti, yüzünde bir gülümseme belirmeye başlamıştı. "Eh, gerçek bu, öyle değil mi?"

Rowan araya girdi. "Addie olmasaydı, tüm İrlanda boyunca egzoz borumuzu sürüye sürüye geziyor olurduk. Bugün bile imdadımıza yetişti. Blarney'den sonra arabam hararet yaptı ve yine de bizi sokağı sonundaki tamirciye kadar getirmeyi başardı."

Miriam derin bir iç çekti. "Durun tahmin edeyim, Connor Moloney'nin yeri mi? Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama o adam çikolatadan yapılma bir demlikten daha faydasız bir heriftir." Kollarını kavuşturdu. "Ee, tamirci hanım. Bu konuyla ilgili ne söyleyeceksiniz?"

Ne mi söyleyecektim? "Şey, sanırım arabalarla uğraşmaktan zevk alıyorum."

"Ve bu konuda iyisin de," diye üsteledi.

"Ben ona Meave diyorum," dedi Rowan. "Çünkü onu ilk kez gördüğümde, park alanında Ian'ı tartaklıyordu. Savaşçı bir kraliçe gibiydi."

İşte şimdi gerçekten kızarmaya başlıyordum. "Affedersiniz, neden bunlardan bahsediyoruz?"

"Çünkü bahsetmemiz lazım da ondan!" Miriam pazusunu sıktı. "Buralarda daha fazla savaşçı kraliçelere ihtiyacımız var. Özellikle de gücünün farkında olanlara." Bana doğru eğilip utangaç ifademe göz gezdirdi. "Addie, benim ne yaptığımı biliyorsun, değil mi? İş olarak yani?"

Tedirgin bir şekilde kafamı salladım. "Evet... yetenek avlıyorsun."

"Yanlış." Bir parmağını bana doğrultmuştu ve sesi heyecanla yükselmişti. "Ben insanların güçlerini keşfetmelerini sağlarım.

Şarkılarını söyleyen yetenekli insanları bulurum ve önlerine mikrofon koyup tüm dünyanın onları dinlemelerini sağlarım. Ve biliyor musun? Aynısını senin için de yapmak istiyorum."

Neden bahsediyordu ki?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladı ve kollarını benimkilere geçirip beni sahneye çekiştirmeye başladı.

"Hey, Miriam, ben şarkı söyleyemem. Bir şey de çalamam." Ya da sahneye çıkamazdım. Sahada olmadığım sürece ilginin üzerimde olmasından nefret ederdim.

Çaresizce elinden kurtulmaya çalıştım ama beni doğruca platforma çıkardı ve sahnenin ortasında duran mikrofonun önüne geçirdi. Ian ve Rowan, şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle bizi izliyordu ama ikisi de beni kurtarmak için bir şey yapmıyordu. Hainler.

"Pat! Mikrofon!" diye bağırdı Miriam.

Barmenlerden biri barın altına daldı ve birden mikrofon hayat buldu. Miriam da onu yüzüme yaklaştırdı. "Hadi bakalım, Addie. Bu güzel insanlara ne yaptığını anlat."

Ona dehşet dolu bir ifadeyle baktım. Tamam, canlı performans sırasında olduğu kadar kalabalık değildi bar şimdi ama yine de birkaç insan vardı ve hepsi yüzlerinde gülümsemeyle bana bakıyordu. Miriam'ın tuhaflıklarına alışkın oldukları çok belliydi.

"Hadi," diye ısrar etti beni dürterek. "Bu güzel insanlara adını söyle ve ne kadar yetenekli olduğunu anlat. Böyle açıklamalar yapmak çok etkili olabilir."

Bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu? Bu düşünce aklıma gelir gelmez, kolları beni bir boa yılanı gibi sarmaladı. Bu sahneden inmeme asla izin vermeyecekti. Boğazımı temizledim. "Iı, merhaba. Benim adım Addie Bennett."

"Kraliçe Maeve!" diye bağırdı Ian kalabalığın içinden, ellerini ağzının iki yanına dayamıştı.

Baştan ayağa kıpkırmızı kesildim. Bu işten bir sıyrılayım, onu parçalara bölecektim. "Pekâlâ... Miriam size, son birkaç gündür yollarda yaşadıklarımızdan bahsetmemi istedi. Araba-

muz durmadan bir arıza çıkarıyor ve ben de tamir etmeyi başarıyorum bir şekilde. Ve... hepsi bu sanırım." Apar topar mikrofonu Miriam'ın eline tutuşturup sahneden inmeye çalıştım ama Miriam tişörtümün arkasını yakaladı.

"Bir dakika bekle, Addie. Ne görmek istiyorum biliyor musun? Gücünün farkında olan bir kadın. Akıllı ve yaratıcı olduğunu kabullenen, işleri yoluna koymasını bilen bir kadın. Addie, sen çok güçlü bir kadınsın." Elimi yakaladı ve bir zafer kazanmışız gibi yukarı kaldırdı. "Hadi Addie, söyle."

Korkuyla büzüldüm. "Ne söyleyeceğim tam olarak?"

Rowan ve Ian sırıtarak birbirine bakıyordu. Bundan inanılmaz keyif alıyorlardı.

"Şunu: Ben kendi hikâyemin kahramanıyım."

"Ben kendi hikâyemin kahramanıyım," dedim çabucak.

"Hayır, hayır, hayır. Daha yüksek sesle. Diyaframını çalıştır bakalım. İyice zorla onu."

Birini ne kadar güçlü olduğunu söylemeye zorlamanın ne kadar ironik olduğunu göremiyor muydu? *Yap da bitsin gitsin,* dedim kendi kendime.

Derin bir nefes aldım ve mikrofona avazım çıktığında bağırdım. "Ben kendi hikâyemin kahramanıyım!"

"Evet! Bir daha!" diye bağırdı Miriam.

Bu sefer ben de koyverdim. "BEN KENDİ HİKÂYEMİN KAHRAMANIYIM."

"Aferin kızıma." Miriam kolumu bıraktı, yüzü terden pırıl pırıl görünüyordu.

O şekilde bağırmak gerçekten de iyi hissettirmişti. Söylediklerime inansam büyük ihtimalle daha da iyi hissettirirdi.

"Ne tuhaftı," dedim, Ian'ın ve benim bavullarımı merdivenlerde yukarı çekiştirirken. Miriam beni sahneden indirir indirmez Ian odaları görmek için yukarı fırlamıştı.

Rowan sırıttı. "Sahneye çıktın ve bir avuç dolusu yabancıya nasıl bir kahraman olduğunu haykırdın. Bunun neresi tuhaf ki?"

Ona bir yumruk atmaya çalışır gibi oldum ama elimdeki bavullar bunu imkânsız kılıyordu. Rowan bavullardan birini alıp üst kata sürükledi. "Ben tamirciye gideyim de Connor'ın arabayı yarın sabaha kadar hazırlaması gerektiğini söyleyeyim. Electro Piknik'in yarın olduğuna inanabiliyor musun?"

"Hayır." Gerçekten de inanamıyordum. Son birkaç gün resmen jet hızıyla geçmişti. "Ben burada kalayım. Connor'la birbirimizi görmememiz hayrımıza olur muhtemelen."

Sırıtarak bana baktı. "Üzüldüm. Kahraman Maeve'i iş üstünde görmek isterdim yine."

"Ha ha." Üst katta Ian'ın peşinden gittim ama çantaların ağırlığından dolayı bir o duvara bir bu duvara çarpıp duruyordum. Sonunda merdivenleri çıkmayı başardım ve elimdeki her şeyi pat diye yere bıraktım.

"Buna inanamıyorum." Ian'ın sesi odanın dışından bile duyuluyordu. Eğimli bir çatısı olan odanın uzak ucuna iki adet çift kişilik yatak konmuştu ve solgun gün ışığı sekizgen pencereden içeriye süzülüyordu.

Ian yakındaki yatağın yanında kıvranıp duruyordu. "Sence Jared hangi yatakta yattı? Bu mu?"

"Ne bileyim ben," dedim gözlerimi kaçırarak. Ian'ın Titletrack'e olan bağlılığı artık utanç verici bir hâl almaya başlıyordu. Hemen yan odaya kaçtım ama bavulumu yatağın yanına çekelemem, olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Olive'in mesajı, cebimde alev alev yanan bir deliğe dönüşüyordu. Ian'la konuşmam gerekiyordu. Hemen.

Onun odasına geri döndüğümde Ian yatağa uzanmış, kollarını başının altında birleştirmişti ve yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Bunu gerçekten yapacak mıydım? *Ben bir kahramanım*, diye düşündüm kederli bir şekilde.

"Buraya gelmemize yardım ettiğin için teşekkürler," dedi

Ian, ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan. "Gerçekten benim için anlamı çok büyüktü."

"Tabii ki, sorun değil," dedim yanındaki yatağa otururken. "Pekâlâ, Ian, seninle konuşmak istediğim bir mesele var."

"Benim de!" Yüz üstü döndü ve not defterine uzandı. "Sana Cubby meselesini anneme bir an önce söylemen gerektiğini söyleyecektim. Belki de eve dönmeden önce. İstersen sen havalimanında onunla konuşurken Archie ve Walter'ı oyalayabilirim."

"*Ne?*" Aramızdaki köprünün pat diye çöktüğünü hissettim. Artık anneme söylemem konusunda ısrar etmeyi de geçip yeri ve zamanı da söylüyordu, öyle mi?

Ayağa kalktı. "Bence anneme Cubby'yi..."

"Ian, seni duydum," dedim, arkamdaki dolabın kapısına yaslanırken. "Ama anneme söylemek için henüz hazır değilim."

Not defterini kapatıverdi. "Ama anneme söyleme konusunda haklı olduğumu söylemiştin. Torc Malikânesi'nde."

"Haklı *olabileceğini* söyledim. Bunu kesinlikle yapacağımı söylemedim."

Ian ayağa fırladı ve odada sinirli sinirli volta atmaya başladı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın, Addie! Neden söylemeyeceksin?"

"Çünkü henüz hazır değilim. Eğer anneme söylemek istersem söylerim." Ve bir patlamaya sebep olacağını bilsem de eklemeden edemedim. "Ayrıca Cubby'yle olanlar seni ilgilendirmez."

"Beni *ilgilendirmez* mi?" Olduğu yerde kalakaldı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Addie, gerçekten söylediğin gibi olsaydı bunu bu kadar umursamazdım ama bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Ama soyunma odasına girdiğim anda bu beni de ilgilendirmeye başladı."

Boğazım düğümlendi. Soyunma odası. Ne zaman Ian'ın içeri girdiğini, Cubby'yi durduranın o olduğunu hatırlasam, beynim önüne kalın perdeleri çekip olayı kapatıveriyordu.

"Cubby'nin öyle bir şey yapacağını nereden bilebilirdim ki?" Ağzım kurumaya başlamıştı.

Parmağını bana doğrulttu. "Çünkü seni onunla ilgili uyarmıştım. Ondan iyi bir şey çıkmayacağını söylemiştim." İşte tüm yaz boyunca devam eden kavgamız yine alevlenmişti. O kadar bıkmıştım ki bunun yorgunluğunu kemiklerime kadar hissedebiliyordum.

"Addie, bir kez olsun dinle beni. Artık bunu saklayamazsın. İlk fırsatta anneme söylemelisin."

"Bana ne yapacağımı söylemekten vazgeç artık!" diye patlayıverdim, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. "Hem sen kim oluyorsun da bana sır saklama diyorsun, *Indie Ian*?"

Ağzımdan bir küfür gibi çıkan kelimeyle birlikte gözlerindeki ifade sertleşti. "Konuyu bana çevirme."

"Neden olmasın ki?" Kollarımı iki yana açıp odanın içerisinde dönmeye başladım. "Sır gibi sakladığın İrlandalı arkadaşın. Sır gibi sakladığın yazarlık kariyerin. Sır gibi sakladığın üniversite planların." Biraz durup sakinleşmem gerekiyordu ama öfkeden kudurmuş hâldeydim. Cebimden telefonu çıkardım ve ekranı yüzüne dayadım. "Ve bu. Peki buna ne diyeceksin?"

Telefonu elimden aldı ve Olive'in mesajını okurken olduğu yerde çöktü kaldı. "O nereden biliyor ki?" dedi sessizce.

Söyledikleri bir anda kalakalmama, beynimin fır dönmesine neden oldu. "Bekle bir dakika, gerçek mi bu yani? Takımdan atıldın mı? Neden bana söylemedin?"

Telefonu yatağın üzerine attı. "*Senin* yüzünden oldu, tamam mı? Takımdan senin yüzünden atıldım."

Hayır.

Gerileyip odadan çıktım, göğsümde daha önce hiç hissetmediğim, ölümüne büyük bir ağırlık vardı.

Sesi yalvarır bir tona bürünmüştü. "Addie, futbol takımından atıldım. Bizimkiler henüz bilmiyor ama bunu sonsuza kadar saklayamam. Anneme söylemen gerek. Ona fotoğrafı ve Cubby'nin onu herkese..."

"Ian, kes artık!" diye bağırıp ellerimi kulaklarıma dayadım.

Arkamı döndüm ve kendimi, koşup Ian'ı arkamda bırakırken buldum.

Yavaşlamaya başladığımda iskeleye gelmiştim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve gözyaşlarımdan zar zor nefes alabiliyordum. Yakınlardaki metal banklardan birine, soğuk iskeletinin omurgama değmesine aldırmadan oturdum.

Bu yaz benim ya da herhangi birinin başına asla gelmemesi gereken bir şey olmuştu. Cubby defalarca sorduktan sonra sonunda ona üstsüz bir fotoğrafımı göndermiştim. Tabii ki bu durumdan çok da mutlu değildim çünkü birincisi, bu konudaki şakaları bir noktadan sonra rahatsız edici bir şekilde zorlamaya dönüşmüştü ve ikincisi, her ne kadar defalarca ezip geçmiş olsam da Ian'ın uyarıları aklımdan çıkmıyordu. *Kızlar hakkında nasıl konuştuğunu biliyorum. Onunla takılmak istemezsin.*

Ama tüm yaz boyunca Cubby'yle birlikteydik. Bu, onu Ian'dan daha iyi tanıdığım anlamına gelmez miydi? Ayrıca, gece yapılan gizli saklı buluşmalardan, okul koridorunda el ele yürümeye geçiş böyle yapılıyordu belki de? Ona güvendiğini kanıtlayacak bir şey yaparak.

Ben de fotoğrafı yolladım. Ellerim zangır zangır titrediği ve kafamdaki uğultu her zamankinden daha beter bir duruma gelmiş olduğu hâlde.

İki gün sonra, futbol kampından dönen Ian, gözleri sulanmış bir hâlde doğruca odama daldı. *Ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Herkese senin fotoğrafını gösteriyor. Neden beni dinlemedin ki?*

O kadar şaşkındım ki daha sonra neler olduğunu bile sormamıştım ama artık biliyordum. Ian içeri girip de Cubby'nin takımdaki herkese benim fotoğrafımı gösterdiğini görünce onunla kavgaya tutuşmuştu. Tabii ki öyle yapardı. Sonra da futbol takımından atılmıştı. Açıkçası, bu konunun abime kadar uzanmasını hiç istemezdim –hayatımın onunkine karışmasını

istememiştim– ama aile olmak böyle bir şeydi. Sen isteyen de istemesen de, tek bir hareketin tüm sistemi etkiliyordu. Derin, titrek bir nefes aldım. Ian'a onu neden dinlemediğimi söylemeliydim. Gerçek sebebi. Bilmeyi hak ediyordu.

Birkaç dakika sonra, tam da tahmin ettiğim gibi arkamdan yaklaşan ayak seslerini duydum. "Addie..." diye başladı ancak hızla arkamı dönüp söyleyeceklerimi yutmaya fırsat bulamadan konuşmaya başladım.

"Ian, senin kardeşin olmak ne kadar zor bir şey, biliyor musun?"

Donup kalmıştı, yüzünde söylediklerimin ne anlama geldiğini bulmaya çalışan bir ifade vardı.

"Ne demek istiyorsun? Bu yaz haricinde, her zaman harika bir arkadaşlığımız olduğunu düşündüm."

"Öyle." Başımı salladım, bankta yanıma otururken doğru kelimeleri arıyordum. "Demek istediğim şey şu: Ian Bennett'ın kız kardeşi olmak ne kadar zor biliyor musun?"

Belli belirsiz başını salladı. "Anlamıyorum."

"Lisenin yıldızısın sen. Futbol takımının yıldızısın. Yıldız sporcularla dolu bir evin yıldız sporcususun." Sesim tereddütle kısılır gibi oldu, ben de denizde gözlerimi dikip bakabileceğim bir nokta seçtim. "Okulda başarılısın, sporda başarılısın ve yazmakta da... ve tabii ki Cubby konusunda haklıydın. Tamamen haklıydın. Ben de içten içe bunun farkındaydım."

Ian parmaklarını saçlarına daldırdı, kafası karışmış gibi görünüyordu. "O zaman neden..."

Yine sözünü kestim. Anlatacaklarımı gerçekten dinlemesi gerekiyordu. "Ian, bu yazı Cubby'yle geçirdim çünkü birilerinin beni görmesini istiyordum. Gerçekten görmesini. Üçünüzle kıyaslayarak değil." Derin bir nefes aldım. "Bennett dörtlüsünden, içlerindeki en vasat üyeden başka biri olmak istiyordum."

"Vasat mı?" Ian'ın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Böyle hissettiğini benimle neden hiç paylaşmadın?"

"Neden paylaşayım? O kadar ortada ve o kadar utanç verici ki." Gagasında patates kızartması taşıyan bir kuş neşeyle önümüzde hopladı. "Ve Ian, o fotoğrafı gönderdiğim için gerçekten çok üzgünüm ama..."

"Hey hey hey, orada dur bakalım." Ian'ın elleri havaya kalktı. "Sana o fotoğrafı gönderdiğin için kızgın olduğumu mu sanıyorsun?" Gözlerimin içine baktı, dizi yine sallanmaya başlamıştı. "Addie, konu o değil. O fotoğrafı göndermek senin seçimindi. Bu senin... bedenin." Yüzlerimizi ekşiterek birbirimize baktık. Gerçeküstü bir abi-kardeş konuşması oluyordu gerçekten de. En azından bizim için.

"Özür dilerim," dedi hemen, yanakları al al olmuştu. "Doğru şekilde mi ifade ediyorum, bilmiyorum ancak demek istediğim, o fotoğrafı yolladığın için kızgın değilim. Fotoğrafın takımdakilerin eline geçmesi senin suçun değildi, onu yapan Cubby'ydi." Kaldırımdaki çakıllardan birini tekmeledi. "Ondan uzak durman gerektiğinde bana güvenmediğin için kızdım. Yıllardır tanıyorum Cubby'yi. Nasıl değiştiğini biliyorum ve sadece seni korumak istemiştim."

Gözyaşları baskı yapmaya başlamıştı, ben de eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. Göğsümdeki düğüm, bir daha asla çözülmeyecek gibi geliyordu. "Ian, futbol konusunda çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Yavaşça nefesini saldı. "Pekâlâ, benim de bir şeyi itiraf etme zamanım geldi. Odada söylediğim tam olarak doğru değildi. Sadece öfkeliydim ve bir noktaya parmak basmaya çalışıyordum."

Hızla ona baktım. "Yani hâlâ takımda mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, takımdan yüzde yüz atıldım. Ama atılmamın sebebi sen değildin, ben yaptım."

"Fotoğrafla ilgili değil miydi yani?"

"Aslında..." Tereddütle durdu. "Tam olarak öyle değil. Ama Cubby'yle soyunma odasında yaşananlardan daha fazlası oldu. Kabul, o gün kendimi hepten kaybettim. Ama diğer kavgaların üstüne bu binince sonuç bu oldu."

"Kavgalar mı?" Kafamı ona çeviriverdim. "Çoğul mu yani? Kaç kavgaya karıştın ki?"

Durup düşündü. "Emin değilim. Dürüst olayım, başlarda sonuçlarla alakalıydı, çocuklar beni etkilemek için aptalca yorumlar yapıyorlardı. Ama sonrasında birden ayıldım. Takımdakilere katlanamıyordum artık ve her şey batıyordu. Koç da bana uyarı verip duruyordu ve sonra da..."

Doğrulup omuzlarını gerdi. "Ama takımdan atılmam sorun değil çünkü futboldan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim, her zaman da nefret edeceğim."

"Ne?" Bakışlarım denizden ona doğru kaydı. Yazmayı futbola tercih etmek, futboldan *nefret etmek* anlamına gelemezdi. Ayrıca futboldan nefret edemezdi, değil mi? Bu kadar yetenekliyken bu mümkün olamazdı. "Antrenman yapmaktan mı nefret ediyorsun, yoksa..."

Başını sallayınca saçları gözlerinin önüne düştü. "Hayır, futboldan nefret ediyorum. Tümden." Gözleri benimkilerle buluştu. "Antrenman yapmaktan, maçlardan, moral toplantılarından, takım yemeklerinden, formalardan... İnsanların bana farklı davranmalarından; sırf bir şeyde iyi olduğum için özel olduğumu düşünmelerinden. Ve bununla uzun zamandır uğraşıyorum. Bunda iyi olduğum anlaşıldıktan sonra, üstüme kocaman bir futbol örtüsü örtüldü sanki, artık kimse gerisinde ne olduğunu göremiyor. Herkes bu kalıba uyum sağlamamı istiyor ama asla buna... uygun olmadım."

Ian'ın futbolu sevmediğini düşünmemiştim hiç. Birden tüm parçalar yerine oturmuştu: antrenmanlarındaki acelesi, maçlardan önceki huysuzluğu, herkesin tek konuşmak istediği şey futbolken onun bu konudan inatla kaçmak istemesi. Bunca zaman gerçek gözümün önündeydi. "Ian, bu aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu oldukça..."

"Berbat olmalı diye mi düşünüyorsun?" dedi, kaşlarını kederle inmişti.

"Berbat olmalı diye düşünüyorum," diye tekrar ettim. "Neden benimle paylaşmadın?"

Başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Herkes benim futbol oynamamla ilgili heyecanlıydı ve sen de her zaman maçlara geliyordun ve..." Derin bir nefes verdi. "Ben de sen gibi, Archie ve Walter gibi olmak istedim. Sahadayken sen, gerçekte olduğun şeye dönüşüyor gibisin. Çok eğleniyorsun. Ben asla öyle hissetmedim."

"Ama yazmak konusunda öyle hissediyorsun. Ve de Title-track konusunda," dedim.

"Kesinlikle," dedi. "Bu yüzden bu seyahat benim için çok önemliydi. Harika bir yazı yazarsam ve bir derginin kabul etmesini sağlarsam, anne babamın futbolu bırakmam konusuna daha az kızacağını düşündüm."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümsememi zor zapt ediyordum. "Yani annemle babama söylemen gereken bir şey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Önce bir homurdansa da ardından onun da yüzünde bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Beni taciz etme bu konuda, tamam mı? Yapacağım."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni bu konuda tabii ki taciz edeceğim. En azından senin beni taciz ettiğin kadar."

"İşte buradasınız, çocuklar!" Rowan birden bankın yanında bitince ikimiz de irkildik. "Nereye gittiğinizi bir türlü anlayamadım. Barmenlerden birine sordum sonunda ve o da..."

Durdu, gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarıma baktı. "Bir dakika, sorun ne? Bir şey mi oldu?"

"Oldu diyebiliriz sanırım." Rowan elinde rehberi tutuyordu ve onu görünce aklıma bir fikir geldi. "Hey Ian, bizimle birlikte Cobh ödevini yapmak ister misin? Bence senin için de faydalı olabilir."

"İyi fikir," dedi Rowan. "Eminim ki bu seferki senin de hoşuna gider."

Ian saçlarını geriye atıp bileğinden çıkardığı bir lastikle topladı. "Bilmem. Bir ağaçla falan konuşmam gerekecek mi? Ya da bir şeyleri öpmem?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bir kâğıda, olmasını beklediğimiz gibi çıkmayan bir şeyi çizmemiz gerekiyor. Sonra o kâğıtları kayık yapıp suya bırakacağız."

"Hımm," dedi Ian ama gözlerini rehbere dikişinden bu fikirden hoşlandığını anlayabiliyordum.

"Ben de hava kararmadan önce ödevi yapmak istediğim için seni arıyordum. Hatta bardakilerden kâğıt bile istedim ama bunlar çıktı anca." Rowan elime bir avuç, yerel bir kemancının eski etkinlik ilanını tutuşturdu.

"Benim için iş görür." İkisine de ilan kâğıtlarından birer tane verdim ve etrafa dağılıp önümüze çizimlerimizi aldık. Benimki çok kolaydı. Cubby'yle ikimizi çizmiştim, okulun koridorunda yürüyorduk, kolunu omzuma sarmıştı, her taraftan hayranlık dolu fısıltılar yükseliyordu.

Çizim berbattı, en fazla çubuk adamlardan bir seviye daha iyi olduğu söylenebilirdi ama içimdekini oraya yansıtmak, bir şeylerin hafiflemesini sağlamıştı. Acı tam oradaydı ama baskı yapan ağırlığının bir kısmı kalemden kâğıda yansımış ve ortaya bakabileceğim bir şey çıkmıştı. Artık salıp uzaklaşmasını sağlayabileceğim bir şeydi.

Suyun kenarında yan yana gelip, Rehberdeki Kadın'ın Aşk Karşıtı Kayık'ı için talimatlarını kullandık. Ben kendi kayığımı suya bırakırken, bir anlığına kendimi, işler farklı ilerleseydi neler olurdu diye düşünürken buldum. Cubby bana, benim ona verdiğim gibi değer veriyor olsaydı neler olurdu diye. Sonra kayığı suyun üzerine koyup dalgalarla birlikte tuzun etkisiyle çözüneceği yolculuğa çıkışını izledim. Peki gittiğinde ne mi oldu? Ian ve Rowan hâlâ yanımdaydı. Dimdik bir şekilde. Bunun, tahmin ettiğimden çok daha büyük bir anlamı vardı.

* * *

O gece çıkan fırtına, hafif tıkırtılarıyla rüyalarıma sızmış ve sabah geri çekilirken, gökyüzünü parlak bir turuncu tonuna boyamıştı. Yataktan çıkmadan önce sırt üstü uzanıp bir süre çatıdaki çatlakları incelemeye ve yeni hafiflemiş hâlimi keşfetmeye çalıştım.

Göğsümdeki düğüm olduğu yerde duruyordu ama Ian'la aynı tarafta olduğumu bilmek, her şeyin daha kolay görünmesini sağlıyordu.

Giyinip çocukların odasına geçince, onların da çoktan ayaklandıklarını gördüm; Rowan, orkaya binmiş bir kediyi resmeden pembe bir tişört giyiyor, Ian ise haritasına eğilmiş bir şeyi inceliyordu.

Rowan'ın tişörtünü işaret ettim. "Sende bunlardan kaç tane var?"

"Yeterince yok bence. Ve sana da günaydın," dedi, yine ortaya çıkan gamzesi gülümsememi sağlamıştı.

Ian'ın haritasını gösterdim. "Elektro Piknik'ten önce bir durak daha var, değil mi?"

Sıntarak yataktan zıplayıp kalktı. "Cashel Kayası. Konserin bu akşam olduğuna inanamıyorum."

"Lina'nın bu akşam burada olacağına inanamıyorum." Hâlâ üzerimde biraz gerginlik vardı ama Ian'la işleri yoluna koyduğumuz için artık bu çok daha kolay bir şeymiş gibi görünüyordu.

Rowan telefonunu kaldırdı. "Connor, arabayı saat ondan sonra alabileceğimizi söylüyor. Öncesinde kahvaltı yapmak isteyen var mı?"

"Ben," dedik Ian'la aynı anda.

Miriam, Dublin'deki bir toplantısı için sabah erkenden gitmişti, bu yüzden biz de çalışanlarla vedalaşıp bavullarımızı ana cadde üzerinde çekiştirmeye başladık. Camında altın rengi harflerle BERTIE'NİN YERİ: HER SİPARİŞE ÇAY İKRAM yazılı, kobalt mavisi bir dükkânın önünde durduk. Başımızın üzerinde çınlayan minik bir zille birlikte içeri girdik ve tezgâhın gerisindeki kadına yumurta ve tost siparişi verdik.

Mümkün olabildiğince okyanusu izlemek istediğim için, siparişlerimiz hazırlanırken pencereye yakın bir masaya geçip parmaklarımı sıcak nane çayıyla dolu kupama sardım.

Sokaktan hızla geçen turistleri dalgın bir şekilde izliyor, çayımı şekerle dolduruyor ve Lina'yı düşünebilmek için Ian ve Rowan'ın sohbetlerini olabildiğince duymazdan geliyordum. Üç aydan uzun bir süredir görmemiştim onu. Akşam nasıl olacaktı acaba? Kaldığımız yerden devam mı edecektik? Yeniden birbirimize alışabilecek miydik?

Tam garson tabaklarımızı önümüze koyarken, sokakta gördüğüm biri, nane aromalı düşlerimden bir anda sıyrılmamı neden oldu. Geniş omuzlu ve uzun boylu, kocaman kulaküstü kulaklıklar takmış, kasıntı yürüyüşüyle tıpkı şeyi andıran...

"Walter!" diye cıyakladım. Walter pencereye baktı ve gözleri Ian'ın üzerinde donup kaldı.

"HAYIR." Ian kaşığını kupanın içine düşürünce her yere sıcak su sıçradı. İlk aklıma gelen masanın altına dalmaktı ama Walter'ın bakışları çok hızlı bir şekilde Ian'dan bana kaymıştı. Kesinlikle kızgın olan bakışlardı.

"Bunu gerçekten yaşadığımıza inanamıyorum ya," diye homurdandı Rowan. "Bu ada fazlasıyla küçük."

"Kim o?" diye sordu garsonumuz, elinde bir sürahi suyla yanımızda dikiliyordu. Walter yüzünü pencereye dayamıştı ve nefesi, camın buğulanmasına neden oluyordu. "Tehlikeli biri midir?"

"Kısmen," diye homurdandım ayağa kalkarken.

Walter kulaklıklarını çıkardı ve kapıya yöneldi. Dudakları, kapıyı açar açmaz duyma şerefine eriştiğimiz bir azarla oynamaya başlamıştı bile. "...ikiniz çok kötüsünüz ya!" diye bağırdı. "Ben, Addie'nin birdenbire Blarney Kalesi'nde karşıma çıktığı gerçeğini unutmak için elimden geleni yaparken, siz burada oturmuş KAHVALTI YAPIYORSUNUZ." *Kahvaltı yapmak* kısmını sanki bu, insanların ona karşı işleyebileceği kabahatler lis-

tesinin en başında geliyormuş gibi böğürerek söylemişti. Sırlar Walter'a hiç iyi gelmiyordu gerçekten de.

"Beyefendi. Sakin olun," diye araya girdi garson, servis tepsisini bir kalkanmış gibi önünde tutuyordu. "Size bir fincan çay önerebilir miyim? Sakinleştiren aromalarımızdan birini mesela? Papatya? Limonlu lavanta? İkramımızdır."

"Pek çay insanı sayılmaz, çok teşekkür ederiz," dedim kibarca.

"Walt, sakin ol," dedi Ian pencereden uzaklaşırken. "Annem nerede?"

Walt bir hışımla boynundaki kulaklığı çıkardı. "Hem siz burada ne arıyorsunuz ki?"

Ian'ı işaret ettim. "Rowan'la sana Blarney Kalesi'nde anlattık ya. Ian'ın yazısı üzerinde çalışıyoruz."

Bezgince başını salladı. "Saçmalık. Archie'yle bunu konuştum, o da kulağa uydurma geldiğini düşünüyor. Bir başvuru yazısının araştırmasını yapmak için yabancı bir ülkeye gitmek gerekmez. Bu da sizin yalancı olduğunuz anlamına geliyor," dedi parmağını Rowan'a doğru sallayarak. "Eminim ki John Varvatos bile kullanmıyorsundur sen."

Rowan hafifçe yüzünü ekşitse de hiçbir şey söylemedi.

"Archie'ye mi söyledin?" diye çıkıştı Ian ayağa fırlayarak. Masanın üstündeki haritasını çabucak bir kenara çekti.

Walter gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Tabii ki söyledim. Birine anlatmak zorundaydım."

Endişeyle pencereden dışarıya baktım. Ian'ın sorusunu yanıtlamamıştı. "Annem nerede?" diye tekrarladım.

"Katedralde. Onu ikna edip ben gitmedim."

Katedral yalnızca iki sokak ötedeydi. Onlarla burun buruna gelmekten kıl payı kurtulmuştuk resmen.

Walt gözlerini Ian'ın üzerine dikti. "Şimdi, size son kez soruyorum, İrlanda'da ne arıyorsunuz?" Garson, onun ses tonunu duyunca korkuyla sinerken, ben de hasretle puf puf görünen yumurtama baktım. Kahvaltıyı unutsam iyi olacaktı. Ve Walt da

artık yalanlarımıza inanmayacaktı. Gerçeği itiraf etmenin zamanı gelmişti.

"Ian, söyle ona," diye iç geçirdim.

Ian bir tomar peçete alıp dökülen çayı sildi. "Elektro Piknik adında bir müzik festivaline gideceğiz, en sevdiğim grup Title-track orada son konserini verecek. Başından beri bunu planlıyordum. Yola çıkarken Addie'ye yakalandığım için o da benimle geldi."

Walt'ın kaşları birden havalandı. "Biliyordum! Yalan söylediğinizi biliyordum. O zaman buradaki rehber arkadaşınız da..."

"Ian'ın arkadaşıyım," diye araya girdi Rowan. "Ben de Title-track hayranıyım. Ayrıca gerçekten de John Varvatos kullanıyorum. Artisan Acqua en sevdiğim kokusudur." Walt ciddi bir ifadeyle onu süzdü. Şu parfüm olayını bu kadar ciddiye almayı bırakmalıydı.

Ian yine söze girdi. "Walt, plan şu. Festivalden sonra sizinle Dublin'de buluşup..."

"Dur!" Walter kollarını havaya kaldırdı ve yavaşça kapıdan geri geri çıkmaya başladı. "Daha fazlasını anlatma. Kendinize dikkat edin ve bizimle karşılaşmaktan vazgeçin, yeter."

"Anlaştık," dedim hevesle.

"Plana sadık kalmadığınız belli," diye üsteledi Ian. "Buradan sonraki durak ne?"

"Bilmem. Kayalık bir yerdi sanırım?"

"Cashel Kayası mı?" Ian yumruğunu masaya yapıştırdı. "Biz de oraya gidecektik ama."

Rowan başını salladı. "Turistlerin uğrak mekânıdır. Şaşırmadım."

"Eh, artık oraya gitmiyorsunuz," dedi Walter, âdemelması iyice dışarı fırlamış gibi görünüyordu. "Çünkü oraya da gelirseniz, benden günah gider. Zaten bu hâliyle bile zor tutuyorum kendimi."

"Walt, lütfen." Dua eder gibi ellerimi birleştirdim. "Kendine hâkim olmak zorundasın. Futbol takımından atılmamam lazım.

Lütfen başka kimseye söyleme." Walt ve ben, ailede spora en düşkün olan iki kardeştik. Bunu anlaması gerekiyordu.

"Blarney Kalesi'nden beri ne yapıyorum sanıyorsun? Size yardım etmeye çalışıyorum." Yeniden kapıya yöneldi ve açmadan önce sokağa göz attı. "Yirmi dakika daha katedralde olacaklardır. Buradan çıksanız iyi olur. Hemen." Kaldırıma fırladı ve kapı arkasından kapandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, pencereden iyice uzaklaşarak.

"Eh, bu durumda Cashel Kayası'na gitmiyoruz." Ian'ın yüzü hayal kırıklığıyla asıldı. "Yazımın büyük bir bölümünü orası için ayırmıştım."

Rowan gözlüğünü burnunun üstünde yukarı itti. "Aslında... Cashel Kayası'ndan daha iyi bir yer biliyor olabilirim. Biraz dolaşmış olacağız ama orası Stradbally'ye yakın. Ve dedikodular doğruysa, oranın da Titletrack'le bir bağlantısı olabilir."

"Gerçekten mi? Neresi orası?" diye sordum.

Gülümsedi. "O bilgi gizli."

Gizli Peri Halkası

Gizli derken hiç de abartmıyorum, tatlım. Sıradaki durak, ücra mekânların şahı. El bagajına atıp, ön koltuktaki pislik herif seyahati boyunca tüm gizli saklı mekânları gördüğünü iddia etmeye başladığı an (sen hiç sormamış olsan da yapar bunu) çıkarıp önüne koyabileceğin bir deneyim olacak bu.

Normalde, aradığın yeri bulana kadar gezip keşfet kafasında olan biriyimdir ama bu sefer dolanıp durarak bir yere varamayabilirsin. Bir sonraki sayfaya eklediğim haritayı takip et, sonra da buraya geri dön.

Bulabildin mi? Başaracağını biliyordum. Ne kadar da yetenekli bir çocuksun.

Yolun doğu tarafındaki sessiz ormanlık alana dalmadan önce, birkaç kural koyacağım. Temel Peri Görgü Kuralları. Kulağa fazla dramatik geliyor olabilir ancak bu kurallara riayet etmen ya da becerememen durumunda kaderin tamamen farklı bir yöne doğru gidebilir.

Bunu biliyor ve de kabul ediyorsun.

Kural 1: Adımlarını dikkatli at.

Perilerin, peri danslarını ve çay partilerini yapabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardır. Ve söz konusu İrlanda perileri olunca, onlara yan gözle bakmış herkesin ölümünü planlamak için bir yere ihtiyaçları vardır. Ki bu da beni ikinci kurala götürüyor.

Kural 2: Perileri kızdırma.

İrlanda perileri, bir miktar kindar olmakla ünlüdür. Bebeğini çalacak, evini başına yıkacak türde bir kindarlık. İrlanda perilerinin şakası yoktur ve senin de olmamalı. Kibarca konuş, çiçekleri ezme ve aklından yalnızca nazik düşünceler geçir.

Kural 3: Perilere bir armağan bırak.

Güzel ya da lezzetli minik bir şey bırakmanı öneririm. Bozuk para, bal, yüksük, balık taco'su, komşunun yeni doğmuş bebeği... hepsi çok güzel seçenekler.

Kural 4: Bir dilek dile.

Bir peri yuvasına gitmek ve dilek dilememek, lise balosuna gidip de 80'ler şarkılarında dans etmemek gibi bir şeydir. Nadir rastlanır olmasının yanında aynı zamanda kaba bir davranıştır. Ayrıca, gerçek perilerin hayalleri gerçekleştirmekten ziyade hayalleri *yönlendirme* gibi bir alışkanlıkları da vardır. Kalbinin gerçekte ne istediğini bulmana yardımcı olur ve sonra da seni ona doğru ite kaka sürüklerler. O yüzden dikkatlice dinle, tatlım. Seni şaşırtacak bir şey duyabilirsin.

KALP KIRIKLIĞI ÖDEVİ: Dileğini buraya yaz. Söz veriyorum, bakmayacağım.

_____

_____

_____

_____

—Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Isle Hakkında Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı

ARTIK YONCA'NIN MOTORU NANE LİKÖRÜ KADAR soğuktu ve egzoz borusu da bir telden çok daha sağlam bir şeyle yerine tutturulmuştu. Son sürat tamirciye gitmiş, elimizde avucumuzda ne varsa oraya vermiş ve kanundan kaçan gangsterler gibi Cobh'dan tüymüştük. O kadar acele ediyorduk ki Connor'a kafamda tasarladığım, *Radyatör olduğunu söylemiştim,* konuşmasını yapmayı bile unutmuştum.

Walt'la ikinci kez karşılaşmamızdan sonra olayın, annemin öğrenip öğrenmemesi değil, *ne zaman* öğreneceği olduğunu fark etmiştim. Son bir umut kırıntısına tutunuyordum. Belki de söylememeyi başarabilirdi. Ama Walt, herkesin görebileceği gibi her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Yolda ne zaman bir arabanın yanımıza yaklaştığını hissetsem, hızlıca ona doğru dönüyor, sinirden kudurmuş annemin sürdüğü tur otobüsünü görmeyi bekliyordum.

"Sizce annem öğrenmiş midir?" diye sordum, hızla arkamızda kalan ağaçları izliyordum. "Ya şimdi?"

"Addie," diye homurdandı Ian ama ses tonunda bir gülümsemenin izleri de vardı. Bazen işi espriye vurmak, üstesinden gelmenin tek yolu oluyordu. Özellikle de başka bir ülkede olduğun ortaya çıkmak ve de en sevdiğin şey elinden alınmak üzereyken. Ian'ın arapsaçına dönmüş saçlarına baktım. Eh, belki de futbol o kadar da önemli değildi. Ancak bu, en başında yolcu-

luğa bizimkilerin öğrenmemesi umuduyla çıkmışken, şimdi en azından konsere gitmeyi başardıktan sonra öğrenseler diye düşündüğümüz gerçeğini değiştirmiyordu.

Tanrım, nerelerden nereye gelmiştik.

Lina ve Titletrack'in, önümüzde uzanan yolu aydınlatan iki nokta olduğunu düşünmek rahatlamamı sağlıyordu. Midem beklentiyle büzülür gibi oldu.

"Ben hâlâ Walter'ın söylemeyeceğini düşünüyorum," dedi Rowan. Hız limitinin rahat 20 km üstünde kullanıyor ve virajların bir hayli sert alıyordu ama artık yolculuğun üçüncü gününde olduğumuz için istifimi bile bozmuyordum. Aslında oldukça dikkatli bir şofördü ve onun yanında hissettiğim güvende olma duygusu, arabadayken de geçerli oluyordu. Ian'ın ise içindeki Kurbağa Kermit dışarı çıkmış durumdaydı, yüzü koyu bir yeşil rengini almıştı.

Ian'ı işaret ederek, "Biraz yavaşlasan," dedim. "Bu sefer hiç iyi görünmüyor."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti Ian, ancak hemen ardından nadir görülen bir dürüstlük anı ağır bastı. "Hayır, haklısın. İyi değilim." Rowan'a bir bakış attı. "Hâlâ rehbere göre gitmemiz gereken yerin Titletrack'le ne alakası olduğunu anlayabilmiş değilim."

Rowan sırıttı. "Anlayacaksın." Arada nasıl bir bağlantı varsa, bunu görmüş olmaktan dolayı gurur duyuyor gibi görünüyordu. Camlarımızdan içeri bir girip bir geri çekilen günışığı ne zaman onun yüzüne vursa burnunun üstündeki çiller ortaya çıkıyordu. Tuhaf bir şekilde büyüleyici bir görüntüydü.

Peri halkasını bulmak hiç de kolay olmayacak gibiydi. Rehberdeki Kadın normal yönlendirmeler yerine, "David Bowie'nin 1998'deki hâli gibi görünen kaya" ya da "günahın rengine boyanmış ahır" gibi anlaşılmaz ifadeler kullanmıştı. Yolda birkaç kez dolanıp durmamız ve çarpıcı farkı görebilmek için David Bowie'yi Google'da aratmamız gerekmişti.

Sonunda, yolun kenarındaki inanılmaz ümitsiz görünen ağaçların önüne çektik arabayı. Ian bu noktada sinir küpüne

dönmüş hâldeydi. Kusan bir sinir küpü. Yaptığımız bunca U dönüşünün boşuna olmadığını ümit ediyordum.

"Peri halkası nasıl bir şey ki?" diye sordu Ian, yoldan inip çamurlu alanda yanımıza gelirken.

"Peri hakları, aslında halka şeklindeki hisarlardır," dedi Rowan. "Ortaçağ'dan kalma çiftliklerin kalıntılarıdır. Eski insanlar hendekler kazar ve dairesel bariyerler oluşturması için toprağı kullanırlarmış. İrlanda'nın her yerinde vardır bunlardan. Ama insanlar uzun bir süre onların ne olduğunu anlayamadığı için, doğaüstü açıklamalar getirmişler."

İkna olmak için daha fazlasına ihtiyacım yoktu. "Hadi gidelim." Ne yaptığımı biliyormuş gibi ormanın içine daldım. Ama ayağım balçık çamura girdiğinde bir an tereddüt ettim. Çamur, fazla cıvık bir fıstık ezmesi kıvamındaydı. Converse ayakkabılarım bu yolculuktan imkânı yok sağ çıkamayacaktı. Ian da ilerlemeye çalışırken yakınıp duruyordu. Rowan yavaşça yanıma yaklaştı. "Nasıl bir şey aradığımızı biliyorsun, değil mi? Dairesel bir duvar gibi, taştan ya da..."

"Şunun gibi mi?" Hemen önümüzdeki çimenler ve yosunlarla kaplı yuvarlak yükseltiyi işaret edip ve hep birlikte oraya doğru koşturmaya çalıştık. Ama peri halkasını bulmak ile peri halkasının içine girmek farklı şeylerdi. Yükselti bir buçuk metreden yüksekti ve bana, yazın şişme kızaklarla üstünde kaydığımız yükseltileri hatırlatmıştı.

Rowan, "Peki nasıl?.." diye soracak olduğu sırada Ian arkamızdan gelip dört büyük adımda tepeye çıkmayı başardı. "Sanırım böyle çıkacağız."

"Vay canına. Burası da neresi böyle?" diye bağırdı Ian tepeye adımını basarken.

"Ian, bağırma!" diye bağırdım, söylediğimle çelişerek. "Perileri kızdıracaksın."

"Annem orada bir yerde gezinirken perilerden korktuğumu mu sanıyorsun?" Bir an durdu, sesini alçaltmıştı. "Gerçekten, burası neresi böyle?"

Rowan'la birbirimize baktık ve sonra birlikte, olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı tırmanmaya çalıştık. Ama her zamanki gibi Ian, bu işin olduğundan çok daha kolay görünmesine neden olmuştu. İki kez geriye doğru kayıp dengemi kaybettim ve çamura battım.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Maeve?" Rowan'a bakınca gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"Gülüyor musun sen?"

"Hiç de bile. Senden, onu yapamayacak kadar çok korkuyorum ben. Sadece burada durmuş, bir buçuk metrelik bir tepeye çıkmakta bu kadar kötü iş çıkarabilecek başka biri var mıdır acaba diye düşünüyordum."

"Ayakkabılarım yüzünden. Çamurun içinde debelenmek yerine İtalya'da scooter'a binmem gerekiyordu da." Yeniden öne atıldım ve bu sefer Rowan'ın beni yukarı çekmesine izin verdim.

Dengemi sağlar sağlamaz, ona iyice yaklaştım. "Tamam, bana gerçeği söyle: Buranın Titletrack'le gerçekten bir bağı var mı yoksa Ian'ın hayal kırıklığını hafifletebilmek için mi uydurdun?"

"Gerçekten bir bağ var." Rowan, yakından baktığınızda daha tatlı görünen o insanlardandı. Gri gözlerindeki mavi benekler parlıyor, burnunun üstündeki bir grup çil güneşle birlikte daha belirgin hâle geliyordu.

"Çocuklar! Şuna bir bakın."

Anında çilleri unutup gözlerimi Rowan'dan çektim. Etrafımızda, halkayı çevreleyen bir sürü ağaç vardı ve dalları, halkanın üstünde koruyucu bir şemsiye gibi iç içe geçmişti. Ama beni asıl etkileyen ışık olmuştu. Gün ışığı yaprakların oluşturduğu o kadar çok katmandan geçiyordu ki aşağı ulaştığında sıcak ve büyüleyici bir parıltı oluşturuyordu.

Şu dünyada gerçekten de periler varsa, kesinlikle burada yaşıyor olmalıydılar.

Sessizliği bozmadan Rowan'la birlikte yükseltiden aşağı, halkanın içine doğru inmeye başladık. İçeride her şey çok daha

sessizdi ve rüzgâr, yaprakların arasında kayar gibi geziniyordu. Küçük ve parlak ıvır zıvırlar halkanın ortasında gri bir birikinti oluşturmuştu. Üç tane altın rengi yüksük, gümüş bir çakmak ucuna inci tutturulmuş saç tokaları ve bir sürü bozuk para.

"Vay canına," diye fısıldadı Rowan. Elini cebine atıp bir sürü bozukluk ve ambalaja sarılı bir sakız çıkardı.

Gerçek perilerin hayalleri gerçekleştirmekten ziyade hayalleri yönlendirme gibi bir alışkanlıkları da vardır. Kalbinin gerçekte ne istediğini bulmana yardımcı olur ve sonra da seni ona doğru ite kaka sürüklerler. O yüzden dikkatlice dinle, tatlım. Seni şaşırtacak bir şey duyabilirsin.

Ceplerimi karıştırıp berbat olan kahvaltılarımız için kafede ödediklerimizden geriye kalanları çıkardım. Bir bozukluğu Ian'a uzattım. "Dilek dileyecek ve sonra da adak olarak bunları şu birikintiye atacağız."

"Tam da Jared'ın yaptığı gibi," dedi Rowan zafer kazanmış gibi.

Ian'ın gözleri bir anda kocaman oldu ve sebebi, Rowan'ın sesinin perilerin onayladığının çok üzerinde olması da değildi. "Jared buraya mı gelmiş?"

Rowan başını salladı ve nihayet yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu sabah Titletrack'in ilk zamanları ile ilgili bir şeyler okuyordum ve Jared'ın bir röportajında, Cobh yakınlarındaki bir peri halkasına gittiğiyle ilgili bir şey gördüm. Aslında daha kuzeyde olan Kinsale'e gidiyormuş ama Au Bohair'de yemek yemek için durmuş ve orada Miriam ile tanışmış."

Mutlulukla olduğum yerde zıpladım. "Bir dilek dilemek için durmuş ve gerisi de malum. Gerçekten de geldiği peri halkası bu mudur?"

Rowan omuzlarını silkti. "Kesin olarak bilemeyiz ama Cobh'a yakın olduğunu söylemiş ve geldiğimiz yol da Dublin'den gelen tek anayol. Şu da hikâyenin en sevdiğim kısmı: Ünlü bir müzisyen olmayı dilemek yerine, perilerden 'ihtiyacı olan şeyi' dilediğini söylemiş. Birkaç saat sonra Miriam'la tanışmış ve sonrasında olanları biliyorsunuz."

"Rowan, bu harika!" diye bağırdı Ian, perilerin hassas kulaklarını hiç tınlamadan. Önümüzdeki birikintiyi işaret etti. "Titletrack'in asıl başlangıcı burası. Tam burası."

Rowan gururla kollarını iki yana açtı. "Bana güven, dememiş miydim?"

Kolunu teşekkür edercesine sıktım. "İyi işti, Rowan."

"Tamam o zaman, dilek zamanı," dedi Ian. "Jared'da işe yaradıysa, bizde de yarar. Rowan, burayı sen buldun, o yüzden ilk önce sen."

Rowan eğildi ve sakızını dikkatlice saç tokalarının yanına bıraktı. Bırakırken, duruşunda bir değişim oldu. Rahatlamış gibiydi. Uzun bir sessizlikten sonra sakince ve tane tane konuşmaya başladı. "Keşke annem ve babam birbirlerini serbest bıraksalar artık."

Birden olmamam gereken bir yerdeymişim, mahrem bir ana denk gelmişim gibi hissettim. Ian'a birbirimize kaçamak bakışlar attık. Belki de Rowan'ın birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tam yavaşça gerilemek üzereydim ki Rowan'ın sesi olduğum yerde kalmama neden oldu.

"Tüm hayatım boyunca kavga ettiler." Yüzünde bomboş bir ifadeyle bize döndü. "Kötü kavgalardı. İnsanların içinde bile ediyorlardı. Bir keresinde dışarıda yemeğe çıkmıştık ve kavgaları o kadar büyüdü ki birileri güvenlik görevlilerini çağırdı." Titrer gibi oldu. "Yılbaşında boşanacaklarını söylediklerinde o kadar rahatladım ki. Çünkü, Nihayet bitiyor, diye düşündüm.

"Ama bitmedi. Artık aynı evde yaşamıyorlar ama bazı noktalarda birbirlerine öfke yüzünden, evliliklerindeki kadar bağlılar. Ve ben hep iki arada kalıyorum, kaçmayı başaramıyorum." Arabayı işaret etti. "Okul başladığında kimle kalacağımı seçmemi istediler. Bu yüzden bütün eşyalarım Yonca'da. Hâlâ hangisinde kalacağımı bilmiyorum. İkisinin yanı da eşit derecede berbat geliyor."

Yüreğim ezilir gibi olmuştu. "Rowan..." diye söze girmeye çalıştım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Güneş ona vuru-

yor ve tüm hüznünü daha da belirgin hâle getiriyordu. Daha önce bahsettiği gibi bir bağ olabileceği aklıma gelmemişti hiç - sevgi kadar güçlü bir nefret bağı. Kalbim onun için duyduğum üzüntüyle doldu.

"Çok üzgünüm," dedi Ian. "Bunları yaşadığından hiç haberim yoktu. Yardım etmeye çalışırdım."

"Yardım ettin zaten, sadece farkında değildin." Rowan ayakkabısının ucuyla toprağı dürttü. "Beni, ailemle yaşadıklarımdan ayrı bir yerden görecek birine ihtiyacım vardı. Israrla tartışmayı kesmenizi istediğim için de özür dilerim, çocuklar; sadece bu eski anıları tetikleyip duruyordu. Annenizin size bazen sert davrandığını biliyorum ama siz birbirinizin arkasını kolluyorsunuz ve ailenizin gerçek bağlarla bağlı olduğunu görebiliyorum." Başını kaldırdı, gözlerinde çok savunmasız bir bakış vardı. "Keşke ben de aynı şeye sahip olabilseydim."

Ayaklarım beni onun yanına götürdü ve kollarımı arkasından ona sardım. "Rowan, yanında biz varız. Senin yanındayız ve ne zaman ihtiyaç duyarsan burada olacağız."

Ian da diğer tarafına geçti ve birlikte önümüzdeki ıvır zıvıra baktık. Yavaşça bozuk paramı yere bıraktım. "Benim dileğim Rowan için," dedim kelimelerime dikkat ederek. "Rowan'ın mutlu olmasını ve artık kendini yalnız hissetmemesini diliyorum."

"Ben de," dedi Ian, parasını benimkinin yanına atarken. "Benim de dileğim Rowan için."

Rowan bize teşekkür etmedi. Etmesine de gerek yoktu. Yaşadığımız şu saçma üç günde, devam etmemizi sağlayan, kavgalarımıza ve iğnelemelerimize rağmen sağlam duran Rowan'dı. Bu şekilde ona teşekkür ediyorduk.

Sonunda sessizliği bozan Rowan oldu. "Sanırım bu iyi geldi. Elektro Piknik'e gitmek isteyen?"

"Sanırım," dedim soğukkanlı bir şekilde ve Ian da sırıtmaya başladı. "Sanırım başka bir planım yok."

Tam çamurlu alandan çıkmak üzereydik ki telefonum öttü.

Ian bunu duyunca kaskatı kesildi. "Ah, hayır. Walt ölmüş mü yoksa?"

Ekranı açtım. Olive'den mesaj gelmişti.

ADDIE, SEN İYİ MİSİN? ŞİMDİ DE HERKES CUBBY'Yİ VE SENİN BİR FOTOĞRAFINI KONUŞUYOR.

Olamaz. Donup kalmıştım, çaresizlikle harflerin yerlerinin değişmesini, anladığımdan başka bir anlama gelmelerini bekliyordum. Nefeslerim yavaşlamaya, ellerim terlemeye başlamıştı.

Olive'in 'herkes'i, birçok insanınkinden daha fazla insan demekti. Lisedeki her sosyal gruba uyum sağlamayı başarabilen o nadir insanlardan biriydi; rakip takımda olmasına rağmen diğer takımın oyuncularıyla bile çok iyi anlaşabiliyordu. O herkes diyorsa, gerçekten de *herkesi* kastediyor olmalıydı.

Yüzümdeki ifadeyi görünce Ian'ın yüzü de kıpkırmızı oldu. "Addie, ne oldu? Annem mi?"

Telefonu ona uzattım ve mesajı okurken onun da yüzü gerildi. "Ah, olamaz."

Rahat yirmi beş dakika boyunca ağladım. Gözyaşlarımın ardı arkası kesilmiyordu. Rowan ve Ian sırayla endişeli gözlerle beni izliyorlardı ama onların bile zar zor farkındaydım.

Herkes biliyordu. *Herkes.*

Daha kötüsü, ya bir de herkes gördüyse?

Ian ve Rowan ısrarla bana iyi miyim diye sormaya çalışıyorlardı ama sanki bir balonun içinde, onlardan apayrı bir yerdeydim. Sonunda Ian gücünü toplayıp takım arkadaşlarından birine mesaj attı.

"Koç öğrenmiş, Addie," dedi endişeli bir ses tonuyla. Bana, çok narin bir şeymişim gibi bakıyordu. Kırılabilecek bir şey. Çoktan paramparça olduğumun farkında değil miydi?

"Nasıl?" Sesim bile kulağıma tuhaf geliyordu, bana ait değil gibiydi.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Ben söylemedim. Cubby ve beni kavganın sebebinin ne olduğu konusunda sıkıştırdığında bile. Ama artık öğrenmiş. Ve..."

"Ve ne?" Boğazım pamuklarla tıkanmış gibi hissediyordum. Yutkunmakta bile zorlanıyordum.

Ian'ın dizi yine zıplamaya başlamıştı. "Ve Cubby'nin takımdan atılması konuşuluyormuş. Belki de daha fazlası. Hâlâ dedikodu bunlar ama sanırım bu şey böyle ortaya çıktı."

Bu şey.

Bu şey dediği bendim. Kalbim, bedenim, herkes taşlasın diye vitrin yapılmıştı. Bu olay ne kadar büyüyecekti? Annemden nereye kadar saklayabilirdim? Ya babamdan? Yonca'nın arka köşesinde büzüşüp kaldım, öylesine zavallı bir hâldeydim ki gözyaşlarım bile kurumuştu. Ian'la Rowan beni teselli etmeyi denemişti ama faydası yoktu. Koridorlardaki fısıltıları çoktan duymaya başlamıştım. Onlara gösterdiğimden çok daha fazlasını görmüş olan erkeklerin bakışlarını. Öğretmenlerim biliyor o'acaktı. Koçum biliyor olacaktı. Kusmak istiyordum. Özellikle de telefonum, takım arkadaşlarımdan gelen yarı endişeli yarı meraklı mesajlarla çınlamaya başlayınca daha beter oldum. *Gerçekten yaşandı mı bu?*

Sonunda telefonumu susturup Rowan'ın eşya yığının altına sıkıştırdım. Başka ne yapabilirdim ki?

Stradbally'ye yaklaştıkça vücudum iyice büzülmüş ve sonunda tortop olmuştum. Tam da arabaların tampon tampona yol aldığı bir sırada oraya varmıştık ve küçük beyaz oklar bizi, ışıklarla kaplı toprak bir yola yönlendiriyordu.

İnsanların birbirine bağırdığı ve her arabadan gümbür gümbür seslerin yükseldiği festival alanına vardık. Burası bana, ilk

zil çalmadan önce lise otoparkının hâlini hatırlatmıştı. Birden ev fikri o kadar yoğun bir şekilde üstüme geldi ki nefes alamayacak gibi oldum.

"Başardık," dedi Rowan gözlerime bakarak. Coşkusu, olması gerekenden yüzde doksan sekiz daha azdı. Ian bile fazlasıyla uysal görünüyordu, vücudu fazlasıyla kıpırtısızdı.

Ian bana baktı ve ardından, ilerideki açık alanda görünen eğreti sığınakları işaret etti – çadırlar, karavanlar, *tepee*'ler. Hepsi, buranın devasa bir sirk gibi görünmesini sağlıyordu. "Çok iyi değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Ve Lina'nın çok yakında burada olacağını düşün. O zaman her şey daha iyi olacak."

Ya da daha kötü, diye düşündüm midemde bir burkulmayla. Sadece birkaç dakika önce Lina'ya anlatma konusunda daha iyi hissediyordum, sonra evden aldığım haberle her şey tepetaklak olmuştu.

Belirlenmiş kamp alanlarının isimleri, hafifçe kararan havada parlamaya başlamıştı. Hepsinin yanında da ünlü isimlerin karikatürleri vardı: Oscar Wilde, Janis Joplin, Andy Warhol ve Jimi Hendrix. Parlak kırmızı bir yelek giymiş bir adam bizi otoparka yönlendirdi ve park eder etmez Rowan arabadan fırlayıp vücudunu esnetmeye başladı. "Sonunda burada olduğumuza inanamıyorum."

"Gerçekten de buraya gelmemiz üç günden daha uzun sürdü sanki," dedi Rowan. İşte buna karşı çıkamazdım. Gökkuşağının Sonu Hostel ve Inch Plajı asırlar öncesinde kalmış gibiydi.

Ben de arabadan çıktım ve biletlerimizi almak üzere uyuşuk bir şekilde gişelere giden çocukları takip ettim. Kapıdan içeri girdiğimizde ilk düşündüğüm şey kaos oldu. Alan tıka basa doluydu ve insanlar, daha önce hiç görmediğim kadar tuhaf kıyafetlerle yürüyor, bir şeylere biniyor, etrafta dolanıyordu. Birçok insan yüzünü boyamıştı ve kıyafetler deri pelerinden tütüye kadar uzanıyordu. Ve her yer müzikle dolup taşıyor, her bir köşeden yükselen farklı müzikler iç içe geçip sıkı bir karışım

oluşturuyordu. Bizim çocuklar bile gördükleri karşısında biraz şaşkına dönmüş gibiydi.

Sonunda Ian, yüzünde büyük bir gülümsemeyle bize döndü. "Ben şöyle bir tur atalım, etrafı görelim ve Titletrack'in nerede sahneye çıkacağını bulalım derim. Ne dersiniz?" Bana umut dolu bir ifadeye baktı. Asıl söylemeye çalıştığı şey ise şuydu: *Addie'nin kafasını dağıtmasını sağlayalım biraz.*

"Harika plan," dedim, onun sesindeki umut dolu tonu yakalamaya çalışarak. Buraya gelene kadar neler neler yaşamıştım, en azından buranın keyfini çıkarabilirdim.

Tüm o tuhaf kostümlere ve kalabalığa rağmen Elektro Piknik makul derecede normal bir başlangıç yapıyordu; her yerde bilindik festival öğeleri vardı: sahneler, yemek stantları, tarot falcıları... Ama etrafta dolanmaya devam ettikçe, bir karnavaldaki eğlence evine dalmışım gibi hissetmeye başlamıştım.

Karşılaştığımız ilk tuhaf görüntü, batmış otobüstü. Parlak kırmızı renkli, çift katlı otobüs çamurun içinde hafifçe yanlamıştı ve tamponunun neredeyse tamamı hendeğin içindeydi. Bir sonraki ise insanlardan oluşan müzik kutusuydu. Bir asansör büyüklüğünde kabinin içinde duran müzik grubu istek şarkıları çalıyordu. Ardından, üniversite çağındaki üç çocuk, çamurlu sumo kıyafetleriyle koşarak yanımızdan geçti.

"Bunu gerçekten gördük mü ya?" diye sordu çocuklara inanamayarak bakan Rowan. En arkada kalanı, beline bağladığı bir tütü giymişti.

"Peki ya şunu?" diye sordu Ian, piyanodan yapılmış bir bisiklete binen adamı işaret ederek.

"Tavşan deliğinden içeri düşmüşüm gibi hissediyorum," dedim. Keşke tüm bunlar, cebimde titreşen telefonu düşünmememi sağlayabilseydi.

Havada süzülen tarçın kokusu yavaşça burunlarımıza ulaştı ve Rowan aç gözlerle havayı koklamaya başladı. "Açlıktan ölmek üzereyim. Kokusunu aldığım şey her neyse onu istiyorum. Başka aç olan var mı?"

"Ben," dedim, kendimi şaşırtarak. Normalde bu kadar üzgünken hiç iştahım olmazdı ama festival yemekleri çok çekici geliyordu. Ayrıca annem sıklıkla, hayattaki birçok acının tereyağı ve şekerle iyileştirilebileceğini söylerdi. Bu sefer söylediğini denemeye kararlıydım.

"Siz önden gidip yiyin," dedi Ian, bir yandan çantasından not defterini çıkarmaya çalışırken. "Ben de Titletrack'in çıkacağı sahneyi bulmaya çalışacağım. Belki birkaç fotoğraf çekebilirim."

"Sana da bir şey almamı ister misin?" diye sordum.

"Yok. Sizinle burada buluşuruz," diye bağırıp ilerlemeye başladı ve çok geçmeden müzik severlerin oluşturduğu kalabalığın arasında kaybolup gitti.

Rowan'la yemek arabaları arasında dolanmaya başladık ve en sonunda, o güne kadar yaptıklarımı sollayan bir waffle büfesinin önünde durduk. Ben, beyaz ve bitter çikolatayla servis edilen Belçika waffle'ı olan Çikolata Bulutu sipariş ettim; Rowan da içinde pastırma, karamel olan ve puf puf kremayla servis edilen Uçan Domuz'dan sipariş etti.

Siparişimizin hazırlanması bir ömür boyu sürmüş gibi gelmişti ama nihayet onlara ulaştığımızda büyük oranda boş görünen bir piknik masasına geçip çok minnettar olduğum bir sessizlik içinde tabaklarımıza gömüldük. Çoğu insan büyük ihtimalle kendimi nasıl hissettiğimi sorup dururdu ama Rowan öyle yapmadı; yanımda öylece oturdu ve arada bir pastırmasından ikram etti. Biz tabaklarımızı silip süpürdüğümüzde hava da iyice kararmış ve geride hafif sarı bir şekilde parlayan gökyüzü kalmıştı.

Parmaklarımla masada ritim tutmaya başladım. "Nerede?"

"Ian mı?" diye sordu Rowan, parmaklarındaki kremayı yalamaya çalışıyordu.

"Gideli baya oldu. Şimdiye kadar dönmesi gerekirdi." Gözlerimi kısarak kalabalığa baktım. Gittiği yön şimdi epey boş görünüyordu, Titletrack'in sahnesinin o taraflarda olmadığı kesindi.

"Büyük ihtimalle zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştir,"

dedi yanıma yaklaşan Rowan. "Abinin bu özelliğinin farkında mısın bilmem ama çok sevdiği şeyler söz konusu olunca fazlasıyla heyecanlanabiliyor."

Burnumdan istemsiz bir homurtu kaçtı. "Gerçekten mi? Hiç farkında değildim ya."

Gamzesi beliriverdi. "İşte bu, Maeve."

"İşte ne?" Başka bir tuhaf kostümlü gördüğümü düşünmüştüm ama kafamı çevirip bakınca beni incelediğini fark ettim.

"Gülüşün." Bakışları, peçeteyle oynayan ellerine kaydı. "Addie, tüm dünyan başına yıkılmış gibi hissetmek nasıl bir şey biliyorum..."

Cümlesini tamamlamadan durdu; bense sıkıca çatalımı kavramış bir hâlde şöyle bir şeyler demesini umuyordum: *Tüm arkadaşların toplu bir hafıza kaybına uğrayacak ve kimse fotoğrafını hatırlamayacak* ya da *Aslında ben, seni geçmişten kurtarmak için gelen bir zaman yolcusuyum.* Ama bunlar yerine, "Bugün kötü bir gün ama her gün böyle kötü olmayacak. Söz veriyorum," dedi.

Gözlerim hafifçe sulanırken başımı sallamakla yetindim. Tabii ki haklı olduğunu biliyordum. İnsanlar sürekli kötü şeylerle yüzleşip tökezliyor ve yeniden ayağa kalkıp yola devam ediyorlardı. Ama şu anda önümde kocaman bir dağ ve cevaplamam gereken bir sürü mesaj vardı ve zirveye nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Masada yönümü değiştirdim, hüngür hüngür ağlamanın eşiğindeydim ancak Rowan bana doğru uzandı ve Inch Plajı'nda olduğu gibi sıcak ve içimi huzurla dolduran ellerini ellerimin üzerine koydu. "Ve peri halkasında söylediklerine gelirsek. Ian'la birlikte yanımdayken söylediklerinize. Aynısı benim için de geçerli. Yaşananları düzeltemem ama yanında olduğumu bilmeni istiyorum."

Gözlük camlarının gerisindeki gözlerinde samimi, en derinlerime dokunan bir sıcaklık vardı. Hayat karşınıza hiç ummadığınız şeyler çıkarabiliyordu. Aslında İtalya'da spagetti yemem gerekirken, İrlanda'nın soğuk yağmuru altında, güvenebilece-

güzel bildiğim yeni bir arkadaşla waffle yiyordum. "Teşekkürler, Rowan. Bu söylediklerin benim için çok önemli."

Rowan göz kontağını kesti ve omzumdan geriye bakarken gülümsemi bıraktı. "Ian geldi."

Çabucak ayağa kalktım ama arkamı dönmeye fırsat bulamadan bir kıvırcık saç seline öyle bir kapıldım ki neredeyse yere düşüyordum.

"Lina!" diye bağırdım ve karşılık olarak bana öyle bir sarıldı ki limon kokulu bukleleri arasında boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. "Lina. Nefes alamıyorum," dedim zar zor.

"Ay. Özür dilerim." Bir adım geri çekildi ve ben de, sırf onu görmenin verdiği rahatlamayla gülmeye başladım.

"Lina, harika görünüyorsun!" dedim. Gerçekten de harika görünüyordu. İtalya ona çok yaramıştı. Teni koyu zeytin rengindeydi ve eskiden yaptığı gibi buklelerini bastırmaya çalışmak yerine yüzünün etrafında salınmaları için serbest bırakmıştı. Beni etkileyen neydi bilmiyorum, belki bir anlığına saçlarının o vahşi hâlinin ne kadar tanıdık göründüğünü düşündüm ve gözlerim yaşlarla doldu. *Lütfen, daha onu göreli sadece bir iki dakika olmuşken ağlamanıya başlamayayım.*

"Burada olduğuma inanamıyorum. Burası da neresi ayrıca? Kapının orada, kocaman plastik bir topun içinde koşturan iki çocuk vardı." Lina bir adım daha geriye gidip Rowan'a şöyle bir baktı. "Sen Rowan mısın?"

"Evet, öyle," dedi Rowan başını sallarken. Onun da *Lina bakışını* atmasını bekledim. Tüm erkekler saçlarına, iri gözlerine alıcı gözle bakardı ama Rowan kibarca gülümsedi ve bakışları yeniden bana döndü. "İkinizin neden yakın arkadaş olduğunu anlayabiliyorum. Müthiş girişler yapıyorsunuz."

Lina sırıttı ve kolunu omzuma attı. "Elimizden geleni yapıyoruz işte."

Birden, yanında kıvırcık, koyu renk saçları yüzünü çevreleyen, Lina'nın boylarında bir çocukla Ian göründü. "Ian bizi ormanlık alanın yanında buldu," diye açıkladı Lina.

"Ren?" diye sordum kıvırcık saçlı yabancıya. Tam İtalyanlara özgü bir burnu vardı ve gülümseyince görünen ön dişleri arasındaki minik boşluk, içimin tanıdık bir sıcaklık duygusuyla dolmasını sağladı.

Ren beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Hakkında çok şey duydum."

Neden bahsettiğini biliyordum ama yine de biraz çekiniyordum. *Onları duymadı,* diye tekrar ettim kendi kendime. Mesajlaşmaları ya da Cubby'yi kastetmiyordu. Ama artık çok geçti; panik içimde büyümeye, başım dönmeye başlamıştı. Lina'ya olanları anlatmak uzun zamandır yapacağımı bildiğim bir şeydi ve işte o an gelmişti.

Tabii ki Lina tuhaf davrandığımı anında fark etti. "Addie? Sen iyi misin?"

Ona hemen anlatmalıydım. Bir an önce bu işi bitirmeliydim. Gergin bir şekilde yutkundum. "Lina, seninle bir saniye konuşmamız..."

"Ormanın içinde bir Titletrack müzesi buldum," diye araya girdi Ian yanıma sokulurken. "Kim yaptı bilmiyorum ama *muhakkak* görmeniz lazım." Ve biz ne olduğunu anlayamadan ikimizi, geldiği yöne doğru çekiştirmeye başladı. Rowan ve Ren de peşimizden geliyordu.

Direnmeye çalıştım ama Ian duracak gibi görünmüyordu. "Ian, dur. Lina'yla konuşmam lazım. Ona anlatmam gereken..." deyip sustum, ne söylemeye çalıştığımı anlayacağını umuyordum.

Onun yerine daha da hızlanıp bizi koşturmaya başladı. "Özür dilerim ama bu bekleyemez. Konserin başlamasına bir saatten daha az bir zaman kaldı."

Lina'nın bukleleri koştururken hoplayıp zıplıyordu ve arada bir dönüp arkaya bakıyordu. "Herkes geliyor mu?"

*"Ma certo,"** diyerek onayladı Ren.

---

* (İta.) Tabii ki. –ç.n

O an anladım ki, bizi şu müzeye çekiştiren sadece Ian değildi. Lina da işin içindeydi. O müzeye varmak konusunda en az Ian kadar istekli görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Neden koşturuyoruz böyle?"

"Bize güven," dedi Lina kolumu sıkarak ve ardından dördü de bana Cheshire Kedisi* gibi sırıtarak baktı.

Tuhaf bir şeyler oluyordu.

Ian nihayet, süslenmiş ağaçların çevrelediği bir açıklığa gelince durdu. Dallardan kurdelelere bağlanmış eski CD'ler sarkıyor, akşam esintisiyle beraber hafifçe sallanıyor ve ağaçların gövdelerinde ve dallarında masalsı parıltılar meydana getiriyordu. Peri halkasında gördüklerime benzeyen yaşlı bir ağaç kütüğünün üzerinde mumlar yanıyordu.

"Bu da ne böyle?" dedim olduğum yerde kalırken.

"Özür dilerim, Addie, Titletrack müzesini görmeyi çok istediğini biliyorum ama burası öyle bir yer değil." Sırıtarak Lina'ya döndü. "Seremoni kıyafetlerini getirdin mi?"

"Tabii ki." Lina kolunu benimkinden çekti ve tıka basa çantasını yere koydu; içinden dört parça beyaz kıyafet çıkarıp diğerlerine verdi. Hepsi kumaş parçalarını gelişigüzel üstüne geçirirken şaşkınlıkla onları izledim. "Çarşaf mı onlar? Neler oluyor?"

Ian kendi kumaş parçasını ensesinden bağladı. "Seremoni kıyafetlerimizi giyiyoruz."

"Ne seremonisi?"

"Bu da senin için." Lina çantasından uzun, mor bir şal çıkarıp dikkatlice etrafıma doladı ve altında kalan atkuyruğumu yukarı çekti. Şalın etek ucunu tutup ışığa doğru kaldırdım. Deseninde iç içe geçmiş mandalalar vardı. "Bunu daha önce nerede gördüm ben?"

* *Alice Harikalar Diyarında*'da yer alan, kendine has sırıtmasıyla bilinen kedi. –ç.n

"Annemindi. Galeri gecelerinde hep bunu takardı; ona kendisini asil hissettirdiğini söylerdi."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Lina, bu özel bir şey. Bunu takmamı istediğinden emin misin?"

"Hayır, sadece takmanı değil, sende kalmasını istiyorum." Şalı düzeltip omuzlarıma iyice oturmasını sağladı; bense itiraz etmemek için kendimi zor tutuyordum. Her bir zerrem bu hediyeyi reddetmek istiyor olsa da yapamazdım, fazlasıyla anlamlıydı. "Teşekkürler," dedim titrek bir sesle.

"Rica ederim. Hadi gidelim. Eşlik etmek ister misin?" Lina, Rowan'a döndü ve o da hızlıca yanıma gelip mumların ışığıyla parlayan kütüğe giderken yanımda ilerlemeye başladı.

"Rowan, neler olduğunu söyler misin?" diye fısıldadım. "Senin bundan haberin var mıydı?" Parıldayan ışıklar altında gamzesi göründü. "Üzgünüm, Maeve, gizlilik yemini ettim. Sana sadece, buranın Titletrack müzesi olmadığını söyleyebilirim."

Ian kütüğü işaret etti. "Hepiniz bir mum alın ki Addie oraya çıkabilsin." Saçları normalden de karışık görünüyordu ve beyaz cüppesinin arkasından, sweatshirtünün kapüşonu görünüyordu.

Hızla kafamı sallamaya başladım. "Ah, hayır. *Au Bohair*'i yeniden canlandırmayacağız." Üstüne çıkmamı istedikleri kütük oldukça iyi aydınlatılmış hâldeydi ve festival alanının bir hayli uzağında olmamıza rağmen etrafta dolanan birileri vardı ve birkaçı izlemek için yanımızda durmuştu bile.

"Sakin ol. Sen hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Konuşma işini biz yapacağız. Hadi, çık bakalım," dedi Ian kararlı bir şekilde.

"Neden çıkıyorum ki?"

Sesli bir şekilde nefesini verdi. "Bir kez olsun bana karşı çıkmasan? Lütfen."

O son söylediği *lütfen* beni etkilemişti. Kütüğün üstüne çıkıp arkadaşlarıma döndüm. Etrafımda çember olmuşlardı ve ellerindeki mumlardan yüzlerine tuhaf gölgeler düşüyordu. Bir

kültün parçası olmak üzereydim sanki. Ya da kurban edilecek de olabilirdim. "Neler oluyor?"

Bir komplonun parçasıymış gibi hepsi aynı anda sırıtmaya başladı. Ardından Ian, Ren'e döndü. "Pekâlâ, seremoni ustası. Başlayalım."

Ren boğazını temizleyip havaya girdi. "Hanımlar ve beyler. Stradbally'nin güzel kadınları ve yakışıklı erkekleri. Bugün karşımızdaki bu zarif hanımefendi..."

"Ren, doğaçlama yapma lütfen," diye araya girdi Lina. "Senaryoya uy. Bu konuyu konuşmuştuk."

"*Nessun problema.*"* Ren yeniden boğazını temizledi. "Güzel bir yaz gününde, bir grup insan, çok sevdikleri birinin yanında olduğunu göstermek istiyordu. Böylece ilk Kraliçe Maeve seremonisini düzenlediler. Stradbally'de, bunca insanın gözleri önünde."

Bunca insan derken abartmıyordu. Bir şov izleyecekleri umuduyla kalabalık giderek büyüyordu. Ren, teatral bir havayla hareket ediyor, sesi giderek yükseliyordu. "Bu yüzden, eski zamanlardan olan Kraliçe Maeve gibi, bizler de onu yüksek mertebeye çıkarak, taş üstüne taş koyarak ona saygılarımızı sunacağız."

Birden ayaklarının dibindeki taşları gördüm ve ne yapmaya çalıştıklarını anladım. Rowan'ın bana ilk kez Maeve dediğinde anlattığı hikâyedeki Kraliçe Maeve'in taşlardan oluşan mezarını yapacaklardı. "Bekleyin. Bu kimin fikriydi?" diye sordum.

"Ian'ın," dedi Lina.

Ian başını hayır dercesine salladı. "Hepimiz fikre katkıda bulunduk. Rowan sana lakabı taktı, benim aklıma seremoni fikri geldi, Lina kullanılacak eşyaları getirdi ve Ren de seremoni ustası oldu."

"Ian, tam havalimanına doğru yola çıkacağımız sırada beni aradı," diye araya girdi Lina. "Hazırlanmak için sadece on beş dakikam vardı."

---

* (İta.) Sorun değil. –ç.n

"Annem yardım etti," dedi Ren. "Ne kadar çok led ışığı olduğunu görmek biraz şaşırtıcıydı."

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemeyerek altdudağımı ısırdım. Gözlerim yaşlarla yanmaya başlamıştı bile. "Peki ben ne yapacağım?" diye sormayı başardım sonunda.

"Orada öylece dur sadece." Ren, Lina'ya döndü. "Sıra sende, *principessa*."

Lina en yakındaki taşı aldı ve çarşaftan bozma kıyafetiyle bir adım öne çıktı.

"İyi bir arkadaş, dört yapraklı bir yonca gibidir. Bulmak zordur ve sahip olduğunuz için çok şanslısınızdır." Durdu, elindeki taşa şöyle bir baktı. "Bunları ben uydurmadım. Havalimanında satılan bir tişörtün üstünde yazıyordu."

Hafifçe dönüp gruptakilere baktı. "Bilmeyenleriniz için söylüyorum, geçtiğimiz yıl annemi kaybettim. Hastalığı aniden ortaya çıktı ve onu bizden çok hızlı bir şekilde aldı." Sesi hafifçe titriyordu ama hemen başını kaldırıp bana baktı ve sesini biraz alçalttı. "Son anlarına doğru, annemin nefes alamamaya başladığı ve sadece birkaç saati kaldığını anladıkları zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. O anı resmen beynime kazınmıştı. Lina öyle şiddetli bir şekilde ağlıyordu ki telefonda ne söylediğini bile anlayamamıştım. Sadece bir an önce hastaneye gitmem gerektiğini düşünebilmiştim. Hızlı bir şekilde. O aşina olduğum mengene yine boğazımı sıkmaya başlamıştı.

Lina derin bir nefes verince elindeki mumun alevi de dalgalandı. "Sabahın dördüydü ve bu beklediğim bir şey olsa da yine de şaşkındım. Sanki teşhisler, tedaviler ve yaşanan her şey koca bir şaka gibiydi. Büyükannem oradaydı, hüngür hüngür ağlıyordu ve annem de monitörlere bağlıydı. Onu kaybedeceğimi işte ilk kez o zaman anladım." Sicim gibi yaşlar dökülüyordu gözlerinden ama silmeye bile kalkmıyordu. Ren bir elini destek olmak ister gibi onun omzuna koydu. "Ama o geceye dair en iyi hatırladığım şey ne, biliyor musunuz?"

Sesimin çıkabileceğinden emin olmadığım için sadece başımı hayır anlamında sallayabildim.

"Sensin. Seni aramamın üzerinden on dakika bile geçmeden koridorda koşarak odaya girdin. Tüm hemşireler içeri girmemen için bağırıyordu ama sen umursamadın, doğruca benim yanıma geldin. Evden öyle bir fırlayıp çıkmıştın ki ayakkabılarını bile giymemiştin." Gözleri parlayarak öylece durdu. "Bunu asla unutmayacağım. Koridorda, arkanda sana bağıran hemşirelerle yalınayak koşmanı. Sen böyle birisin ve sana ihtiyaç duyduğumda bir saniye bile kaybetmeden yanıma gelişini asla unutmayacağım." Bana doğru gelip elindeki taşı kütüğün üzerine koydu. "Çok yaşa sen, Kraliçe Maeve. En iyi ve en hızlı dostum."

İkimiz de ağlıyorduk, yaşlar yanaklarımızdan süzülüyordu. O akşama dair acıdan başka bir şeyin bu kadar kalıcı olabileceğini hiç düşünmezdim. Lina'nın avuntu olarak görebileceği bir şeyin.

"Sıra bende." Ren bir taş alıp öne çıktı ve Lina'nın omzunu hafifçe sıktı. "Herkes Starburst şekerlerinden yemiştir, değil mi?"

Konunun böylesine farklı bir yere gidişi gülmeme neden olmuştu. Kafa sallayanlar oldu ve birçoğu çemberimizin dışındaki insanlardı. Bense gözlerimi Ren'den ayırmamaya ve etrafımızdaki kalabalığın hızla büyüyüşüne kafayı takmamaya çalışıyordum. Bir keresinde Lina'yla, Ren'in zamanla alıştığın biri olduğunu konuşmuştuk. Onunla ne kadar uzun zaman geçirirsen o kadar tatlı görünmeye başlıyordu. Bir anda tam olarak ne demek istediğini anlamıştım.

Devam etti. "Ben de o şekerlere bayılıyorum. Ne zaman Amerika'da olsam durmadan onlardan yiyorum. Aralarında nasıl bir hiyerarşi olduğunu fark ettiniz mi peki? Bir paket aldığınızda önce pembeleri yiyorsunuz, sonra da kırmızı ve turuncuları, sarılara gerçekten çok çaresiz olduğunuz zaman geçiyorsunuz."

Bununla nereye varacaktı acaba? Lina'ya bir bakış attım ama o gülümsemekle yetindi.

"Her neyse, söylemeye çalıştığım şey şu: Addie, sen pembe olanlarsın. Herkes senin pembe olduğunu biliyor. Hatta umut bunu. Sen daha da ötesisin. İçine sadece pembe olanlardan koy-dukları sınırlı sayıda üretimlerdensin. Bunu da şuradan biliyorum, Lina'nın sana ihtiyacı olduğunda yanındaydın." Taşını kütüğün üstüne koydu. "Çok yaşa sen, Kraliçe Maeve. Pembe şekerler içinde en pembesi."

"Teşekkürler, Ren," diye fısıldadım. Vücudum bu olanlarla nasıl başa çıkması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Gülse mi? Ağlasa mı? Bu durumun keyfini mi çıkarsa? Keyfini çıkarma şıkkını seçmeye karar verdim.

Daha sonra Rowan taşını alıp öne çıktı. Kütüğün üzerindeyken tam onun gözlerinin hizasındaydım ama o bakışlarıma karşılık vermiyordu. Gerginliği bana da geçmişti. Kalbim daha da hızlı atmaya başlamıştı.

Derin bir nefes verdi. "Pekâlâ. Pembe Starburst'ü nasıl geçebilirim bilmiyorum ama bir deneyelim." Ian'dan esinlenmiş gibi parmak uçlarında yükselip kendini bıraktı. "Üç gün önce, berbat ve hurda arabamda oturmuş bu kızın abisini tartaklamasını izliyordum. Şaşırtıcı biri olduğunu düşünmüştüm. Ve farklı. Bu yüzden abisini bizimle gelmesi için ikna ettim ve bu yüzden onun da planları mahvoldu." Ayaklarını sağa sola sürürken suçlulukla bana baktı.

"Ama sonraki üç gün inanılmaz geçti ve onun capcanlı bir insandan çok daha fazlası olduğunu gördüm. Akıllıydı. Ve sadıktı. Ve mevsimine göre giyinmekten bihaberdi. Onunla, daha önce kimseyle konuşmadığım şeyleri konuştuk. Arabamızı su bastığında ve bekçi köpekleri bizi kovaladığında bile... *Bu hafta keşke hiç bitmese,* diye düşündüm."

Nihayet başını kaldırıp doğruca gözlerime baktı. "Ve sana, o geride bıraktığın adama ihtiyacın olmadığını söylemek istiyo-

rum. Sen istemedikçe, senin kimseye ihtiyacın yok. Sen kendine yetebilen birisin. Yetmekten daha fazlası hatta. Sen Maeve'sin."

Sıcacık, tatlı bir his ikinci bir şal gibi hafifçe omuzlarıma kondu. Bu yaz yitirdiğim şey buydu. Seçilmiş olmak –ya da seçilmemek– beni değerli kılan şey değildi. Bunlara bağlı olmadan da değerliydim ben. Kendi kendime yetebilirdim. Aşağı inip başımı omzuna dayamak istiyordum ama onun yerine başımı eğip, "Teşekkürler, Rowan," diyebildim.

"Rica ederim. Çok yaşa sen, Kraliçe Maeve." Taşını bırakmak için eğildi ve sadece ben duyabileyim diye sesini alçalttı. "Keşke yarın sana veda edecek olmasam," diye fısıldadı.

"Keşke," dedim ben de.

Lina, Rowan'ın arkasından bana gülümsemesini zar zor tutarak bakıyordu. Ben de ona gülümsedim.

Rowan yerine döndü ve son olarak Ian öne çıktı; elindeki mumu, bir şeylerin yazılı olduğunu görebildiğim not defterine doğru tutuyordu. Bunun için hazırlık yapmıştı. Ben de olduğum yerde hafifçe doğruldum.

"Sömestr başlarında Bay Hummel'ın sormaktan hoşlandığı soruyu hatırlıyorsun, değil mi? *Ormanın içindeki bir ağaç yıkılırsa ve etrafında bunu görecek kimse yoksa gürültü çıkarır mı?*"

Başımı evet anlamında salladım. Beyninizin boş yere çözmeye uğraşması için sorulan sorulardan biriydi bu.

Mumunun alevi titreşti. "Bu soruyu ilk duyduğumda aklıma sen gelmiştin. Çünkü tüm hayatım boyunca sen yanımda olmazsan, doğum günü pastamın mumlarını üflerken bana eşlik etmezsen, maçlarda tezahürat etmezsen, saha gezilerimizde yanımda olmazsan, hiçbirinin öneminin olmayacağını düşündüm. Bir anlamı kalmayacağını. Tüm hayatımı bilen, her anımda yanımda olan tek kişisin. Bu da seni, hayatımın şahidi yapar." Not defterini indirdi. "O zaman cevap ne? Ormanın içindeki bir ağaç yıkılırsa ve etrafında bunu görecek kız kardeşin yoksa gürültü çıkarır mı? Pek emin değilim. Sadece aynı orman içinde olabil-

diğimiz için mutluyum." Taşını ayaklarımın dibine bıraktı ve diğerlerinin yanına döndü. "Çok yaşa sen, Kraliçe Maeve, en iyi ve en yakın dostum."

Gözlerimden süzülen yaşlar çenemin altından damlıyordu ve orada durup Ian'a, bende gördüğü ne varsa şimdi gözlerinden yansıyan abime baktım. Sonra bir ses daha duyuldu ancak bu seferki benim kafamdaydı. *Peki ya sen, tatlım? Sen kendinde ne görüyorsun?*

Gerçekten dikkatlice baktım. Birçok şey görüyordum aslında: cesaret, merhamet, azim, güvensizlik ve belki de korku. Ama tüm bunların bir araya gelmesiyle Maeve'i görüyordum. Parıldayan saçlarıyla kalkanını güçlü bir şekilde kaldırmıştı ve hemen ardında sapasağlam tahtı duruyordu. Birden o tahtta, üzerinde kalın ve yumuşacık peleriniyle oturanın kendim olduğunu fark ettim.

Gelecek yıl çok zorlu olacaktı, buna şüphe yoktu. Belki de ondan sonraki yıl da. Ama ben de güçlüydüm. Ve yeterince cesaretim de vardı. Ben Maeve'dim ve bunun da altından kalkmayı başaracaktım. Kütüğün üzerinden zıplayarak indim, arkadaşlarımın etrafımda sıcak ve sıkı bir kozaya dönüşmesini keyifle izledim.

Ormanlık alanda bizim yanımızda olmayan herkes, Titletrack'in sahne alacağı alandaydı ve mümkün olan her aralıktan insan akıyordu. Bu yalnızca bizim ana etkinliğimiz değildi, görünüşe göre herkesin ana etkinliğiydi.

Hoparlörlerden çıkan ve kalabalığın güçlü bir şekilde haykırmasına neden olan bir sesle sarmalanınca adımlarımızı hızlandırdık. Ian önümüzde hoplaya zıplaya ilerliyor ve çarşaftan kıyafeti çamurun içinde sürünüyordu. Hiçbirimiz seremoni kıyafetlerimizi çıkarmaya tenezzül etmemiştik, vakit yoktu. Ayrıca diğer festivalcilerle daha uyumlu görünmemizi sağlıyordu.

Jan, "İyi bir yer bulayım ben," deyip kalabalığın arasında kayboluverdi.

"Umarım oraya vardığımızda onu bulabiliriz." Rowan'ın elini sıkıca tutuyordum; hem birbirimizi kaybetmeyelim diye hem de grup kucaklaşmasının ardından bir anda kendimizi böyle bulmuştuk. Ellerimizin birbirine bu derece uyumlu olmasını göz ardı edemezdim. Sanki dünyanın iki uzak ucunda, bir gün kavuşmayı bekliyor gibiydiler.

Kalabalık çılgın bir hâl almış, artık absürd sınırına dayanmıştı. Tam, tavus kuşu kostümü giymiş bisikletli bir adamla çarpışmanın kıyısından döndüğümüz sırada arkamızda birinin belli belirsiz bir *Ah, hayır,* dediğini duydum.

"Lina, sorun ne?" diye sordu Ren.

"Addie." Lina elini sırtıma koydu, sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. Onun kocaman açılmış gözlerine bakmak için döndüğüm kalabalığı bir roket gibi yaran birini gördüm. O gelen?..

Gerçekten de oydu.

O roket annemdi.

"Ah, hayır," dedim Lina gibi. *Kaç,* diye buyurdu beynim ama panik yapan hâlimle bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Kaçmamın tek sonucu kovalanmak olacaktı.

Birkaç saniye içinde annem yanımda bitivermişti.

"Merhaba Addison. Lina." Sesinde yepyeni ve korkutucu bir ton vardı. "Konuşmaya başlasan iyi olur. Hemen."

"Sen bizi... nasıl buldun ki?" diye kekeledim.

Sorumun cevabı hemen annemin yanında duruyordu. Walter. Hemen yanında da elinde devasa bir pamuk şeker paketi taşıyan Archie vardı. "Walter, ona söyledin mi?" diye bağırdım.

İtiraz eder gibi ellerini kaldırdı. "Ben değildim. Archie söylemiş. Benden sırrı öğrendi ve sonra da anneme söyledi."

"Hey!" Archie pamuk şekeriyle Walter'ın suratına vurmaya çalıştı ama yarı yolda annem onun elini yakaldı. "Suçu bana atmasana."

"Daha fazla konuşma duymak istemiyorum." Annem bana

döndü, gözlerinde buz gibi bir bakış vardı. Bunu bilen çok fazla insan yoktu ama üniversite zamanlarında eyaletin en gözü kara patencilerinden biriymiş. Tam da böyle zamanlarda neden *Medusa Yıkımı* adını kullandığını anlayabiliyordum.

"Addison, senin İtalya'da olman gerekiyordu. İtalya." Tam ben bir cevap vermek üzere atılacakken Lina'ya döndü. "Howard burada olduğunu biliyor mu?"

"Rowan, git Ian'ı uyar!" diye fısıldadım, annemin dikkatini anlık olarak üzerimden çekmesini fırsat görerek. Başını salladı ve kalabalığın içine daldı, Medusa'dan mümkün olabildiğince kaçmak istediğine şüphe yoktu.

Lina kendini kontrol edemiyormuş gibi başını sallamaya başladı.

"Sizi görmek ne kadar güzel, Bayan Bennett. Ve evet, biliyor. Biletimi kendisi aldı." Ren'i, zorla da olsa bir adım öne çekiştirdi. "Bu da benim erkek arkadaşım, Ren."

"Merhabalar," demeyi başarabildi Ren. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Annemin acımasız bakışları karşısında balon gibi söndüğünü fark edince yardımına koştum. "Anne, açıklayabilirim. Bu konser Ian için çok önemli ve..."

Elini öfkeyle kaldırıp beni susturdu. "Ian nerede?"

Şimdi ne yapacaktım? Yapmak istediğim son şey annemi Ian'ın üstüne salmaktı. Ya konseri izlemesine izin vermezse ne olacaktı? "Şey... tam olarak bilmiyorum."

"Çocuklar!" Annem parmaklarını şaklatınca Archie ve Walt hemen harekete geçti. "Kalabalığın en uzun boyluları sizsiniz. Bulun onu."

Walt parmak uçlarında yükselip kalabalığı taramaya başlarken Archie de hoparlörlerden birine koşup ona tırmanmaya başladı.

Lina, "Ona izin olduğunu pek sanmıyorum," derken bir güvenlik görevlisi doğruca Archie'ye doğru ilerlemeye başladı.

"Beyaz bir kıyafet ve erkek topuzu. Hemen ileride," diye ba-

gırdı Archie, tam güvenlik görevlisi onu aşağıya indirmek üzere harekete geçtiğinde.

"Neden beyaz çarşaflara sarındınız ki siz?" diye sordu Walter.

Birden ileride büyük bir tezahüratın ardından gürültülü bir müzik yükseldi. Bunu duyunca kalbim resmen takla attı. "Anne, konser başlıyor. Açıklayacak vaktim yok ama bu, Ian'ın hayatında başına gelen en önemli şey. Konseri izlemesine izin vermelisin."

Her şeyi böyle yoğun bir şekilde ifade etmeme ben bile şaşırmıştım. Catarina benimle gurur duyardı. *Dördüncü kural: Hırslı ol. Hırsın karşısında kimse duramaz.*

Annem hafifçe geriledi, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşları havaya kalkmıştı. "İkiniz yeniden iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz."

Başımla onayladım. "Öncesinden de iyi."

Önce bir tereddüt etti, sonra Archie ve Walter'a döndü. "Herkes beni takip etsin." Tek kelime etmeden söylediğini yaptık.

Her ne kadar Rowan'ın uyarısıyla birkaç dakika kazanmış olsa da, annemi gördüğü anda Ian'ın yüzündeki kan çekiliverdi. "Anne," diyebildi boğuk bir sesle. İkimiz de annemi karşılama konusunda pek iyi değildik belli ki.

"Ian," dedi annem soğukkanlılıkla. "Şu an sana söylemek istediğim bir sürü şey var ancak kardeşin, bu konserin hayatındaki en önemli şey olduğunu iddia etti. O yüzden bu akşamlık izin veriyorum." Parmağını onun göğsüne dayadı. "Ama konserden sonra ne mi olacak? İkiniz de kapsamlı bir soruşturmaya girecek ve büyük ihtimalle hayatınızın sonuna kadar cezalı kalacaksınız. Anlaşıldı mı?

"Anlaşıldı. Teşekkürler, efendim," dedi Ian ve bana minnettar olduğunu belirten bir bakış attı. Ailemizde *efendim* şu anlama geliyordu: Beni doğduğuma pişman edeceğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum.

Annem onaylar gibi başını salladı.

Rowan, ellerini endişeyle ovalayarak öne çıktı. "Bayan Bennett, ben Rowan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Annem başını eğip ona baktı. "Ah, sen de İrlandalı rehber olmalısın."

"Benim arkadaşım o," dedi Ian.

"Benim de," diye ekledim ben de.

"O zaman söyle bakalım, Rowan arkadaş, Titletrack ta orada sahneye çıkacakken, bizim burada işimiz ne?" Başıyla ilerideki kıpır kıpır kalabalığı işaret etti. "Nasıl göreceğiz ki?"

"Bu bir sorun," dedi Rowan. "Daha erken gelmemiz gerekirdi. Dün falan mesela."

Ian'ın yüzü asılmıştı, dudağını kemiriyordu. Birden içimden isyan etmek gelmişti. *Ah, hayır.* Tüm bunları, bir konseri en arkadan izlemek ve abimin hayal kırıklığıyla büzüşüp kaldığına şahit olmak için çekmemiştim.

Ama ben bir çözüm önerisinde bulunamadan annem ellerini çırparak öne çıktı. "Pekâlâ millet. Tek sıra olun. Giriyoruz."

"Nereye giriyorsun?" diye sordu Ian. "Bu insanlar bir haftadır buradaymış gibi görünüyor."

"Ian, benimle tartışma. Belki de bu izleyeceğin son canlı performans olabilir ve bundan zevk alsan iyi olur." Kalabalığı şöyle bir süzerken gözlerinin nasıl parladığını gördüm ve birden çok uzun zamandır tavan arasında sakladığı eski plakları hatırladım. Atasözünde de dendiği gibi, armut dibine düşmüştü.

"İlla bağırmam mı lazım?" diye sordu, hiçbirimizin hareket etmediğini görünce. "Tek sıra olun."

Bennett ailesinde olmayanlar, biz birbirimizin elini tutup tek sıra olurken bize şaşkınlıkla bakıyordu.

"Hazır mısınız?" Annem kararlı bir şekilde insan yığınına doğru döndü, Medusa Yıkımı tüm görkemiyle ortaya çıkmıştı. "GİRİYORUZ."

"Hey, dikkat et!" diye bağırdı mavi şapkalı bir adam, annem dirseğini böğrüne geçirince.

"Hayır, sen dikkat et," diye çıkıştı annem. "Bu konser yüzünden çocukları reşit olana kadar cezalandırmayı planlıyorum. Sonuna kadar eğlenseler iyi olacak."

"Hadi be," dedi Mavi Şapkalı'nın arkadaşı. "Geçin bakalım."

"Daha önce sana annenin tıpkısı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye fısıldadı Rowan, elimi sıkıca tutarken. "Hangisi daha korkutucu bilmiyorum, Maeve mi, Maeve'in Annesi mi?"

"Bunu iltifat olarak alacağım," diye fısıldadım. Tüm açılış performansına mal olsa da annem bizi sahnenin oldukça yakınlarına götürmeyi başarmış, hatta bir arada durabilmemiz için bir alan bile açmıştı. Annem onlara hakaret etmeyi bırakınca insanlar etrafımızı sarmaya başladı.

"Anne, inanılmazdı bu," dedi Ian, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim demeyeceğim çünkü bu, durumu hoş gördüğüm anlamına gelir," diye lafı yapıştırdı. Ama gözlerindeki pırıltının hâlâ orada olduğunu görebiliyordum.

Kalabalığa alışmak için elimden geleni yapıyordum. Bunca Titletrack hayranıyla iç içe olduğum için kendimi yapış yapış ve ezilmiş gibi hissediyordum. Herkes ter içindeydi. Kalabalığın içindeki sıcaklık, dışarısından en az on derece fazla olmalıydı. Sahnenin üzerindeki lazer ışıkları bizi kırmızıya bularken sahnede dört siluet beliriverdi.

"İşte onlar!" diye bağırdı Ian ve kolumu bir turnike gibi sıkıca kavradı. "Rowan! Addie! İşte onlar!"

"Ian, sakin ol!" diye bağırdım ama sesim, çığlık girdabında kaybolup gitmişti.

İlk akortlarla birlikte şarkıyı tanımıştım. Classic, Burren'da klibi çekilen şarkıydı. Başta Ian tepki veremiyormuş gibi donduğu kaldı ve ardından gülümsemek yerine, kıpkırmızı kesilmiş yanağından büyük bir damla gözyaşı indi. "Sorun ne?" diye bağırdım.

Yeniden kolumu sıktı, bu sefer tırnaklarını bastırdığı yerlerde yarım ay şekilleri oluşmuştu. "Buradayız," dedi sadece.

Grubunun diğer üyeleri de şarkıya katılınca kulaklarım müzikle doldu ve Ian'a ve bu âna daha da bağlandığımı hissettim. Birden kendimi, geleceğimin bambaşka bir yönünü düşünürken buldum. Bir yıl içinde abim üniversiteye gidecek ve ilk defa uzun bir ayrılık yaşayacaktık. Ian'ın yanımda olmaması nasıl bir şey olacaktı?

Gözümün önüne getirmeye çalıştım ama tek görebildiğim festivale gelirken aştığımız yol, Ian'ın Titletrack şarkılarını söylemesi, pencerelerimizden görünen İrlanda'nın yeşil ve gizemli manzarasıydı.

Tek bildiğim, şimdi ne yapmam gerektiğiydi. Kararımdan vazgeçmeden Ian'ın önünden uzanıp annemin kolunu çekiştirdim. "Anne, konserden sonra sana bir şey söylemem gerek. Önemli bir şey." Tam Ian uzanıp elimi hafifçe sıkarken annemin de bakışları sahneden bana döndü.

Yol bazen daralıyor, bazen de genişliyordu, sonra ufukta kayboluyor ve önümde ne olduğunu anlamam imkânsız hâle geliyordu. Ben de artık anlamaya çalışmıyordum.

Aşk ve Şans

Ne çok yol katettin, tatlım. Tatlıların tatlısı. Şu anda göğsümün gururla nasıl kabardığını tahmin bile edemezsin çünkü Emerald Isle'ı keşfetmekle kalmadın, ayrıca kırılmış kalbini de ONARMAYI BAŞARDIN. Çok daha iyisin, havalarda uçuyorsun, bir kapı kapanır on kapı açılır, acıdan güzellik doğar diye düşünüyorsun.

Değil mi?

Değil mi?

Zırvalamayı keselim artık, tatlım. Yolculuğumuzun sonuna gelmek üzere olduğumuz için artık itiraf etmem gerektiğini düşünüyorum. Kalbini onarmak gibi bir niyetim yoktu. Asla da olmamıştı.

Ne? Kadın şeytanın ta kendisi miymiş? Hayır, tatlım. Tabii ki hayır. Beni bir dakika daha dinle.

İnsanlar olarak en sevdiğim yanımız ne biliyor musun, tatlım? Mutlak ve inatçı aptallığımız. Konu aşk olunca asla ders almıyoruz. Asla. Risklerin farkında olsak bile. Kalplerimizin en azından sağ kalmak için savaş verebileceği, klima kontrollü bireysel mağaralarda yaşıyor olsak bile. Kalplerimizi açmanın nasıl riskli bir şey olduğunu biliyor ve yine de aynı şeyi yapıyoruz.

Âşık oluyor, çocuk yapıyor ve her ne kadar mükemmel görünse de bize cehennem azabı yaşatan ayakkabılar alıyoruz. Yavru köpek sahipleniyor, arkadaş ediniyor ve bir akşam ziyafeti sırasında pat diye bir dilim pizzayı yüz üstü düşüreceğimizi bildiğimiz beyaz koltuklar alıyoruz. Yapmaya devam ediyoruz bunu.

Bunun adı cahillik mi? Amnezi mi? Ya da başka bir şey mi? Daha cesurca bir şey mi?

Bu kitabı alıp okumaya başladın çünkü kalbin kırılmıştı ve sen de onu onarmak istiyordun. Ama evrenin planı bu değildi. Hele benim hiç değildi. Kalpler, açık kalabilecekleri kadar açık kalacaklardır. En başta yaratılmalarının nedeni budur. Acı mı? Bu da anlaşmanın bir parçası tabii. Karşılığında çılgın, eğlence dolu bir karmaşa alacağın şey.

Vedalardan nefret ederim, bu yüzden onun yerine sana son bir şey söyleyeyim. Uğur bileziğine ekleyeceğin küçük bir İrlanda hatırası. Yoncanın her bir yaprağının bir anlam taşıdığını biliyor muydun? Gerçekten de öyle, tatlım. İnanç, umut ve aşk. Peki ya bulacağın o dördüncü yaprağın anlamı ne? Eh, onun anlamı da şans. O yüzden tatlım, ben de senin için tüm bunları diliyorum. İnanç, umut, aşk ve şans. Ama en çok da aşk diliyorum senin için. O da şansın başka bir formudur zaten.

—*Kalbi Kırıklar İçin İrlanda: Emerald Hakkında İçin Alışılmadık Bir Rehber, üçüncü baskı*

Kapanış

IAN YAVAŞÇA PARK YERİNE GİRDİ, KONTAĞI KAPATTI ama müziği susturmadı. Tabii ki Titletrack çalıyordu. Eve döndüğümüzden beri durmadan Titletrack dinliyorduk, şarkılar koridorda aralıksız yankılanıyor, bazen dinlediğimiz şarkılar birbirini bastırıyor, bazen de iç içe geçiyordu. Zorlu geçen bir haftayı çok daha tahammül edilebilir kılmıştı.

Çok fazla üzüntü yaşanmıştı. Her şeyin ortaya çıkmasını istediğim için herkes bir araya gelir gelmez bir aile toplantısı talep etmiş ve her şeyi ortaya sermiştim. Abilerimi, Cubby'nin evine saldırmamaları için tutmamız gerekmiş, babam ise sessiz kalıp korkunç bir on dakika boyunca gözleri yaşlı öylece bakmıştı ama hepsi arkamda durmuştu. Ve işin iyi yanı, benim verdiğim haberler Ian'ınkileri sollamıştı. Benim attığım atom bombasından sonra Ian'ınki havai fişekten farksız kalmıştı.

Güneşliği açıp aynasında gözlerimin altındaki koyu halkalara baktım. Sinir bozukluğuyla karışık jetlag, birçok uykusuz geceye sebep olmuştu. Bir gece önce Rowan'la gece ikiye kadar telefonda konuşmuş, bir yandan da Youtube'da bulduğu korkunç bir filmi izlemiştik. Film, önüne çıkan herkesi kesip biçen Maeve adında savaşçı bir prensesi konu alıyordu. Sanırım beni gaza getirmeye çalışıyordu.

Ian müziğin sesini kıstı. "Vay be, Noel geldi resmen, değil mi?"

Yanaklarım hafifçe kızarmıştı. Bazen düşüncelerimi okuduğuna yemin edebilirdim. "Evet, ne olmuş?"

"İrlandalı bir beyefendi bana Noel tatiline altmış sekiz gün kaldığını hatırlattı. Tamam, yakın arkadaşız falan ama o geri sayımın benimle hiçbir alakası yok. Seninle alakalı."

"Kes. Şunu." Tam da düşündüğüm gibi, olayların yatışmasından hemen sonra annem ve Rowan sıkı fıkı olmuştu. Ve Rowan da bizi ziyarete gelecekti. Ne zaman onu yeniden göreceğimi düşünsem, göğüs kafesimin orta yerinde küçük ve nazik bir kelebek kanatlarını çırpmaya başlıyordu.

Bir süre camdan öylece dışarıyı izledik, ikimiz de arabadan inmek için acele etmiyor gibiydik. Bana mı öyle geliyordu yoksa öğrenci sayısı üç katına falan mı çıkmıştı? Bir an için görüşüm bulanır gibi oldu. Kaçı fotoğrafımdan haberdardı?

Büyük ihtimalle birçoğu.

"Maeve, hazır mısın?" diye sordu Ian, direksiyonda ritim tutan parmaklarının sesi düşüncelerimi dağıtıvermişti.

"Evet," derken sesim hissettiğimden daha kendinden emin çıkmıştı. *Kontrolünü kaybetme.*

"Merak etme, Addie. Ben yanındayım," dedi Ian söylediğimi duymamış gibi. "Sınıfa giderken hep yanında olacağım. Ders programına baktım bile. Benim sınıfım B koridorunda, seninki de C'de, ön büronun orada buluşabiliriz. Ve sana bir şey diyecek olan olursa onlara..."

"Ian, sorun yok," dedim daha güçlü bir sesle. "İrlanda'da bozuk arabayla yaptığımız bir yolculuktan sağ çıktık. Lise koridorunda yürümeyi becerebilirim bence."

"Peki." Ian, gözlerinde ciddi bir ifadeyle ritim tutmaya devam etti. "Bunun altından kalkabileceğini biliyorum ama başaramayacağını hissettiğin zaman yanında olduğumu hatırla. Başkalarının ne dediğinin bir önemi yok. Sen Maeve'sin."

"Ben Maeve'im," diye tekrarladım, onun sesindeki gerginliğin, benimkindekini bastırmasına izin verdim. Benim için, ben-

den daha çok endişelenmesi mümkün müydü? Bu hisse tutunmaya çalıştım.

Arabadan çıkıp sırt çantalarımızı aldık. Benimki çok daha ağırdı çünkü ders kitaplarının yanında taşlar da vardı. Tam olarak dört taş. Son anda yanıma almaya karar vermiştim ama omuzlarımdaki ağırlıklarını, yere daha sağlam basmamı sağlamalarını seviyordum.

Otoparkta ilerlemeye başladık, Ian kalabalığın içinden endişeli bir şekilde geçiyordu.

"Ian, sakin ol." Hafifçe koşup ona yetiştim.

"Tamamen sakinim," diye itiraz etti ama bir tutam saç nasıl olduysa ağzına girmenin bir yolunu bulmuştu yine. Ne yazık ki bu alışkanlığı kalıcı olacak gibi görünüyordu. Ana girişe ulaştığımızda durdu, topukları üzerinde gerilemesine neden olan öğrenci seline aldırmıyordu. "Hazır mısın, Maeve?"

Güzel bir soruydu. Hazır mıydım?

Bu yaz bana birçok özelliğimi göstermişti. Karmakarışık, fevri, arada bir özgüvenini yitiren, bazen pişman olduğu ve geri alması mümkün olmayan şeyler yapan biriydim. Abimi dinlememek bunlardan biriydi. Ya da kalbimi güvenilmez birine vermek. Ama tüm bunlara rağmen –hatta tüm bunlarla birlikte– ben Maeve'dim. Kendimi hazır hissetsem de hissetmesem de oraya girecektim. Sonuçta bu benim hayatımdı.

Başaracaksın, tatlım. Gerçekten başaracaksın.

"Hazırım," dedim emin bir şekilde. Ian'ın mavi gözlerine baktım ve cesaret için son bir bakış çaldım. Ardından kapının kollarını tuttuk ve ittik. Birlikte.